

P. O. Luning

334.

N. M. K. T.

1562

(teljes)

1562

chaden. Az *Diblo.*
Néhai Tekintetes Nangos Vitéz
U R N A K.

GYARMATI
BALÁSH BAL-
LINTNAK,

Es
amaz jó emlekezett,
miben ből fogul ki-múlt.

Néhai
NEMZETES
KIMAI JANOS-
NAK,

az háza fiának, és a' Ma-
gyar nyelvnek kérekesse-
gének.

ISTENESENEKI.

lyet a' Várad Negyedik Edic-
erint edgy chány uj Enekek-
kel és Linádságokkal
ki-botsátott.

Botsán, BRFWER Samuel,
Anno 1700.

Ovenus in Appendice
Epigrammatum.

*Præter Virtutem, nihil immortale
tenemus,*

*Mens manet & Virtus: Cetera
mortis erunt,*

Nints semmi álla dó: Tsák elme
java,

S'vitészeggel talált ió hitnek fo-
lyamia.

Egyebet mind el birt az halál
hatalma,

Halhatatlans ágban tsak ez ke-
tőt hadta,

ELOGIA

*Speſtabilis ac Magnifici
Domini*

VALENTINI

BALASSA

de GTARMAT;

Militis & Poëtæ cultis-
simi

Ad VALENTINUM

BALASSAM.

JOHANNES RIMAI-
NVS.

BALINT nemzetedben ki vól-
tál BALASSA.

Munkádat ki-adom, hogy minden
szom lássa;

A 2

De

ELOGIA

De élte' elmédnek nem vélelem kap-
bássa.

Kinek Apollónál nem vőlt canu-
tárfa.

Vagy Syren, vagy Circe, vagy Ma-
gyar Amphion,
Arany írásodban nintsen peniszet
ón.

Egy igen többet nyomsz, mint más
nagyra kásón,

Az ki ebben kezes nyomozzon bal-
lág jön.

Terhelke elméjét vak balgatag-
sága,

Kinek munkaidhoz nintsen ki-
vándsága.

De szeret és obajt azok társasá-
ga,

El médnék kik érzik hogy nagy
gazdagsága.

En penzig írásid nyomát ki nye-
mozom,

Ne bánd új életre hogy nevedet ha-
zom,

Am

BALASSÆ.

Emlekezetedet mindenütt hordo-
zom,

Sígy híred nevedet mint lehet töb-
dozom.

Nyugodgját s koporsód legyen
ditsősfejes,

Allapotunk most itt nem gyönyö-
rűseges,

Kit te ékesgettel, Eger-is Törökös,
Kívánom hogy legyen lelked idős-
fejes,

Hibe Városának, bol nyugszol ál-
lása,

Öt szegyet: Kívánnak bol magyar
bavassa,

Vendég fogadoját minden ugy szab-
bássa,

Szeredet tekintvén hogy meg is ál-
hassa.

Mondván: Itt fekszik az a Ba-
lassa Bálint,

Ki keves öröm közt nyeli sok keser-
ves kint,

Kin, y írásában a' ki jól is tekint,
Elméje Bársonyán szemlelhet Sár-
lát színt. A3 IN

ELOGIA
IN EUNDEM
JANUS BALOGUS

Tolnæus.

Dig, Deaq, simul cælo
nova prælia miscent,

Certatim petitur cuiq,

BALASSA valens,

Nosse velis qui sunt. & quæ
sint accipe paucis.

Mercurius, Mavors,

Pallas, Apollo, Venus,

Mercurius linguam, Mars
ensem, Cypris amorem.

Immensum Pallas, carmen
Apollo rogat.

Ille sciens, vates, orator,
fortis, amator,

Sit licet: Hac mihi sunt
cuncta Minerva refert.

Sumo

ALASSA.

Sum Dea bellipotens fa-
piens & sum quoq, pul-
chra,

Nostra Valentinus castra
Balassa colat.

Ungarico Idiomate per
JOHANNEM RIMAI

reddita in hunc modum.

Isten Aszszonyokkal ég-
ben az Istennek,
Új hartzot, s'viadalt ma-
gok közt kevernek.

Balassa Balint kell tsak
mindenikének,

Kedvelvén szép völtái
tudós elméjének.

Tudni akarod ezek kik
legyenek?

A 4

Mer-

ELOGIA.

*Mercurius és Mars neve
ketteinek,*

*Pallás s' Apollo is közösi e-
zeknek.*

*Venus az ötödik kivel
ellenkednek*

*Mercurius keres Bálint-
ban magáját,*

*Nem egyebet hanem tú-
dos szollanyelvét.*

*Mars peniglen és les vag-
dalkozó örét,*

*Es Venus beléje öntet na-
gy szerelmét.*

*Pallas kéri t le eszes bölts
elméjét,*

*Apollo peniglen verses sok
Éneket;*

*Minerva kezdé el az ut-
án beszédét,*

Min

BALASSÆ.

*Min dnyájan Balintnak
hadgyátok (mond) békét.*

*B lisebb vitézb, szebb is
ki tehet nálamnál,*

*Egyedől nálam az ki mün-
nyájátoknál,*

*En kedvem , szerelmem
Bálintól el nem áll,*

*Méltán azért ő is én Tá-
boromban száll.*

*Nem engedem tőlem t
el vonni másnak,*

*Sem néked Apollo , sem
hártzóló Marsnak,*

*örvendvén maga is az
velem lakajnak,*

*Tartom őt magamnak
válthatatlan társnak.*

A s

Né.

Néhai tekintetes és Nő.

gos Vitéz Urnak,

GYARMATI

BALASSA

BALINTNAK,

Istenes egynéhány Vi-
tez Éneki.

ELSD.

A Dgy mártsendesseget,
Lelki békeséget, Me-
nybéli UR, Bujdosó el-
mémet, Odd bútul szívenet,
Kit fok kin fúr.

Sok ideje immár, Hogy
lelki szomian vár, Mentségé-
re, Ne hadd, Őrizd, ébrezd,
Haragodne gerjezd, Veltsé-
gére.

Nem

ENEKI.

3

Nem kitsiny munkával,
Fiad haslálával, Váltottál
meg, Kinek érdeméjért, Most-
is szűkségemet, Tellyesíts-
meg.

Irgálmad' nagysága, Nem
vétkem rúrsága, Fellyebb va-
ló, Irgálmad végtelen, De
bűnöm éktelē, Saromlástvalló.

Jó voltod változást, Gaz-
dagságod fogyást, Erezhetē?
Ki engem szolgádat Mint ré-
gen-fokakat, Ebreszhetē?

Nem kell kételkednem,
Sőt jót reménlenem, Igéd
szerént, Meg-adod kevesen,
Mit igérsz kegyessen, Hitem
szerint.

Nyisd- fél hát karodnak,
szentséges markodnak, aldo-
zárját, Add-meg életemnek,

A 6

nyo-

nyomorult fejemnek, le-tört
szárnyát.

Repülvén áldgyalak, Elvén
imáldgyalak, Vétek nélkül, Kit
jól gyakorolyán, hallyák-meg
nyugodván, bűnöm kívül.

M A S.

*A Magyar Nemzetnek
romlott állapotjáról.*

OH szegény meg romlott,
s'el-fogyott, Magyar
nep, Vitéz seggel nevelt hirrel
vagy igen szép, Kár hogytar-
tatol úgy mint senyvedendő
kép, Előmenetedre nints ed-
gy útad-is ép.

Kedvelt bősült vered lőtt
tsúfoltságossá, Szabladnak bő
soldgya nagy óltsóságossá,
Meg-tsorbult nemzeted vál-
to-

tozott kortosossá, Neved ékef-
sege utalatságossá.

Föld reménységére fel-ne-
velt Ur-fiák, Szemetre vettet-
tek úgy mint kőztyűk fiak,
Sirjokkal hizódnak az idegen
fiak, Hozzád nem különbek
mint az őrdög fiak.

Házádnak szép vége min-
denűt tsonkan áll, Sereged
szép száma fogy, romol, s'izál-
ton száll, Infegyednő, s'árad, ve-
led edgy ágyban hál, Bő étkeid
helyett rakodik aprótál.

Ki szánhat? Bánd magad
nyomoruságodat, Mert nézi,
s' nem érzi az tsak romlásodat,
A'ki építhetné te szép orszá-
godat, Könnyen mulattya-el
tsak zaloglásodat.

Sem pénz, jószag, mostan

s'meltó arrú posztó, Nem in-
dit hogy szolgály, meg-szü-
kült az osztó, Tsudáld hogy
minden rend nem kborló,
s'fosztó, A'nagy orv mert kit-
sint szörnyeb felakasztó.

Oh kedves nemzetem, há-
zám, édes felem, Kivel szerel-
metes mind Tavasom, Té-
lem, keseregj sirj, kiálts Iste-
nedhez velem, Nálad hogy
szeretlek légyen e'vers jelem,

M A S.

*Háboruit és szívefajdal-
mát számlálván, kéri Isten hogy
kétségben esésétől ólál-
mazza.*

LElkemnek hozzád való
kiáltása, Jusson elődben
valaha már ohajtása, Ne had-
gy vesznem kétség miatt lel-
kem

kem váltsga, Nyujts-ki segi-
tő karodat szabadságomra.

Angyaloknak s'emberek-
nek kegyes Istene, Jóval forró
kegyelemnek kút feje, Irgal-
mas, hű tűrhető vagy tétemé-
nyedbe, Engedd lellyek ked-
vet szent színednek előtte.

Látod engem sok háboru
mint el-háborított, Veszede-
lem minden felől körül béfo-
gott, Nagy hatalma tsak te
reád immár szoritott, Emberi
segítségtől mindentől meg-
fosztott.

Ne hadgy azért én Istenem
veszedelmemben, Belőlem a'
fájdalmat vedd ki kegyelme-
sen, Akar vigasztalásoddal s'
akar másképpen, Tsak kön-
nyebíts-meg, Hogy ne légyen
tűrhetetlen. Hald-

Hald-meg imádságim nékem, kit te álkottál, Ha bűnömért ostromodál meg-hodoltattál, Jussón eszedben a' mit régentem fogadtál, Hogy mielőtt néked könyörgünk szabaditanál.

Elő Istene, nem akard veszedelmünket, De kívánod meg-tértünket és életünket, Ne hadgy-el hát engem-is nyomorult hivedet, Ki bűnéből hozzád térvén tégedet követ.

Ne emlekezzél ez után gonofságimról, Mond ezt inkább én lelkemnek te jó voltodból, Im én ki te idővséged vagyok: nagy bűnből, ki menteni jelen vagyok, azért ne búfoly.

Még-

Még-is Azonról.

OH én kegyelmes Istene, Melly igen megvetél engem, Kegyelmezz-meg már énnekem, Ne hadgy bűnomban el-vesznem.

Nem tagadom mert vétkeztem, Hitemet sokszor megszegtem, Rút fertelmes volt életem, Kéért lám im meg-fizettem.

Légyen azért elég immár, Sok bűm, és szenvedtem nagy kár, Rút szegyen ki mint kegyes ár, Lelkemben kefervelem jár.

Hol a' te irgalmaságod? Kivel vertedet gyógyítod, Hol a' te erős job karod? Kivel hived szabadítod.

Régen Dávidot Saultól,
Szaba-

Szabaditád, mentég bűtül,
Noha sokszor vétet rűtül,
Kiért meg-vetted azontul.

Ellened való sok vétkem,
Mint Dávidé olyan nekem,
Kiért a' mint én azt vélem,
Veszett keserves életem.

De te Dávid jó Istene, Ki az
ő szerents éjére, Vetettél bűt
én fejemre, Térj hozzam már
kegyelemre.

Bűnömön talált bűm után,
Könyörűly lelkem fájdalmán,
Tégy szégyent azokat záján,
Kik rám dühöttek méltatlan.

Engem penig bocszú-jó-
kra, Emely - fel jó állapotra,
neteslek az hogy héjába, Biz-
tam dolgomat magadra.

Kiért a' mig élek itten,
Ditsirlek felseges Isten, Ki
köny-

könyörűl sz illy veszetten,
Aldott légy örökké, Amen.

**BALASI BALINT Ne-
vére,** Mellyben könyörög bűne bo-
csánattjáért és hálát-is ad, ho-
gy Istenhez való meg-törése által
az örök kárhozattul meg-
szabadult.

Bizonnyal ismérem rajtam
nagy haragod, Felseges
Ur Isten, és kemény ostorod,
Kivel tagjaimat, Bűneimert
nekem igen ostorozod.

Alázatos szível Uram téged
kérek, Ellenem fel-emelt ke-
zeidet tarts-meg, Szent Isten
könnyits-meg, Irgalmaśságod
is én hozzám mutasd-meg.

Látam bűneimet kikkel éle-
temben, Vétkeztem ellened,
vit ördög a' bűnbén, Es a' test
a' tör-

a' törben, De még sem gondoltam hogy így jarjak ebben.

Anyámnak méhében bűnben fogantottam, melyből noha töled ki-mofogatattam, De gyarlón maradtam, Es annak utánna vízfíza tántorodtam.

Soksága bűnömnek retgett engemet, Tsak irgalmasságod biztattyá szívemet, Sírátván bűnőmet, Es szívből ohajrom kegyelmességedet.

Illik hogy el-forduly Uram bűneimtől, Mellyel rakva vagyok talpig mind tetétül, Ke-gyelmességedtül. Nem illik hogy meg-főfísz irgalmasságodtúl.

Botsájd-meg kötelét inkább ajakimnak, Kik szüntelen

len téged fel-magasztallyanak. Hálákat adgyanak. Jó-vóltodért néked híven szolgallyanak.

Az én lelkem-is kész mindenkor ditsérni, Irgalmasságodért nagy hálákat adok, Rólad emlekezni, Gondolatim rajtád mindenkor tartam.

Légyen ez énnékem az én bűneimért, Nagyobbal-is néked mert tartozom ezért, Nagy fok vétkeimért, Engem-el nem vetél fok álnokságimért.

Im ha bűneimből ki nem térek vala, Vagy hogy vétkeimből ki nem emelsz vala, Im mint veszek vala örök kárhozatra tántorodom vala.

Néked azért nyelvem híven énekellyen, El-vőtt javaidért

idért tégedet ditsérjen, Es hol-
tig tiszteljen, Hogy annak
utánna örökké élhessen.

Tanulágra szerzé ez verse-
ket őzve; Kinek neve vagyom
a' versek fejébe, Magát meg-
ismérte, Ajánlya- is magat
Istennek kezebe.

M A S.

*Még- is bővebb szóval
kérlet Istennek haragját?*

O Hen Istenem im mitől-
tenek én szegény feje-
men, Kit reménleni ingyen sem
tudtam volna életemben, ki-
ért csak halát kell néked ad-
nom, mert meg-érdemlöttem.

Az előtt való réám botosátot,
kemény ostoriddal, Meg nem
tanulék, s' ihon mint járék ve-
led.

led én Urammal, Megsints-
mit tennem, hozzád kell es-
nem én imádságommal.

Ha ennél nagyobb ostort-
botosát-is réám, meg- érdem-
lem, De kérlek Uram színtén
a' földhöz ne verj immár en-
gem. Sz. Fiad által tűrt igére-
tid jussanak eszedben.

Ne adgy felettéb a' kísérte-
tre, tsak mig el-tűrhetem,
Mert nyilván látod gyarló
völtomat én édes Istenem, Ha
el-hazt engem oh hová legy-
ek, kétségben kell esnem:

Igalságodat irgalmasá-
god, kérlek, fellyúl műliya
Tsendeszedgyék-meg Sz. fel-
segednek fel gerjéd haragja,
Szent Lelked által szegény lel-
kemnek légy vigasztalója.

Szin.

Szintén el-fojtott, és majd
meg emésztt engem a sok vé-
tek, Tsak tőled lehet vigasz-
talás a keserves lelkemnek, Ne
vond-meg tehát kegyes Ur
Isten örömét szivemnek.

Te minden jóra forditha-
tod-meg az én bánatimat, Ne
veff-ei azért Uram előled:
Kerlek mutasd-meg azt, Ho-
gy jó Isten vagy és meg-hal-
gatod foházkodásimat.

Ezen-is kérlek ne tarts fo-
káig raitám haragodat, For-
ditsad immar kegyelmessé-
gre bocsátsu-állásodat Erdemé-
szerént ne büntess engem te
szegény szolgádat.

Mi hasznod benne marta-
lékja lélek a' Sátánnak? Hi-
szem nem néki teremtetél
völt,

völt, hanem te magadnak,
Kin - szenvedésed vallyon s-
héjába hagyodé fiadnak?

Lám én értem-is szintén
ugy meg-holt miat a' nagy
szentekért, Tartozol tehát en-
gemet-is meg-halgatni ked-
véjért, Halgald-meg azért fo-
házkodásim az ő szírelmé-
jért.

Szivem állás át és kívánsá-
gát vólta képpen tudod, Sem-
mi előtted el-rejtven nintsen,
mert te nyilván látod, Tarts
ti'ztán azért az én szivemet, es
adgy batorságot.

Telleyes életemben kiért di-
csisrem Uram fellegedet, adgy
erőt arra hogy segítségül hi-
tassam nevedet, Iráld-bé kér-
lek a' te könyvedben én köny-
örgésimet.

Emlékezetre kik minden-
koron legyenek előtted, Es ne
botsáfsák bocsászu - allá'ra
szent Istenfégedet, Te Sz. Fia-
dért, kinek örökké legyen na-
gy ditsiret.

M A S.

DEO » *vis a mortis arbitro.*

Ex Oda:

*Quem tu summe DEUS semel pla-
catu, patri lumine respicis.*

OH szent Isten: kit ked-
vedben, mint kegye-
kebledben, egyszer már bé-
vőttem, Annak szíve bátor ke-
ve vig, mert nints felelme rak-
va igaz hittel, ördög ellenfe-
sok bú, szegénység, nem ar-
that, mert tellyes reménse-
gel.

Mint nagy szál kő, ug-
meg-áll, kárán nem törődő
min

mindent könnyen zenved, E'
világot testi lok jót gyűlöli
mint nagy gondot, s' azok-
ban nem eped. De menyorsá-
gra, mint főb javára, hasz-
véz, s' arra minden kedve-
gerjed.

Ha vétetni mér, mindgyárt
meg-tér, s' ha az bűn hozzá-
fér, nem esik késégben, Isten
lelkemért vezére, viseltetik te-
ste, Angyalok kezében, Ojak
lábait mint siemek fényét ho-
gy valamint ne űsse a' kőben.

Oh szent Isten mind éltünk-
ben, s' mind holtunk idején e-
gyedül reményünk, Te vagy
életünk benned halunk, rajtad
áll minekünk mikor léssen
velünk, Testünk remolvan Sz.
országodban általad léssen
B. 4. gyó-

gyönyörű éltünk.

Hogy tégedet élő Isten
szívünk kedve szerint szól-
gállyon, s' tiszteljen, Jó egéf-
ség, szent békesség és kedves
kegyesség szálljon mi kö-
zinkben, Véletlen halál, ki ré-
ánk ott áll, ne fojtsón meg
hirtelen éltünkben.

M A S.

*Könyörög Istennek hogy
bujdosásában viselje kegyelmef-
sen gondját, s' terjesztesse
újabb áldását.*

K Egyelmes Isten, Kinek
kezeben, Eleteimet adtam
Vised gondomat, Vezérlő
útam, Mert csak rád marad-
tam.

Gyermekefégemtől fogva
egyedül, Tsak te tőled vár-

tam

tam, Mint Atya után fiú ki-
áltván, Könyörögven jártam.
Most - is tsak benned, Re-
ményfégemet, Uram helyhez-
tettem, Magam rád hadtam,
Rád támaszkodtam, Te alád
vetettem.

Mi hasznod benne, hogy ha-
veszélyre, jutok kétség miat?
Kit fiad által hozzád váltotál,
mint fogadot fiat.

Halgass-meg azért te nagy
nevedért, En könyörgésem-
ben, Mutasd-meg jódat, sok
áldásodat, Az én szerentsém-
ben.

Add-meg énnékem én re-
ményfégem serént való jodat,
Ald-meg fejemet, hi bizik
benned, s' viseljed gondo-
mat.

A' szép harmatot miként
hullatot, Tava z-zal virágra,
Sok jódat Uram úgy hull, laf-
reám, Te régi szolgádra.

Hogy mind holtomig fzi-
vem légyen vig, Téged ma-
gasztalván, Mindenek előtt,
s'-mindenek fölött, szent ne-
vedet áldván.

Ezeket irám az tenger par-
tyán, Oceanum mellet Ki-
lentzven edgyet mikor jegy-
zettek, Más-fél ezer felett.

M A S.

Egy Lengyel Enek ígéről

*igére, és ugyan azon nőára,
Blahoz launáz, &c.*

Aldg meg minket Ur Isten
a' te jó vóltodból Világo-
síts-meg minket irgalmasá-
godból, Ortzád világossága-
val,

val, lelked ajándékával, Hogy
éltünkben e' földön járjunk
igassággal.

Engedd-meg minékünk ke-
gyelmes Istenünk, hogy mind-
nyájan, tégedet igazan ismer-
jünk, Hadd a' kitsiny hitünkkel
edgyütt örvendezzünk, mikor
meg itélsz Uram, kegyelmezz-
meg nekünk.

Ne tántorodgyunk mi el-
soha Uram te tőled, Ne kétel-
keohelsünk is többé már felő-
led, nyughassék-meg mi lel-
künk igaz hittel benned, Val-
hassunk mindenekben Urunk-
hak tsak téged.

No azért dicsirjük most fel-
szóval az Urat, Mert lám tsak
ő viseli mindenűt gondunkat,
Uram a' te nevedben áld-meg

szólgaiddat, Kiért viszontag mi
is ditsírjók fiadat.

M A S.

*Mellyben Bűne bocsánat-
tyáért könyörög.*

Bötsáld-meg Ur Isten iffi-
búságomnak vétkét, Sok
hitetlenséget undok fertel-
meslegét, Töröld-el rütségát,
Minden álnokságát, Könnye-
bits lelkem terhét.

Az én búfult lelkem én ny-
avalyás testembé, Tétova buj-
doslik, mint madár a' szélvész-
bé, Töled el-ijedet, Tudvánho-
gy vétkezet akar esni kétségbe.

Látja magát való számta-
lan nagy sok jódat, Kiért tud-
gya, téged, mint tisztelt jól tölt
Urát, Háládatlanságát. Látván
hamis völtát Ugyan szegyen-
li magát.

Akar-

Akarna gyakorta hozzád
ismét meg-térni, De bűnei
miatt nem mér elődben men-
ni, Töled olly igen fél, Réád
nézni sem mér, Szined igen
rettegi.

Semmie sints penig, mivel
előtbe mennyen, kivel jó völ-
todért viszont téged tisztelly-
en, Vagy alázatosan, Méltó
haragodban, Tégedet engesz-
tellyen.

Sok kifizet éri, minden
képpen retenti, Veled ijez-
geti kétségbe sierteti, Ki miat
majd el-vész, Ha véle jót nem
tész, Magát pokolra ejti.

Jajgatván nagy sokszor
emliti Sz. nevedet, Mond-
ván: Vajha az Ur hozzá ven-
ne engemet, Bizony kedvét

B s

lel-

lelném, Mert ötet követném,
Mint édes Istenemet.

Batoritsad Uram azért biz-
tató szóddal, Mit használ sz-
szegénynek örök kárhozattya-
val, Hadd inkább ditsirjen, Ez
földön élteben, Szép magasz-
talásokkal.

Az te szódat tudom mi-
helyen meg-halhattya, ottan
szent Nevedet, mint Attyát
ugy kiáltya, Ki terjesztet kéz-
zel, Sűrű könyves szemmel,
Magát reád botsáttya.

Le-görögvén könyve or-
szájan, ugy meg-követ, Ma-
gad-is meg-szánnád, látván
melly keferedett, Mert zoko-
gásokban, Siralmas szép szók-
bá, Nyér fejének kegyelmet.

Irgalmafságod-is annál in-
káb

káb ki tettzik, A' mennél
több vétünk nekünk meg-
engedtetik, Inkáb kegyel-
medben, Mint büntetélben:
te irgalmad tündökkik.

Nő-nem tartod tudom to-
váb haragod rajta, Mert a' bé-
kesegre te jobb kezed ki ny-
újtva, de csak olyanonak, Kik
utánnad járnak, Mert vagy
mindennek Ura.

Térj azért én lelkem kegy-
elmes Istenedhez, Szép köny-
örgésekkel békéllyél Sz. kezé-
hez, Mert lám hozzá fogad,
Tsak reád had magad, Igen ir-
galmas Ur ez.

Hidgúnyk mind örökké ig-
azán csak ő benne, büntül őriz-
kedgúnyk, ne távozzunk el tő-
le, Aldott az ő neve, örökké

menyekbe, Ki ma meg kegyelmeze.

Eneklém ezeket el-keseredett szivel, Varván Ur kegyelmét fejemre Sz. Lelkével, Tétova bujdosván, Bűnömön bánkodván, Tufakodván ördöggel.

M A S.

In laudem Verni Temporis.

ALdott szép Pünköstitnek Gyönyörű ideje, Mindent ékességgel latogató Ege, Hofzú úton járókat könnyebbitő szele.

Te nyitod rosákat meg-illatozáfra, Te az Filemle torkát kiáltáfra, fák te öltöztetz szimű ruhákba.

Néked virágoznak bokrok,

rok, szép violak, Folyo vizek, kútak, tsak néked tisztulnak, Az jó hamar lovak - is tsak benned vigadnak.

Mert fáradság után fűremet tagiokat, Szép harmatos fűvel hizlalod azokat, Uj erővel építvén úzérhez inokat.

Sőt még a' Vég-béli jó vitéz katonák, A' szép szagú mezőt kik széllyel bé-járnak, Most azok-is vigadnak, s' az időt mulattyák.

Ujúl még a' föld-is mindenütt te töled, Tisztul homályabol az Eg-is te veled, Minden teremtettt állat meg-indul te benned.

Illy jó időt érvén Isten kegyelméből, Ditsirjük Sz. nevét fejenként jó szívből, Ígyunk

lakjunk egymással vígan, szertetből.

M A S.

In laudem Confiniorum.

Vitézek milehet, E' széles föld felett, Szebb dolog a' végegnél? Holot kikeletkor, A' fok szép madár száll, Kivel ember ugyan él, Mező jó illatot, Az Eg szép harmatot, Ad, ki kedves mindennel.

Ellenség hírére, Vitézeknek szive, Gyakorta ott felbuzdul, Sőt azon kívül - is, tsak jó kedvéből - is, Vitéz próbálni indul, Holott sebesedik, ól, fog vitézkedik, Homlokán vér le-tsordul.

Veres zászlók alatt, Lobogás kopiát, Vitézek ott víselik, Roppant sereg előtt Távo-

ly a'

ly a' sík mezőt, Széllyel nyargallyák, nézik, Az párdutz ká pákkal, Fényes sisákokkal Forgókkal szép mindenik.

Jó szeretsen lovak, Alattok ugrálnak, Hogy ha trombita riadt, Köztök ki strását áll, Ki lováról le-száll, Nyúgszik reggel hól virradt, Midőn éjten éjel, Tsata vífeléssel, Mindenik lankadt, fáradt.

A' jó hírért, nevért, A' szép tisztességért, ők mindent hátra hadnak, Embersegről példát, Vitézsegről formát, Mindeneknek ők adnak, Midőn, mint jó Solymok, Mezőn széllyel járnak, Vagdalkoznak, futtatnak.

Ellenséget látván, örömmel kiáltván, ők kopiát

tör-

törnek, S' ha sulyosan vagy-
on, A' dolog hartzokon, Szó-
litanlan meg-térnek, Sok vér-
be fertezven, Artzul reátér-
ven, üzött sokszor megvernek.

A' nagy széles mező, S' a'
szép liget erdő, Sétáló palo-
tájok, Az útnak lefe Kemé-
ny hartzok helye, Tanuló os-
kolájok, Tsatán való éhség,
Szomjuság, s' nagy hévség,
Fáratság multságok.

Az éles szablyákkal, Méltán
örvendeznek, Mert fejek-
et ők szednek, Viadal hely-
eken, Véresen, sebesen, Halva
fokan feküsznek, Sok vad, ma-
dár jórá Gyakran koporsója,
Vitézül holt testeknek.

Oh végbélieknek, Iffúvi-
tézeknek, Ditsiretes serege,
Kik-

Kiknek e' világ: Szerta sze-
rént vagyon, Mindeneknél
jó neve, Mint fok fát gyü-
möltsel, Sok jó szerentsék-
kel, Aldgyon Isten mezőbbe.

M A S.

Egy szép új Könyörgés.

Nints már hová lennem,
Kegyelmes istenem,
Mert körül vött engem ször-
nyű: veszedelmem, Segedel-
mem, légy melletttem, ne ha-
dgymeg izegényednem.

Vagy ha azt akarod, hogy
tűrjem ostorod, Tsak rút szé-
gyentől ódd fejemet, ha bán-
tod, Haláloamat inkább el-
hozo, hogy nem rútíts ortzá-
mot.

Aldgy-meg vitézséggel,
az jó hitrel nével, Hogy isép
tis-

tisztességgel mindent végez-
zek-el, öltöztets-fel fegyve-
reddel, jó eszszel bátor szível.

Ne gyalázzon engem ke-
vély ellenségem, Te légy
Uram velem jó tévő Istenem,
Nagy szégyenem, ne viselly-
em, s' tovább ne hadgy el es-
nem.

Kiért ditsírhessen lelkem
mindenképpen, Hogy min-
denek ellen meg-tartottál
éppen, Aldot Isten hálá lé-
gyen néked örökké, Amen.

M A S.

*Psalmi 27. translatio Un-
garico Carmine juxta Busbo-
nani Paraphra-
sin.*

Egy Olasz Ének Notájára.

AZ én jó Istenem, ha gy-
ertyám nékem minden
segi-

segítségembe, s' ha éltemet
őrzi fejemet menti, Hát ki
mint ijeszthetne? Ha hogy
fok ellenség, Reám fegyver-
kezék, Tőlök jó-vóltából
meg-mente, Rám dühöt szá-
jokból, Ki-vón ő markából,
Rajtam mert ingyen könyö-
rűle.

Kiért áldom nevét, és na-
gy kegyelmét, Még ez test-
ben élhetek, Tőle ez előtt is ez
edgyet, s' most is Kertem, ho-
gy reá nézhessék, az imádság
lelkét, adgya remétségét,
Hogy egyedül csak benne hi-
dgyek, eszemet a' Sátán ne
hajtsa más után, Sz. teleke-
detim örvendgyek.

Eőt áldgya ének szóm, s'
versemre okom, Légyen csak
ő én-

ő énnékem, Mert ő árnyékában, és Sátorában Meg-tart nem hágy esnem s' vesznem, Mert erős kőszálra viszen hatalmara, Hol nem árthat sok ellenségem, Sőt noha úgy tesz, hogy most-is aluszik Az Ur, de tőlök meg-ment engé.

Kiért én meg-állom nagy fogadásom, S' őtet holtig dicsírem, Könyörűly én rajtam azért jó Uram, S' végy ki e' búból engem, Emely fel Istennem, segély reménységem, Mert csak benned bús lel-kem, Szemem csak rád néz, felvén hogy mind el-vé z, Ne hagdy reménlett id vősségem.

Ne hadgy e' setétben, s' ne reits-el előlem; Szerelmes ortzád fenyét, Vesznem szin-

szinte ne hadgy kifirtet miat, S' tarts meg - attad éltemet, Sok ellésegimtől kik vették már körül Egyedül arlatlá fejéet Engém-már barátim, Szüléim rokonim Elhattanak mint veszet embert.

De az jó Isten, ki az híveken Esik veszedelmekben, Engemet nem hadgya a' bűnből ki hoza, Nagy tsudálatosképpen, Ir-galmas Sz. Atyám engedgyed hogy tudgyam, A' te útaidat követnem, Arról se félelem, se más dolog engem, Hogy soha el ne tévesztheffen.

Rágalmazó nyelvtől, ál ellenségtől, Ments-meg

meg Uram engemet, Mert
 hazug tanúkal keserves
 szókkal, Káromlyák éle-
 temet, Nyelvek ő fegyve-
 rek kivel dühösködnek,
 Keresik tsak veszedelme-
 met, Ha velem nem vol-
 nál, s' nem bátoritanál,
 Eltemben értek volna
 véget.

De a' te jó-vóltod', és
 izérted jód, Kit hűm után
 vigan adtz, S' a' boldog
 élet, kegyelmességed Kit
 velem hittel váratz, Biz-
 rat nyavalyámban, viga-
 sztal' sok búmban, S' tu-
 dom-is hogy sok jókkal
 áldasz, Senki ne féltse
 hát, mert az Ur sok jót ad
 néked, ki tsak ő henne
 bizhatz.

MAS.

M A S.

*Psalm 54. Deus, per no-
 men tuum serva me, &c.*

A' te nagy nevedért
 tarts - meg engem
 Istenem Győzhetetlén e-
 róddal aly bősztűrttem,
 Halgald - meg már sok i-
 mádságimat Uram énné-
 kem, Ne felelkezzél tel-
 lyességgel így el én felő-
 lem, Bizonyos reménsé-
 gem, Segély, most ideje,
 légy jelen nékem.

Enreám mert nagy fő-
 kan most fel-támadtak,
 olyanok, kik veled sem-
 mit nem gondolnak, Súr-
 gerik lelkemet, mert szór-
 nyú halálomra járnak, én
 Penig segítségül tsak té-
 ged

ged egvedül varlak, Im
majd el fogyatnak, ha el-
hatz es torkokban, vetz
azoknak.

En életemet Uram te á-
mogatod, Búval bővült
lekennet Imeg-vigaszta-
lod Ellenfegimnek a' köl-
tsónt te búvón meg-adod,
Igasságoddal az álnok szi-
veket is meg-rontod, S'
nvilván meg bizonyítod,
Hogy fegélli az hiv em-
bert jobb Karod.

Tenéked akkor hálát a-
dokórómmal, Aldozom szí-
vem szerint szép ditsiret-
tel, A' tefelleges nagy ne-
vedet áidván tisztelettel.
Mint te teremtetted em-
ber ha járhatok bátor szi-
vel

vel, Dirfirlek énekel, Hogy
vesztekét lárhattam két sze-
memmel.

Mas PSAL. 148.

MEnyei seregek, boldog
tisztá lelkék, Emberi
nemzetre kik az égből néz-
tek, Az Urat örökké ki mind
dicsídjétek.

Angyalok az Urnak köve-
ti kik vattok, Szentek kik ő
székit mind körül álljátok,
örökké az Urat fel-magasz-
talljátok.

Fényes Nap világra e' vi-
lág fáklája, Szép Hóld Ej
lámpása, Egnek fők tsillaga,
Az Urnak Sz. nevé: mind ő-
rökké áldgya.

Tűzes hatalommal forgó
ti nagy Egek, S' a' nagy Ten-
gerek-

gerekkel edgyütt minden vízek, örök dűfírettel ötet tisztellyétek.

Mert tsak ő egyedül minden teremője, S' minden bir, valamint magában rendelté, Meg-marad mindenek ellen ő szerzése.

Földnek kereksege minden állatokkal, Vizben való halak, Tengeri tsudákkal, az Urat örökké áldgyátok szótokkal.

Tenger mély örvényi, megy-dörgés, villamas, Eső, hó, szél és víz, háború, tsattagás. Hegyek, Erdők, s' nyárba-is fejező fók havas.

Szép halmok, Zöld ágak, ékesült kis dombok, rák, kik külömb-külömb szép gyű-

gyümölsöt hoztok, s' Fűvek, kik gyönyörű izaggal illatoztok.

Sok színben tündöklő ékes szép virágok, Erdőkben, eserekben, Vadak kik lakotok, örökké az Urnak nevét kiáltjátok.

Gyíkok, kígyók, földben lakások állattal, Sőt a' madarak-is külömb-külömb szókkal, örökké az Urat áldgyák hangosfaggal.

Világ fejedelmi, Urak, és fő népek, Kik kösséggel birtok, és nekik törvényt téztetek, örökké dűfírvén az Urat féllýétek.

Edgy-igyű gyermek, k, kegyék, szép izuzek, halterdűit Isti kkal bősületes

vének, Ditsíret töletek lé-
gyen ő nevének.

Mert ő az, a' kinek hatal-
mában az Eg, Neki enged
Tenger, Meny s' Földi kerék-
ség, Segélli övéit, mint men-
nyei Felség.

Ezt azért ti hívek Urnak
Sz. Serege, kik leg - inkább
vatok az Ur szerelmébe, &
rókké szent nevét ditsíjétek
menybe.

*Hymni Tres ad SS. Tri-
nitatem.*

Primus ad Deum Patrem.

A' Szent Háromságnak
első személyé. Atya Isten,
ditsőfleges felsege, Mind e'
széles világnak teremője,
Tekints réám ilyen veszett
szegényre.

Ments

Ments és vesze's ki Uram
a' fok vészből, Vifely gondot
rólam te árvád felől, ne sza-
kadgyak el tőled Istenemtől,
Segély kiáltok tsak hozzád
egyedül.

Veszett fejemnek mert ol-
ty állapottya, Mint hajonak
kit el - vett, Tenger habja,
Nints senki vezére, kormány
tartója, A' fok vész kôzt, tsak
az egy Isten őja.

Reméntelen mindeneknél
életem, Látván vesztet, örül
fok ellenfégem, Tsoválván
fejeket, tsúfolnak engem, Ba-
rátim - is mind idegenek tő-
lem.

Gondot nints rám mert
mindenik azt tudgya, Hogy
eddig-is éltem ki - ki tsudál-

C 3 lya,

lya, Ennek, ugymond, a' miut
vagyon ő dolga, Lehetetlen
hogy senki szabadítsa.

De mind ennyi fok hábo-
ruimban-is, Erzi lelkem hogy
reménség kivül-is, Tsuda
képpen meg kinem tesz vé-
gre-is, Noha nem látom most
egy tsep módgyát-is.

Azért ez lelkem érzette sok
jódat, Ne hallogasd meg-sza-
badításfodat, Mert ha elveszek-
is Uram, mi-hasznod! Azzal
ugyan nem öregből hatal-
mod.

De ha meg-mentés ez jók
következnek, Edgyik ez, ho-
gy mind holtomig ditsirlek,
Másk meg ez, hogy azok-is
meg térnek, kik segedelmed-
ről kétségben estek.

Ter-

Terjezd ki hát fényes or-
tázd világát, Szárazd azzal
szemeim nedves vóltát, Mert
csak te fényed siralmat szá-
razhat, Búból menthet, jóra
mindent fordíthat.

Nabugodonozort hét esz-
rendőre, Vivéd ismét Királyi
felfegére, Meg-szánván sze-
medet vetéd szegényre, Azért
tekénts reám-is ily veszetre.

Kiért velem edgyút földi
kerekség, Ditsir téged oh
mennyei nagy felség, Vessen-
dőnek ki vagy igaz segítség,
Ditsősségeddel rakva mind
föld, s' mind Eg.

M A S.

*Hymnus Secundus ad
Deum Filium pro impetranda
militari virtute.*

C 4

A'

A' Szent Háromságnak,
A' kinek imádkozunk, JE-
SUS másod személye, Regi
vitézeknek, Koppant sere-
geknek, Győzhetetlen Istene,
Te hozzád kiáltok, Ki kato-
nád vagyok, Vigy kérlek vi-
tézsegre.

Régente Dávidot juh
mellől a' pásztort, Vid Ki-
rályi felségre, Midőn Goliát-
tal, A' nagy Oriással, Meg-
viva szent I. I. szembe, Kit re-
métség ellen, Tsudálatos-
képpen, Adál néki kezébe.

Jó Machabeusnak, Jeseének,
Sámsonnak, Gedeonnak, Ju-
ditnak, Eszter, bátorságot,
Adál diadalmot, Hogy vité-
zül, járnának, Midőn benned
bizván, Hadnagyságod után

Sze-

Szerentsét próbálának.

Most-is vitézeknek, Te
vagy bátor szívek, Kik
veled dítsekednek, De a'
kevélyeknek, Kik mással
kérkednek Tsak szégyen
vallás helyek, Mert kit te
nem segélsz, Szive, esze,
el-vész, Hátat ad ellenfeg-
nek.

A' te nagy nevedben,
En is most Istenem, Kötör-
tem le szablyámat, Sok jó
szerentséket, vároksak
te led, s' Vitézlő sok jó-
kat, Mert nem fizetésért,
Sem gazdag prédajért, Já-
rom, tudod, utamat.

Hanem szent nevedért,
S' a' szép tisztességért, Ki-
ben meg-kiffébbítél, No-

C s

ha

ha nem méltatlan, mert rút és számtalan, Bűnömért rám gerjedtél, De kérlek felejts-el, Undok vérkeimet, Lám már eléggé vertél.

Te vagy szál kopiáná, Te vagy éles szablyám, Jó lovam hamarságom. Elmémnek vezére, Karjaim ereje, En szívem bátorsága, Bizván Sz. Nevedbe, Mégyek örvendezve, Bátran káromlóidra.

Tsak te reád hadtam, Eletemet Uram, Valamely helyen jaro, Bátorságot, eszet, Sok jó szerentséket, Tsak jó vóltodból várok Ortzámról töröld-el, szép vitézségekkel, Szégyent, kit még-is vallok.

Hogy vidám ortzával, Szép
hálá-

hálá-adással, En fel-magasztallyalak, Ez széles világnak, Téged hadnagyomnak, Örömmel kiáltalak, Vérrrel festett szablyát, Kit adtzollyanoknak, Kik Záfzlód alatt járnak.

Hymnus Tertius ad Spiritum Sanctum.

Pro felici Conjugio.

A Szent Háromságnak harmadik személye, Szerelemnek Istén szerént gerjesztője, Az jó házasságnak ki vagy bõlts szerzője, Szívek szentelője.

Sz. Lélek Ur Istén, te ki idkat osztasz, Meg-kefередtehet örömmel látogatasz, Félelmes szíveket bátorsággal aldalz, Siralmast vígazz talz.

Régi szentek házaftá-
gát te szerzed, Az én
szívemet-is csak te ébrez-
tetted, Edgy árva szép
Szűzhöz mostan gerjesz-
tetted, Ernemzett enged-
ted.

Könyörgök tenéked, hogy
szentely meg engem, Tulaj-
dom templomod hogy le-
hessen Jelmem, Szeplo nélkül
tisztá legyen én életem La-
kozzál te bennem.

Add-meg azt-is társul én-
nékem boldogul, A' kit mo-
stankérek tőled én Uramtól,
Hadd vehessek búcsút immár
bánatimmúl, legyen vig ezen-
től.

Aldgy-meg mind kettőn-
ket igaz szerelemmel, Jó ép
egés-

egéséggel, és szent félelém-
mel, Kétség és versenges köz-
zúlunk veled - el, Ellyünk
tsendesleggel.

Te regulad szent hogy iga-
zán élén, Hozzánk tartozók-
kal imádgunk ditsírvén, Té-
ged vigasztaló szent Lélek Ur
Isten, mind örökké, Amen.

M A S.

Ebben a' Noe bárkájából
el-repült Galamb állapotjá-
hoz hasonlítván állapottyát,
kéri Istent, hogy életének sü-
rű nagy veszélyében ontsa rá
kedvét áldásának bárkájában
való befogadásával mentse
meg fok kifizettől fejét.

Ségély - meg engemet én
Sédes Istenem, Reménten-
ségben ne hadgy el - silyed-

nek, Im minden el-hagyott,
Nintsen hová lennem, Nem
tudok mit tennem.

Sok nyavalya miatt apa-
dott hitemet, Most többits-
meg bennem, segélvén enge-
met, Kit ez világ utál, tsú-
folván engemet, Veszített
életemet.

Mint Galamb, ki Noe bár-
kájából repült, Nagy víz ó-
zón miátt meg-bárára ke-
rült, Szájában ágat hozván,
meg-tetejére űlt, Ki zöld ág-
gal újult.

Szintén úgy most lelkem ő
nagy ínségében, Meg te reád
került kéntelenségében, noha
el-hagyott volt: most re-
ménylétében, Rád ízáltott hi-
tiben.

Uj

Uj könyörgést hozott né-
ked új ág helyett, Ki jó ré-
ménységgel virágzott, zöldel-
let, S' adgya ő magát-is ke-
zedbe e' mellett, Így vár bár
kád felett.

Mint egy nagy bárkádban
vedd bé azért ízegént, Jó ál-
domásodban fogadásod sze-
rént, Hogy a' kétség miatt el
ne hadgyon meg-ént, téged
ízsenséges fént.

Kiből Uram néked de mi
hasznod lenne? Ha a' kétség
miatt ő pokolra menne, Lám
már meg-váltottad hogy ne
égne benne, Sőt jót érdem-
lene.

Régen edgy Galambot ha
Noé meg-tartott, hát hogy
hadnál engem kit Fiaid meg-
váltott,

hadnál engem kit Fiad meg-
váltott, ki téged keservefen ré-
gen kiáltott, Szive szerént ál-
dott.

Segély azért engem kegy-
elmes Istenem, Örvény fenekén
ne hadgy alá-mennem, Kiért a'
mig élek kész vagyok hű len-
nem, Nagy háládáért tennem,
Szent neved dicsőírnem.

MÁS PSALM. 42.

Mint a' szomju Szárvas kit
vadá' z rettentett, Hegy-
eken, völgyeken izélllyel
mind ketgetett, Rileh, s' alig
vehet szegény lélegzetet, Ke-
res kút-fejeket.

Ugy keres Ur Isten lelkem
most tégedet, Szerre mind
kiáltván a' te szent nevedet,
Szabadítására, Mint forrás fe-
jedet.

Ete-

Etelen mert nintsen fohá-
szkodás nélkül, Italom csak
méreg keserű könyvemtöm,
Midőn illy szót hallok én el-
lenségemtől, Kiben lelkem el-
húl.

Mond: te szám kivetett,
nyavalyás meg - romlott,
Amaz reménletted Istened
most holott? Tőled immár
régem talám el - hasonlott,
Hogy vagy ilyen romlott.

Mely szó csak meg-nem öl
nagy szégyenalé temben, Ho-
gy kevély ellenség azt veti
ízememben, Kinn elkefere-
dem, s' ottan jut eszemben,
Mint élttem helyemben.

Midőn nagy sereggel zen-
géssel, bongással, Templo-
modban mentem szentelő ál-
dással,

dással, Szintén az ajtódig sok
szép hangosággal olly nagy
méltosággal.

De te mind az által szom-
jú lelkem ne fély, Sőt régi
Uradban minden ellen re-
mélly, Biz van kegyelmében,
hogy és tsendesen ély, Go-
noízt hozzá ne vély.

Mert még meg-tériti régi
szerentsédet, Kiben virágoz-
tat jókkal ugy tégedet, Tél
után tavaszal mint a' szép kor-
teket, meg-áldgya fejedet.

Kiért mondasz te-is néki
dútfiretet, Mint egy Filemile
sok szép énekeket, Ambát
szenvedgyek hát érte minde-
neket, Nyelleyek bát és mér-
get.

Tsak légyen korosként
lel-

lelkével mellettem, Hogy
fájdalmam miatt ne veszfzen
életem, Mint Jordán és Her-
mon foghatatlan hitem, lé-
gyen erős lelkem.

Mert ha tenger búsul pa-
rantsolattyára, Hát rám-is
ő ereszt bútbűnös-fiára, Tá-
maszkodom azért jó aka-
rattyára, Mint Atyám kar-
jára.

Főképpen hogy tudom
már hogy nem sokára, Meg-
környörül rajtam, az boszszú-
ságára, A' ki járt életem vesz-
tére, s' kárára, Szégyen val-
lására.

Kiért áldom őtet erős kő-
sziklámot, Tsak ne hadgya
fogyni - el bizodalمامot,
Mikor boszontással gyűj-
tyák

tyáknya valámot, Mint olaj-
jal lángot.

Mondok: Tsak ne kérd-
gyék hogy hol én Istenem?
Mert mérgemben akkor nem
tudok mit tennem, Hogy az-
zal terjesztik keservemet ben-
nem, Kész volna holt len-
nem.

Nó azért el-bádogyad lel-
kem te ne búfoly, buzgo i-
mádsággal sőt Uradra boru-
ly, Erős reménységgel tsak ő
hozzászoruly, Tőle el ne for-
duly.

M A S.

*Szarándok, vagy bujdo-
sók Eneke.*

PUfztában Sidókat vezérlő
jó Isten, Ki előttök men-
tél tűzes ofzlop képpen, Igiret
fö-

földre vezérelvén szépen, Ka-
lauzzok vóltál minden sze-
rentséken.

Te adtál tsillagot amaz
Magusoknak, Vezérül-is An-
gyalt iffiú Tobiásnak, Hero-
des előtt futó Szűz Máriának,
Te vóltál vezére minden sza-
rándoknak.

Könyöről nékem-is hogy
légy már vezérem, Mert im
bújdosni úz nagy bú, és szemé-
rem, En Istenem ebben ne
veszszén-el vérem, őrizz-meg
gonosztul, Felfegedet kérem.

Epits-fel elmémet az jó
bóltsséggel, Szívemet peni-
glen hittel, reménységgel Bujdo-
só fejemet töredelmességgel,
s' te adtat lelkemet buzgó kő-
nyörgéssel.

Ját-

Jártomban , kőltőmben
 hogy csak reád néztek, Búmban
 örömemben reád figyel-
 mezzek, Jó s' gonosz szeren-
 tsét tsendesen viselleyek, soha
 semmi helyen el ne felejtse-
 lek.

Hogy bujdosásom ideje
 tölte után, En édes házamban
 térjek ismét vigan, Mind
 azokat jó egészségben talál-
 ván, A' kik szomorkodnak
 én tölem butsúzván.

En édes hazából való ki-
 mentemben, Szent Mihály
 nap előtt való harmad. hét-
 ben, A' más fél ezerben és
 nyolczvan kilentzben, Az ő
 szerént szerzem ezt ilyen
 énekben.

*Valedicit Patria, Amicis
 omnibus, quae habuit
 carissima.*

OH én édes hazám te szép
 Magyar Ország, Ki Ke-
 resztyénségnek viseled pais-
 sát, Viseltz pogány vérrel fe-
 stettélyes szablyát, Vitézlő
 Oskolat: Immár Isten hozzád.

Egriek vitézek, Végeknek
 tüköri, Kiknek vitézségét min-
 den föld viseli, Régi vitézek-
 hez dolgotokat veti, Istennek
 ajánlja legyetek immár ti.

Ti is Ráro szarmyon járó
 hamar lovak, A' kiknek háto-
 kon az jó vitéz iffiak, Gya-
 korta kergetnek, s' hol peng
 szaladnak, Adaslék ékeffég
 már mindnyajatoknak.

Fényes fok szép szerszám
vitézlő nagy szépség, Katona
találmány új forma ékelesség,
Seregben tündöklő és fénlő
frissesség, En tőlem, s' Istentől
légyen már békeség.

Sok jó vitéz legény kiket
fel-emeltem, Kikkel fok jót
töttem, tartottam, s' neveltem,
Maradgyon nálatok jó emle-
kezetem, Jusson eszetekben
jó tétémről nevem.

Vitéz proba helye ki-ter-
jedt sík mező, Fákka, kőszik-
lával bővös hegy, völgy, er-
dő, Kita' fok tsata jár, s' jó sze-
rentse leső, légyen Isten hoz-
zád fok vitézt légelő.

Igaz atyámfia, s' meg-hitt
jó barátim, Kiknél nyilván
vadnak keserves bánatom, Ti
jut-

jutván eszemben hulnak fok
könyveim, Már Isten hozzá-
tok jó vitéz rokonim.

Ti penig szerzettem átko-
zott fok versek, Bűnál kik
egyeket nékem nem nyerte-
tek, Tűzben mind fejenként
égjeteke vesztetek, Mert ha-
szontalanok, jót nem érdem-
letek.

M A S.

*Ezt a' Psalmust a' Beza
verseiből fordította, tsak halá-
la előtt való betegsé-
gében.*

VEgetlen irtalmu, oh te
nagy hatalmu Isten, légy
már kegyelmes, onts-ki min-
denestül, Jódat rám kebled-
ből, Mert lá melly veszedel-
mes, Bűnöm miat lelkem, Ki

titkon rág engem, Mert nagy
sebbel seřelmes.

Mosd-el rólam immár, Kit
lelkem alig vár, Mosd-el bü-
nöm rút ágát, Edgyütt a' rút
hirrel, Mint rút búzd enyézd-
el, Fertelmem búdós szagát,
Ísmérem bűnömet, Kiért nap
engemet, Rettent mutatván
magát.

Tsak néked vétkeztem,
Bűnt ellened töttem, Oh ke-
gyelmes Ur Isten! Kit semmi
ravaszág, Nem tsalhat! Al-
nokság, Rejtve előtted nin-
tsen, Mert az nagy kék égből,
Mint Királyi székből, Látod
mint mivel minden.

Na érdemem szerint, Reám
eresztez kint, Veszek! Jaj
hová legyek? Ha tellyes el-
tem-

temben', Bűnt töttem min-
denben, Bizony pokolra me-
gyek, Mert még létem előtt,
Tetstem meg-förtözött, Oh
Istenem már medgyek?

Engem mert vétkével, A-
nyán életett-el; Mehében
hogy hordozott, Vétket pe-
nig te bánsz, Igazt szeretz s'
Kivánsz, Ki tiszta szívet ho-
zott, Hogy életre adál, A-
zonnal oktatál, Mint érte-
ném titkodat.

En rút haládatlan, Azért
fogharatlan Isten, hozzád
kiáltok, Tisztíts Ifopoddal,
Irgalmaflággoddal, Mert lá ki
nagy kint vallok, Hogy un-
dok vétkeimből, Meg-tisztul-
ván, belől Legyek szebb
hogy sem vagyok.

Legyek fejeérb' hónál, Öröm
mondásoddal, Tölts-bé az én
fülemet, Vigasztald lelkemet,
Küldvén örömödet: Ne szá-
razd ki velőmet, Tsontomból
bánattal. Ne nézz rám harag-
gal, Mosd-el inkább vétkemet.

Teremts ismét bennem Te-
remtő Istenem, Tiszta szívet
kegyessen, Fúdd belém isme-
gint, Hogy nagy szívem sze-
rint, Lelkem igazt szeressen,
Engem romlott szegént, Rosz
érdemem szerént, Haragod el
ne veszszen.

Ne fosz-meg lelkedtől, Sőt
idveffegéről, Mondgy örö-
met már nékem, Szentelő lel-
keddel, Haddéppülyön még
fel, Mint az előtt bús lelkem,
Hogy fok tévelyedtek, Te
hoz-

hozzád térlenek, Követvén
bizvást engem.

A' kövér áldozat, Jó ked-
vet nem hozhat, Jól tudom
Uram néked, Mert ha a' kelle-
ne, örömeft tisztelne, Bús fe-
jem azzál téged, Töredelmes
szível Buzgó könyörgéssel,
Beszéllem azért néked.

Imé ki-öldoztam, S'te előd-
ben hoztam, Fene ötte sebe-
met, Kit csak te gyógyíthatsz,
Eletre fordíthatz, Szand ke-
serves fejemet, Bűneim kinny-
ával, Testem fájdalmaival, Ne
gyötörd életemet.

Ha eléb nem hadtad, Sőt
hozzád fogadtad, Tehát most
se hadd-el, Jó vóltodból sze-
gént, Jó szokádod szerént, Si-
on falát támazd-fel, Hogy

mint áldozatot, Adgyak úgy
hálakat, Ki néked leg inkább
kell.

M A S.

*Fragmentum Cantionis
cujusdam.*

Ad Deum Op. Max.

Mert ki még-tér, kegy-
elmet kér, jó voltákoz
nem fér, kogy, azt ő elhadgya,
mindent meg-nyér, ki szólni
mér, neki szent Fiaért, Fia
maga mondgya, Mennyen
fellyül ér irgalma, kit mér an-
nak, ki ötet féli és várja Fiából
folyt vér nekem elég bér ho-
gy bűnömért nem vét, kárho-
zatra.

*A megirt Vitéz Ur-Istent
Enekek vége.*

Az

*Jó Emlekezerű, Istenben
idvősségesen nyugovó*

NEHAI NEMES
ES NEMZETES

RIMAI JA-
NOSNAK,

Istenes Eneki követ-
keznek.

Az

Ovenus in Libro uno
Epigrammatum.

*Solis ut in solo motu constantia
constat,*

*Constans Virtutis bis agendo
fita est.*

Miként az szép Napnak szüntelen
folyása,

Jelelti hogy legyen álhatalomsága.

Igy hogy gyökeret verr a' Virtuszöld fája,

Negyes munkák által magát kimutatya.

PSALMI LI.

Periphrastica Explanatio.

MInt hogy Isten ellen sok ezer-képpen való mindennapi vétkeinknek számtalan ági hoz képest, semmire nintsen nagyobb szükségünk töredelmes szivből sziváркоzó szüntelenül való poenitentia tartásunknál, és bűnünknek dögleletességével ellenünk ingerlett Istennek haragja hívérlelés énél, szükség ennek a' dolognak valóságos módgyatfima és igyenes reguláját, bizonyos uttyát-is meg-tanulnunk, s' mindenkor előttünk

tartanunk, hogy ennek az igen felette szükségességében való módnak Isten igéjéből előnkben adatot, és ő felségének tetszésére szabott és reguláját, illetlen, toldalékokkal nem illetvén, vakon és vakmerőn valami csoportis, görtses és horgas regulát ne kövessünk: Melly jó regulának Isten tekinteti előtt minden állapottyában való szép egyenességet, jó ábrázat mutató tükörét, miért hogy minden újsággal talált emberi tévelygésből való toldalékok előtt, Szent Lélek vezérlése által meg-iratott, s' nekünk követésre példájul adatott, szent Dávid Királynak ötven-edgyedik poeniten-

tentia-tartó Soltárában, részenként való épséggel feltehettyük az igaz poenitentia - tartásnak regulájában, nem szükség ez ellen más regula után elménket hajtánunk, de vétkeink terhe folyosító fájdalominkba, szívünk töredelmeslegével: s' lelkünk alázatosságával, így kell e' dologban edgyütt Sz. Dávid Királlyal magának ő Sz. Felségének, az Ur Istennek szólánunk:

Könyörül én rajtam Ur Isten, s' irgalmazz Lelkem mert meg-rútult s' kőrül nőttem bűn s' gaz, Majd a' kárhozat-is, rajtam el hatalmaz, Sokságu irgalmad ha meg nem oltalmaz.

Lelki fekély ellen tsak te
vagy jó orvos. Ki túze füstti-
túl én lelkem-is kormos. Bű-
nömnek szennyéből azért en-
gem ki-mos, Tiszts vétke-
imből, ne legyek illy piszmos.

Erzem és ismérem hogy
nagy alnokságom, Elöttem ál
bűnöm és tött gonoszságom,
Ki miatt el-veszett kedvem s'
vigáságom, Etelre itatra sin-
tsen, kívánságom.

Nem tsak a' bőrömre vét-
kem enyve ragadt, Belől bé-
lemre-is de rút mérge fakadt,
Nintsen olly rész bennem ki-
re ruh nem akadt, S' ez miatt
való bűm éjél nappal szaggat.

Bűn fezkébe pengig még
akkor akadtam, Mikor én a-
nyámnak méhébe fogontam.

Első

Első téjjel edgyütt a' bűnt
szoptam, nyaltam, Onnan va-
ló magból bűnre így ágaz-
tam.

Te bõltsefegednek útain
viseltél, Es titkaid között ok-
tattál, s' neveltél, De ki téve-
lyetnek im azokból leltél, Es
az ítéletben engemet meg-
győztél.

Tenéked vétkeztem, elle-
ned tók gonoszt, Ki most
szentsegeben és érdemem-
ben fojt, jutalmul béremben
ördög hév poklot oszt, Fe-
jemrül Istenem vond-le azt a'
rút kofzt.

Nekéméld én tőlem irgal-
madnak irét, Szivtáld-ki lel-
kémnek azzal gennyet ruhét,
Halhassák mátiok-is ha:znál-

D 7 ható

ható hírét, Kikre pokol és
bűn vonta nyilas íjst.

Isoppal hints engem, s'
tisztulást úgy veszek, Belől lel-
keddel mosd, s' hónál fejből
lészek, Előzz-meg kedveddel
miglen el-nem veszek Kiról
örömbed néked áldást tészek.

Te bőltsefégednek úrára e-
mellél, Es titkaid között okta-
tál nevelél, De ki-tévelyetnek
im azokból lelél, Es az ítélet-
ben engemet meg-győzél.

Mint ne győzhetne-is igaz
ítéleted, Hól semmi mentse-
get nem lelek ellened, Köny-
örgők inkább lan előzzen meg
kedved, Mert bű irgaimad-
dal hires köztünk neved.

Adgy én halálomnak vig
örömet azért, Hadd romlott
tagaim.

tagaim vegyenek már új vért,
El-fordítád ortzádat vétkeim-
ről Fiadért, S'nyomd el álnok-
ságom, lelkem mert hozzád
tért.

Fertelmetlen tiszta szívet
teremts bennem, Igaz és Sz.
Lélek hogo lakhaszék velem,
Bűn s' ördög hatalmat ne vé-
gyen ellenem, Adgy győzedel-
mesnek ezek ellen lennem.

A' te színed elől el ne vés
engemet, S' ne foszd szén Lel-
kedtől meg-is én mellyemet,
Idvőzítésedben tartsád örö-
memet, S' Lelked erejével tölt
meg-is keblemet.

Lelkemnek te Lelked lé-
gyen fejedelme, A' mit az
parantsolához légyen kedve,
Semmi rossz vétkeknek ne
légyen

légyen engedve, Hogy kikért
előtted lehetne meg-vetve.

Igy térithetek-meg utadra
főlkakat, Kik még-is követik
ő álnokságokat, Meg-muta-
tom nekik az ő romlásokat,
S' intem hogy el-hadgyák ő
gonofságokat.

Vér-ontás terhétől men-
tsed-meg fejemet, S' azzal szép
áldásra öld meg-is nyélve-
met, Térítsd-meg éppen ör-
vendezésemet, Erezhessem
bennem kész Idvősségemet.

Az én ajakimat nyisd-fel jó
széleessen, Hadd mongyon
szám néked hálákat kedves-
sen, Minden népek között én
nyelvem hirdessen, Hogy a' te
nevedben minden szent hi-
essen.

Ha

Ha áldozatokban kedved
gyönyörkednek, Bak vért tű-
zre bűvön oltáron öntenék S'
nagy lang között kövértul-
kokat égetnek, S' füstöt így a-
zokból égben eresztenek.

De az áldozat előtted nem
keves, Hanem bűs, s' tört lé-
lek, ki büntel felelmes, Es
meg-epedett szű bánattal ke-
fervés, Ebbe gyönyörködöl,
s' ehez vagy figyelmes.

Szemeid Sionon meg-kő-
nyörűllyenek, Jerusálem fali,
hogy meg-éppűllyenek, Az
benne valók-is békével élye-
nek, Borjukkál oltárid hogy
meg bővűllyenek.

Ditsőség tenéked légyen
az egekben, Ugy most-is
mind végig, mint volt eredet-
ben,

ben, Akadályt ne lillyen sem-
midolog ebben, S' te előtted
bálvány ne álljon-meg hely-
ben.

M A S.

Szent JANOS Apostol
nem héjába való okból itél
s' mond - is hazugoknak
mindnyájunkat, a' kik bün-
nélkül valóknak mernek ma-
gunkat mondanunk, int bün-
nünknek meg - ismételre
azért, S' parantsollya hogy
bűnünket meg - is valljuk
Isten előtt, kinek hatalmas
felségü hivségét ajánlya a'
melly hívsegből tsalatkozás,
nélkük azoknak vetkeket meg
is botsáttya kegyelmessenő
felsége, a' kik mind vállást, s'
mind vádlást téven magok-
ról,

tól, bönök meg-botsánattya
felől tsak ötet szorgalmaz-
tattyák, s' Fia által meg-en-
geszteltetet kedvet - is kér-
lelik az ő közbe járásából.
Szükség azért vádlással való
vetkeink vallása undoksága
érzékenységevel Isten előtt bün-
nünk meg-botsánattya felől
való törekedésünkhöz min-
denkor kezdenünk: Mert a'
mit szent Agoston Doctor-is
figyelmezésre igen méltó in-
téssel tanít edgy személy-
nek szóló irásával mindnyá-
junkat: Si non dixeris Deo
quod es, damnat Deus quod
in te inveniet; Vis ille ag-
noscat, tu agnosce, ut possis
Domino dicere: Averte
faciem tuam à peccatis meis.
Ha

Ha meg-nem mondod Istennek, minémű vagy, az az, mely bűnös légy kárhoztáttya. Isten a' mit benned talál: Akarod hogy ő meg-botsásson, te szűkségedet ismérjed a' meg-botsátásra, hogy mondhasd az Urnak: Fordíts el-szinedet az én bűneimtől, Christus Urunk-is nem az egészségeseknek, de a' betegeskedőknek mondgya a' gyógyító orvost szűkségesnek és a' ki kolompoz, annak nyittya az ő ajtajármeg, S' annak-is adatik a' ki kéri tőle, és szorgalmaztattya nála az ő adományát, bűnünk isméréstől Zármazó szivbéli keservünkől mint egy lelki kfojtogató orvénnyel, az Ur Istennek lok ígéréssel aján-

ajánlott szabadított hozható orvoslo s' gyógyító kegyelméhez hitbéli bizodalommal folyamodván. Azért ki-ki maga képében így szollyon ő Sz. Felsegének;

Káltok hozzád mélysegből, Uram ments-ki ez insegből, Hatalmatodat nyújts ki menyből, S' gyógyíts-meg lelki sebemből.

Vallást téfizek magam ellen
Vagyok sok bűnnel éktelen,
Artatlanságom éptelen Vesz-
ek, ha vetz mint érdemlem.

Ne meny velem ítéletbe,
Mert ugy esem kísértetbe,
Tégy részt inkább bőv kedved-
be, Ki gazdag vagy kegyel-
medbe.

Számba ne ird sok vétke-
met,

met, Mert meg-terheled lelkemet, Erzem igen életemet, Emeld földrül fel fejemet.

Pörben ne szálly Uram velem, Mert sok tamu áll ellené Nem-is tudnék mit felelnem. Pokolban kellenék mennem.

Irgalmadban bővséges vagyok, Túró voltod-is elég nagy, Erdememben hát hátra hadgy, s' ingyen való földöt-is adgy.

Tekints Fiad halálára, Lelkem terhes váltságára, Függeszterék kereszt fára, Bűnömét vévén vállára.

Ó már előtted szentségem, Vére tökéletességem, Nem veszhet el nálad bérem, Mert ő előtted érdemem.

Vidám országával tekints rám,

rám, Hadd enyhódgyék-meg nyavalyám, Piroffits - meg fogyat országam, hogy áldhassa nevedet szám.

Harmatosztás rám bõldást, Minden jókkal fejemet lásd, Hitemben adgy igaz vállast, Ne tiszteltyek helyetted mást.

M A S.

Igaz köz mondas az, hogy az ki Sárban esik, keveredetlen nem kél ki belőle: Hasonlatos képpen vagyon bõnbé való keveredésünkben is állapotunk: Elég nagy akadály s' gyalázat-is penig hogy bűneink undok szennyre reánk ragadása miatt, mentskőson kell könyörgésünk ideje korán - is Isten szí-

szine eleiben állapodnunk, de mint a' verő-fény világa tündöklő fénye, fertelmes dolgozókra, s' rút undok farókra való terjedésével-is magát soha meg-nem fertezhetsé: De meg-tartya tündöklésének szépségét, s' tisztasága természetinek erejét; Így az rajtunk könyörülő nagy Istennek szentséges kegyelmű irgalmának ereje-is reánk terjedésben meg-nem fertezteti illethetlen világa ragyogását. Mindazáltal minékünk ebben az állapotban am a' sz. Pál intésére kell meg-emlekeznünk, hogy félelemmel s' rettegéssel munkálkodgyunk idvőségünknek dolgában, de egy, hogy az a' rettegés, és félelem az Isten-

Istennek tartozó fiui szeretünk től meg-űressítsen minket, a' melly szeretetből bizván az ő biztató Atyai kéz kegyelméhez-is folyamodunk, ki a' mi vétkeink szerint nem-is tselekedik velünk, meg-emlekeztvén, hogy romlott próbáló vagyunk és fenki sints a' ki igaznak válhatván előtte magát ne szűkölködnék kegyelme nélkül. A' mely kegyelemnek minden szempillantásban való szűkségére gondot-is viselvén magunkba, ki-ki jó reménfeggel, maga képébe így-is szóllyon ő Sz. Felfegének.

Reménfegem te légy nekem, nagy hatalmu bõlts Istenem, Tõled légyen segítségem

tegem, Mikor terhel én sok
vétkem.

Bűnnel noha éltem rútult,
Alnoksággal szívem borult,
Ne légy még-is mellőlem
múlt, Látván hogy igyem
rád szorúlt.

Por, hamuból én éredtem,
Sok szenyt ezekből rám ver-
tem, Kiben ugy-is kevered-
tem, Hogy tisztult a most sem
löttem.

Senki nints előtted igaz
Minden mi erdemünk csak
gáz, Menyországban részt
vehet az, Kinek jó-vóltod ir-
galmaz.

Szükség tehát mindének-
nek, Kintsét kérni kegyel-
mednek, Hogy terméshet
kedvednek, Lágyitson itéle-
tednek.

Félen

Félen tévén irdemet, Rád
hagyom én-is igyemet, Töl-
tsed így bé izüktégemet,
Hogy idvözítsed lelkemet.

M A S.

A' mi gyarló életünknek
zabolázatlan hig fékemlője-
nek tágan való meg-ereszté-
séből, lelki életünknek gya-
rapításában, oly igen meg-
szoktunk fogyatkozni, hogy
ha valami okból támadott
fogyatkozás és nyavalya,
csak gyenge fájdalom szokat
való fanyarítással kezdi va-
lamelly ragunkat illetni-is,
szorgalmatozással való
jobbitással, igazgatással és
orvoslással igyekezünk min-
den módon néki mindgyárt
segíteni, s' csak szemünkbe

E 2

vala-

valami kitsíny szállkanak béakadását-is, egy szem-pillantásig való kéfedelemmel nem akarjuk ott szenvedni és viselni. Azokat a' lelki életünk be való fok akadályokat pedig, mellyekkel jó lelki isméré-ünk-is az időösségnek úttya-is vislaltatik, maradtatik és fojtogattatik, serény orvoslással a' régi Római Lyritas Horátius Poétának im ez emlekeztetése szerint-is restellyük lelkünk-től távoztatni:

*Quæ ledunt oculos festinas det
mere, si quod
Est animum differs burandi tem-
pus in annum.*

Ez dologban való vádoló rosz tunyaságunkat pedig hogy magával ő szent Felsegével az Ur Istennél-is ismértetty-

rettyük minden szempillantásban való Nap-fény világánál tetzhetőb kéz mustrálhatafunkal bennünk nem de nem méltán borzadhatunk, remélhetünk és pirulhatunké az ő tekinteti előtt. Melly tunyaságunkban való hevetésünk raggat s' fakadoztat késztrühet-is mind testünk-re s' mind lelkünk-re. Sőt a' tisztá mennyel harmattal sirosodott pásiton legelő juhok számaól-is elszakasztván, sárba, porba, fertengtet, s' hevetet szomján és éhen bennünket. A' mi kegyes Christus pász torunknak juhaira való szorgalmatos gondgya, es vigyázó pásztorsága, itt tertzik azért meg immár, a' ki a' kilen-

tzven kilentz juhainak el-hagyásával-is meg-keresi, és azok számához viszi ez el-tévedt századikat. Méltó annak-okaért ezt az ő fellege, mi tunyaságunknak kárhóztató vécke el-fedezésevel-is való nagy irgalmasságát magunkban mind ismárnunk s' mint bősülnünk, s' gyarloságunk felől való sápolodásunkban igy néki-is szóllanunk.

OKi későn futok lelkem Orvosához, Ki bizonyos irét nyújt gyógyításához, Sok ésküvéssel-is köti magát ahhoz, hogy minden orában kész orvoslásához.

Szemem fényében tött kis szálkát, avagy port, Kicsiny ideig - is nem szenved hetem ott,

ott, Lelkemen peniglen rút felkely akadott, S' arra nem fül elmém jóban olly akadott.

Eletem Istentől el-távozott, s' bodúlt, Bolygó rühes juh kint, ki puszta szorult, Mint havi vér ruha igazságom olly rút, Erdememnek rólam a' gyapja-is le-hult.

Nagy restségem még-is tunyasággal terhel, Noha szegény lelkem csak meg nem hal éhel, Rút kárhóznak - is maradott bennem hely, Tsak az Istenkeze szakaszthat tőle-el.

Christus igaz pástor Istennek szent Eia, Juhod seregének te tudod hány héja. Kilentzven-kilentznek vallyon századikja, Nem de én va-
E 4 gyok-

gyok-é mentül roszszabbikja.

Egyedül tsak te vagy ki engem szegényt szán sz. Romlott mi vóltomban kedvedtől el-fem hán sz. Sebeimmel mint hű Samaritanus bán sz., üdvözültnek lenni kegyelmedből kíván sz.

Engedgy bűneimből igaz ki-fordulást, S' ezoknak rút-ságán szivemben pirulást, Hogy mikor el-érem e' világi válást, Nyerhesse-el lelkem a' szép bődögulást.

M A S.

Ha az UR Istennek érte-kezhetetlen szentfégenek melységes felségét meg-gondol-lyuk, s' az ő tisztaságának te-kinthetetlen fényességéről bővebben való elmélkedé-sünkel

sünkel elmélkedünkis magunkba könnyen fel-lelhet-tyük, s' meg-tapasztalhattyuk hogy minden mi szentfégünk, és minden szenteknek tisztasága, tsak a' külső Isteni szent-fégnek avagy tisztaságnak vékony árnyékát-is nem hason-lithattya, sőt gyakorta fertel-messég ő előtte a' mi tisztának tetzhetnék nekünk, és merő bűn a' mi valami tékintetre való érdem láttanék lehetni-is bennünk. Mindenkoron alázatosfágból való kétséget vísellyünk azért fogyatkozásunkhoz képest Istenünkben való jó bizodalmunkal, s' kegyelméhez való ragaszkodásunkat magunk felől és az ő kegyelme ellen jutalomra

E s való

való idvösséget érdemlő dolgot magunkából ne tulajdonítsunk semmiben is bár magunknak sőt inkábbban ama mondást: Nem tudhattya, ember gyűlölségre, vagy ízeretre legyen-e méltó, &c. Romlott állapotunknak alázatosággal mértéklő ösztöne gyanánt forgatván elménkbe, gyanakodgyunk igen, érdemünknek épességébe éptelennek tartván Isten tekinteti előtt, még afféle tselekedetinket is, a' ki mi tettzésünknek néminémű épességét és tellyességet nyújthatna is magában és hogy nem talám kedvetlenséget érdemlünk az Uzza Levita tselekedeti példája szerént, még afféle dologgal is sokszor, a

mivel

mivel nagy kedvre láttatnánk ő szent Felsege előtt jubatni: Mert merő tisztaság levén az ő tekinteti, edgy mák - szemni szurkotskának is remédek motskokat mutathat szemei sénye élínek rajtunk, kiknek utálatosságot mi elménkben sem vehetjük. Summaja ez azért az dolognak: Hogy Nobis displicendo possumus placere Deo. S' talám nem ok-nélkül is penig, Mert olly igen megzáposodot s' avosodot állapottyában merültünk az bűnnek, hogy siros legeltető mezőn való járásunknak véljük, vétkeinknek sikeres sálában való fetrengésünket, valamikor az Istennek vezér-

lő követéletől, magvával bé
hintet mezején való járásunk-
ban meg-fosztatunk, és az ő
hadnagyságának, vagy páz-
torságának őriző bottyától
el-távozzunk. S' ez továbbá a'
felette való meg-bódulá-
sa - is ez állapotunkban a'
mi meg-fszédült fejünknek,
hogy a' magunk igazsága bi-
zodalmanak kevélységgel te-
mérdekedett kódében, és
meg-sűrült felhőjében való
járásunkban és hevetésünk-
ben, nem arányozhattuk ofz-
tán Isten ellen-való vétkezé-
sünket-is meg-gyakorta, szent
Dávid Királynak ama' bizo-
nyító mondása szerint-is: De-
licta quis intelligit? Ab occul-
tis meis munda me Domine.

Ki

Ki érti (mond) ez vétkeket?
Az en titkos rejtekemből,
tisztíts-meg engemet Uram.
Ez mind attól esik penig in-
kább, hogy az magunk érde-
mének és szentségünk bizo-
dalmának tettetéseből, nem
csak minnen magunknak,
de egyebeknek-is adófsá és
kötélése té zük minden juta-
lom adáfra Istenünket, mint
ha ugyan adós bértel tartozék
munkánknak még akkor-is
ő fellege, mikor elégtelen és
haszontalan szolgáltunkért,
sőt ellene sok ezer-képpen
való vétkeinkért, tartozott
hivatalunknak hátra hagyá-
sából, s' elhenyéléseből bün-
tetést érdemlünk inkább tőle.
Az az, szolgálatunkat szám-

E 7

lal-

lállyuk, nem a' szolgálatunkat
számlállyuk. nem a' szolgálat-
ban való fogyatkozásunkat ó-
rómóltben, ki tűrhető volna
talám, ha valami épség és tö-
kéletesség lehetne valamellyi-
kében, de tsak egy fints a' ki
véteinknek avaságát magá-
ra de raga'ztana, s' rút taplós
peniszet hozzája ne szívna:
Mert hig gyengesége miatt
olly sikamló és olvadó állapot-
lévén bűnünkben, hogy hiv
gózi és meleg párája, szívünk-
ben való buzgóságával, s' te-
kergő serénységével meg-hal-
ladgya és meg- tállya érzéké-
ség alatt viselhető vigázásun-
kat-is s' éptelené téfzi gyarló-
ságuk miatt kis érdemre való
értéketskénket, is nem tudom

mint

mind'kevélykedhetünk épsé-
günkkel? Hát az jó tselekedé-
teknek szép gyakorlásában
meg-fogjamé kezeimet, s'
meg-tartoztassamé tőlök ugy
elmémet, hogy ne várják, se
remények néminémő időf-
seges hasznót magának belő-
lők, azt kérdehetné? Ne fogd
se kezedet, s' ne tartoztasd el-
médet-istőlők; Mert ha kére-
sztyén vagy, s' ditsekedni
mérsz hiteddel hivalkodni né
hagyod'hiteddet, sőt mükál-
kodtatod a' fzeretet által szün-
telenül beñed jelte és probáját
adván egyebek előtt-is mint
választálonak, s' mind zóldellő,
s' gyümöltsozó hited nyert ál-
lapattyának vélek gondod
lévén, hogy lámpásod se fo-
gyat-

gyatkozzék világosságátúl, s' világi táplálására való olajtól is meg. De a' Christus intézését és tanítását igen kövesséd ez áliapothaj, hogy bal keze ne tudgya azt, a' mit job kezéd tselekeszik, s' egyedül magadnak való minden tulajdonítód-nélkül itt az ditsósseget meg-gondolván szent Agostomnak ama' mondását, hogy: Nulla præsumptio perniciosior, quam de propria iustitia superbire. Nem-is illik bizony semmiképpen magunknah azt tulajdónitanunk, az kit magájénak akar velünk ismérteni Isten bennünk: Mert, Cùm non sit nostrum quod sumus, quo modo nostrum est, quod habemus? Stul

titia

titia genus est, ut cùm aliis debens vitæ beneficium, tibi adscribas ornamenta virtutum. Nem lévén miénk hogy vagyunk, mint lehet az miénk a' mink vagyon? bolondságnak neme egyebek jó téteményének tulajdonítód életedet, s' magadnak foglalnod, és tiédnek számlálnod az jóságos tselekedeteknek ékeességét. Job azért minékünk s' illendősegebb: Esaiás Prophétával az Ur Isten előtt magunk való vádlásából minden mi igazságunkat a' vér-havi Afzszony ember ruhájához hasonlitanunk, és ortzánk pirulásával ama, szép biztatáshoz folyamodnunk: Hogy ha az mi vétkeink olly veressek volnának,

nak, mint az Skarlát szine-is,
hó fehérségge tétettek ő álta-
la, s' ha mint a' piros festék
ugy piroslanának - is előtte
gyapjuhoz hasonló fehérsé-
get vesznek tőle. De ezt az
veres piros festekű bűnök fe-
jerítő jó kegyelmet mint
hogy csak azoknak adgya ő
Fellege, az kik méltó magok
meg-alázásával, buzgó kő-
nyörgések által töredelmes
szívből szorgalmaztattyák e-
lőtte, ki-ki ne restellen ő Sz.
Fellegének így szólani kő-
nyörgésében felőle:

Ad notam:

Valaki azt hiszi, hogy uyert:

O Kegyelmes Isten nézz
szépen reám nyavalyá-
fra, Terjedd-ki fenyedet, s'
keze-

kezedet, ne bízz és hidgy
máfra, Ne vesd-is életembet,
kedvemmet, meg-szomorodá-
fra. Gerjedd-fel inkább szive-
met áldozatul vigáldásra.

Bűnöm piros szennyét,
s' kék mérgét vesd-el szined
elől, Irgalmad szentsege hó
szinét viseld rajtam fellyől,
Tisztogass vizeddel, lelked-
del engem, kívül belől, Hogy
él ne szakadgyak, vállyak,
igaz hiv őltalmód mellől.

Edes hiv pásztorom, Chri-
stusom emeld-fel botodat,
Legeltess vezérelly hól jó
hely, s' őrizz mint juhodat,
hallyam édes szódót, ne vess
ream roz gondot, Széren-
tsémbe, éltémbe, csak te
szabi és rendely módot.

Inkáblankedvezhetz. mint verhetz, mert kegyes szivû vagy, Könyörûlni szeretz meg nem vetz senkit vagy kis vágy nagy, Jól érzed lelkünket, vétünkét, mert vagy lelki hadnagy: S' ugy sem vetz előled senki, irgalmad mert elég nagy.

Tettem életemet, fejemet, lábodnak sámlolyul, Mint illy bűnös fereg, mig élek, tartalak hű gyámolúl, Tudom kárhozatnak pokolnak, nem vetz mártalékul, Mert meg hit lelkem, igen tart-is hiv paisul, s' arnyékul.

M A S.

Bizonyal el- hidgyúk a Christusnak bizonságából, hogy az Isten előtt való igazulá-

zulásunkra tőkéltecsleb fundamentomunk amaz érdeme fogyatkozásával meg-alázta-tott, s' ajtó fellen állópodott föld színére néz ô s' üres mellyet nagy szivbéli fájdalommal ütogetô kôz Publicanusba, hogy nem ama tettetes sok tselekedetiből maga tettészere, érdemmel teli tölt oltár előtt kôvér hasát mutogato s' regéstrom szerint bôjti alamsnája számozó kérkedékény, kevély fő Phariseusba, s' helyén való mondás-is igen az, hogy: Deus magis delectatur in Publicano humilliter poenitente quàm in Phariseo clare multum de se præsumenté. Hiddmeg hogy emberi érdemmel tölt edént, nem tetéz, s' nem

s' nem potol Christus az ő érdemével. Ama' Szamaritanus szép példájából hozott tökéle és barátságát sem mutattya ő Sz. felsege egyébhez, tsak a' tolvajoktól meg-fosztathoz és holt eleven ízám állapottyába hagyathoz, kit mindazon-által lebes, véres s' badgyatt vóltában-is ugy annyira nem útál, s' vét hatra, hogy bort s' olait töltvén sebeibe, szamarotskájának hátán, jó gond viselő gazdának nyugodalmas szállására vivén, s' kész fizetésével gondviselésében ajánlván, meggyógyittya sebeit. Így lévén a' dolog, igen meg-öjűk magunkat hogy a' Christus érdemének tökéletességes, és

tel-

tellyes épséget, az mi érdemünk tökéletlenségének fogzatkozott éptelenségével öltve ne keverjők és zavarjuk, és a' mit ő adott kngyelméből maga tekintetire meltot belénk azt, mint ő tőle származtat, alázatosságból való szorgalmatossággal társuk takargassuk és őrizzük nálunk, hogy azt a' magájét többithesse és gyarapithassa napról napra ő felsege ama' nün mondása szerint, ben-szép: Az kinek vagyon annak adatie, a' kinek nints peniglen, még ha mi láttatnék lenni-is el-vétetik tőle, &c. Így jára a' Phariseus-is, nem lévén Istene semmi keblébe, az-is el-veteték és semmivé

tete-

tétetéh a' mi jónak' tettzet
 magájénak lenni nála. Melly
 nyomorúlt állapotra hogy ne
 jusson maga erejébe, s' érde-
 mébe való fel-fuvalkodásból
 minékünk-is dolgunk, az ő
 ingyen való kegyelme ajándé-
 kának belénk oltott méltósá-
 gát (méltatlan szolgáknak
 mondván mindenben mago-
 kat) igen meg-bótsúllyuk,
 tsudáltató ditsősségében - is
 hagyván elménk felett való
 nagy hasznunkal bánó pepets-
 lését, és anyai módon rajtunk
 való esdeklést és könyörülé-
 sét, így szólunk ő szent felsé-
 gének:

O Rök életnek, szép idvős-
 ségnek kintses fejedel-
 me, Gondolat felett, bő ditsős-
 séged

séged ál rajtunk terjedve.

Foghatatlan vagy, széli,
 hoszisa nagy irgalmaságod-
 nak, Gyakor sérté e, de mér-
 ték ése vagy on haragodnak.

Látván sebünket, undok
 vétünket, kettőt tselekedél,
 Edgy kézzel sujtolsz, másfál
 orvosolsz a' hamar meg-bé-
 kellél.

Borodhoz olajt edényed-
 ből hajt sebünket job kezéd,
 Mint Szent Lukásnál izép
 példával áll erről emlékezet.

Mi fájdalmunkba jajgatá-
 sunkba vétünket fódózód,
 Tisztulásunkra gyógyulásun-
 kra gondunkat fel-vézed.

Genyetségünköt, rothat
 sebünköt te meg nem irto-
 zol, Szomjuságunknak, for-

roságunknak italt olaszt hozol.

Ez a' jó Orvos utálatlan mosrolunk minden szennyét, ő gyermekinek, kő s' veszfő helyet ad firos kenyeret.

Oh áldott bévség, buzgó kegyesség, lelkünk édes étke! Kiből ki nem szívt idvőzítő izzat eddig fenki vétke.

Tsak Phariseus tölt kevélysege, rézt ebben nem vehet, De Publicanus üretük keble vele bővön telhet.

Nékem-is látnom, s' add tapasztalnom ezt a' ditsősséget, Kiben mi vértünk és gyákor sebünk nem ér soha véget, S' bő áradásra, soha látásra nem mutat feneket.

MAS.

M A S.

A' mi örvendetes lelki boldogságunknak, mivel nem kis és utolsó része - is foglaltatott bűnünk megbotránatyában, ennek e' boldogságunknak meg-szercéléhez és nyereséhez ugyan erős vastag hitből huzalkodott kezünkkel keil nyulnunk és valóha el kell hinnünk, hogy igaz és tőkélletes az Ur Isten az ő hiveinek és választatottinak fogadott hiv ígéreiben: A' melly bizonyos Isteni hivségét, és örög életnek ingyen nyújtott kegyelemből nekik nyújtott ajándékát sem bűn sem halál, őrdög, pokol, mélység és magasság benne meg nem fogyathoztattya,

F 2

kik-

kiknek olly Pastort-is rendelt
 ő felsége, hogy nyájából boly-
 gással ki-tévedett edgy juhát-
 is helyére hozattya véle, és
 petséti alá zárlatott juhainak
 izámát meg nem hadgya fo-
 gyatkoznia. Melly juhait ak-
 klának hajléka alatt, kegyessen
 helyt, eledelt nyugodalmat, ir-
 galmasson orvoslást ad még a
 szédülteknek-is, meg-gondol-
 ván hog' az Urok aitzaláról
 le-hullot morfalékokkal e' kős
 lykók-is tengettetnek. Világos
 bizodalma légyen bűne böt-
 nattya felől azért minden hű
 embernek az Istenben, és eb-
 ből való böldoglágában győ-
 nyői ködvén Isten által, igaz
 hitből ilyen-képpen-is szól-
 lyon magában Isten előtt:

Boldog

BOldog kinek vékét az Ur
 meg-botsáttá. Es fok ál-
 nokságit bé földte, s' rakarta,
 Erdemlett haragját hozzá
 nem mutata, Sőt fok aldaíval
 ezek felétt látta.

Sokan voltak illyek, S' töb-
 bi közt im egy én, Minden-
 nap rúhen kél, de az Ur irral
 kén, Gyakorta tévelygek bű-
 nökben hevervén, De nyájá-
 koz térít az Ur fel-kerefén.

Méltó edes izit ez Urnak
 ismerni, Ki illyen kegyessen
 szokot bűnöst verni, Sőt hog'
 idvősséget tudnék érdemleni,
 halálra kellették Sz. Fiának
 menni.

Honnan vadnak ezek, s'
 mitsoda érdemből? Tsak az
 ingyen való merő kegyelem-

F 3 ből,

ból, Gazdagot ő téfzen, mint nagy Ur, ízegényből, A' kit el-választott magának kedvéből.

Mert mielt kit választ az azonnal hja, Szent ísméretire igéjéből birja, Fia érdeméből meg-is igazittya, S' igazulás után élő könyvben írja.

Ez az idvősségnek kúttya és folyása, Sem mélység magasság ezt félre nem ássa, A' ki egyebet vall, kérem jól meg-lássa, Tévelygő ösvényre lábát ne hágtassa.

Az hiveknek számát erős petsét tartya, Sem bűn, halál, ördög azt fel nem szakszta, Szerelmétől őtet elnem-is választya, Mert minden dolgokat Ur javokra adgya.

Al-

Aldott légy örökké én édes Istenem, Hogy édesfegedet költöztád velem, Es morfalekidban részt engedél vennem, Ugy hogy érdemlének kőlykeid közt lennem.

Mold, földőzd, töröld-el fok álnokságimat, Szenvedd töréssel-is el-ugatásimat. Add szivaöl bánhatnom téged bántásimat, S' ne hadd erejekben az én vádlásimat.

Amen, bizony beszéd, minden szód ezen áll, A' ki bened hiszen nem aitanak halál, Mindeneket biztat bőv kedveddel Sz. Pál, Hiszem hát hogy rám-is kész idvősséged száll.

M A S.

Istennek ereje lévén min-

F 4

den

den hívóknak idvősségekre az Evangelium kiből tanulhat-
 tyuk Publicanuskokkal ahoz
 képest szeretettel közlött ked-
 vét Krisztusnak, hogy helyt ta-
 lálhatott benne, érdemének,
 s' idvőzithető kedvének. Ugy
 viseljük ez állapotban ma-
 gunkat hogy a' Krisztus érde-
 mének bennünk munkálkodó
 szük egére mindenkoron he-
 lyt mutathassunk magunk-
 ban, és valami leg-kisebb in-
 dulat-is vagyon olyan ben-
 nünk, mellyel idvősségünk ó-
 rókságén gyarapithatunk va-
 lamit, azt telylességesen Kri-
 stus által való Isten ajándéka-
 nak ismérjük, hidgyuk, s' val-
 lyuk is magunkbá lenni. Mint
 hogy állattyának ismértire-

is,

is, tsak egyedül ő ad igéjéből
 ismértet, s' hitet belénk: S'
 minthogy a' Sacramentomok-
 nak ereje és záloga által egye-
 dül ő épít maga tettzésére va-
 ló állapotot bennünk, ővé lé-
 gyen azért telylességgel a' di-
 tsósság, miénk penig a' mi
 méltó ortza pirulásunk, de
 úgy hogy azokat az ő ajándé-
 kit, kegyelmében való ditse-
 kedésünkkel alázatosságból
 való hála adásúkal ismérjük
 virágoztassuk, s' gyümöls-
 őztesük - is a' girának re-
 ánk bizott értékéhez képest,
 fel-fuvalkodás-nélkül való
 jó keres kedéssel bennünk, fi-
 gyelmetesek lévén amaz
 moudásra, hogy: Deus super-
 bis restitit, humilibus autem

F s

dat

dat gratiam suam: S' így nem
veszti is osztán az a tselekedet
Istennek igiretiből ajánlott
jutalmát csak egy ital viznek-
is szeretetből Isten nevében
való nyújtásában is el nálunk,
h munkánkban az ő munkál-
kodásának adnak bősületet,
mert nem koronázhat is egy-
ebet csak tulajdon ő magát és
jutalomra valót a' mi tseleke-
detünkben ő felsége. Így hát
ingyen adgya az idvősséget is,
nem a' mi tselekedetünkéből,
Sz. Pál záva s' tanítása szerint,
hogy senki ne ditsekedgyék
erre való maga méltó érdemé-
vel se Istén, se ember előtt. Ezek
penig hogy elménkbé fészket
verhesse, s' meg is emle-
keztessenek, s' meg is emle-
kez-

hasznos erejekről edgyik má-
sikunknak, zorgalmatosága-
val, ez következő edgy-
nehány versetskéket ne re-
stellük ének szónkal is mon-
danunk ekképpen:

Hivek Keresztyének jer
ne tévelyegjünk, Szent
Írásból nyújtot igaz úton
mennjünk, Semmi hitetéssel ar-
ról el ne térjünk, Erőt az Isten-
től mi hitünknek kerjünk.

Istennek ereje az Evangeli-
om, Kinél idvősségre nintsen
bizonyosb nyom, Több sok
sok szerzett vallás mind csak
fél-felé vön, S' bujdosztat réto-
va: De ez meg nyugtat hon.

Szelid és egyigyű ez az
szép tudomány, Es szelid

elmét - is értelméhez kíván,
Mert ki ezt fundálta az - is
szelid Barány, De bizonynyal
túdgýe hajunk szála - is hány.

Publicanusokhoz vagy on
ennek kedve, Eúnók fadjal-
mával kik vadnak terhelve,
De kik érdemekkel járnak
fel - emelve, Mint Phariseusok
hátra vadnak vetve.

Nem érdemli ennek egyéb
senki kedvét, Tsak kire ru-
házta ó maga érdemét, S' ár-
tatlanságával meg - szentelté
éltét, Es ez ékesléggel adta
hozzá léptét.

Miként Sár arannyal teté-
ig tölt ládat, Benne valójáért
ki - ki kedvesben lát, Bizon-
nyal hiheted, hogy idvősség
ugy áld, Ha Krisztus érdemét
szinez -

szinezhetéd jól rád.

Tsak edgy színt nézi mi
bennünk az Attya, S' ennek va-
gyon nála tsak kedves illat-
tya, Kinek lehet vallyon örök
kárhozattya, Kit menté tött az
edgy Krisztus áldozattya.

Tókéltetésekké ez által löt-
tenek, Mind azok nevével a'
kik szenteltetnek, Biztató lel-
kétől ók vezéreltetnek, S' jó
teménség ellen nem - is kétel-
kednek.

Szép zálogunk vagy on Ur-
nak Vatsáorája, Tsak jó ké-
születtel járúllunk hozzája,
Edes lakodalmat lél ott lel-
künk szája, Mert fő Testa-
mentum vágyon benne zárva.

Ajánlattatik ott Krisztus te-
ste, s' vére Lelkünknek hitünk -

nek leg főb eledede, Es halála által keresett érdeme, Hogy nálunk maradjon az emlékezete.

Emlékez zünk azért meg ez szép érdemről, Es ne is reménylünk életet egyébtől, Így ki felelhetünk az Iok tévelygésből, S' talám nem is bolygunk nagyot Kevélységből.

Szép világosságnak mi fiai legyünk, Minden hivatalban ártatlanul ellyünk, De okkal jutalmat mi ebből reménylünk, Eptelenségünkön sőt inbab törődgyünk.

Adgyuk az Istennek meg a' ditsóséget, Ki bennünk töldozza az éptelenséget, Miben mutatharunk tökéletességet, Ha ő nem nyújt nekünk

künk menyből segitséget.

Magajét magajért koronázza bennünk, Nints mit magunkéből eleibe vinnünk, Mint haszontalanok bátor ne kérkedgyünk, Sőt alázaton ő kedvével éllyünk.

Alázatosságban ha talál bennünket, Szépen fel-emeli le hajtott fejünket, Etellel bé-tölti a' mi éhiségünket, Es meg-gazdagittya mi reményiségünket.

M A S.

Mint hogy az Isten parancsolattyának kemény erejéhey képpest, az emberi romlott természetnek erőtlenséget, a' térvénynék tökéletességgel való megtartásához, Isten kívánságának értelme

szerint, semmi-képpen nem
 férkezik, s' igazultá sem lehet
 törvényből lenki Isten előtt,
 az Isten törvényének egyedül
 eleget tött Jéhus Kristus igaz-
 ságának magához való kap-
 tsolása nélkül, méltó Sz. Pál
 Apostollal ezt az ő törvény
 erejéből való erőtlenséget
 minden embernek meg-
 mérni, esebből az ismértből
 az Kristus igazságának ma-
 gához való kaptsolására erül-
 kódni, hogy így a' Kristus ha-
 lála leg-több haszna se fosz-
 tallék attól a' tulajadonsága-
 tól-meg, mellyel az ellenünk
 való adós levelünket el-fzag-
 gatván, Sz. Attya haragja
 meg-kérlelésével az hívek ké-
 pében eleget tött az törvény-
 nek

nek árokká lévén érettek bü-
 nökét magára való fel-véte-
 lével, latván hogy nints né-
 kik módgyok a' törvénynek
 elég tételében, s' abból való
 igazulásokban. Ha ki a' tör-
 vényből keres igazulást fel-
 fuvalkodással vakmerőn ma-
 gának hejába holt annak meg
 a' Kristus, azt tanította Szent
 Pál: Melly kü tanításnak
 hogy fogantya Ihesien,
 maga meg-alázásával kinek-
 kinek elméjében, mind az
 Isten törvényének erejéről
 mind a' maga ez erőhöz ki-
 vánandó erőtlenségéről, s' ez
 két ellenkező dolog között
 Istentől nagy bőltsen rendelt,
 idővőseğünknek Kristus U-
 runknak tókélletes és hatka-

tó áldozattya által való közben vettetett, és szép eszköz-is jozannon, itélettel gyanakodván, így szóllyon beszéllyen s' enekellyen lelke idvősségére való házzonnal, Sz. Pállal magában.

OH Uram Isten, Melly távoly estem, Az igaz járt úttól! El-tévelyedtem, Mély sárba léptem, s' motskosultam rútul.

Erőtelenné, Es éptelenné, Bolygás miatt löttem, Néked fok vétket, S' rossz engedelmet, Törvényednek tottem.

Egy tsópni szentség, Kivűled kézség, Nints bennem az jóra, Istenes élet, Rám tsak ug' ilhet, Mint korom az hōra.

Nints bennem épség, Erő,
s' e-

s' egészség, Teremtől talpig-lán, Bűn mélységébe, Es tengerebe, merültem torkiglan.

Mint edgy tükörből, Szent törvényedből, Látom nyavalyámat, Es abból való Meggyogyulható, Fogyatkozásímat.

Nagy meredek hegy, A' te törvényed, Kőr azt nem haghattyá, Terejét látrya, De nem járhatta, Sz Pál azt vallattya.

Látom, s' javallom, De nem tarthatom, Még az javalt jókat, A' testi törvény, Elmémbe örvény, Nemzakedályokat.

Lélek a' testel, Mint ellenféggel, Hartzol tuzakodik, Elkikhez rest, Földi agyag tést, Bűnhöz ragaszkodik.

Nag

Nagy orvosságot, Irgalmasságod, Lele nyavalanknak, Kiért mindnyájan, Valhatunk nyilván, Kegyelmes Atyánknak.

Törvényed terhet, Mert éppen vetéd, Testesült fiadra, Eptelen segünk, Ő benne nekünk, Tellyes igazságra.

Igy igazulást, Kixüle tehát, En sem kereshetek, Hajlandó voltom, Itt minden módon, S' mit érdemelhetek?

Christus érdeme, Kedvének helye, Kiben megnyugodtál, Ez edgy kő-szálon, S' fundamentomon, Ki idvőse-
günk áll.

Mert tsak ő nyomta, Es fajtollotta, Azt az erős fajtót, Ki által mutat, Igyenes utat, S'
id-

idvősegre ajtót.

Ezzel tenked, Légyen dicsfirtet, Illendő áldással, Kérlek kedvejért, Mind végiglen légy, Hozzám áldomással.

M A S.

Mint hogy a' szomjuhoz-
taknak kedvekért lett elő kút
folyásává Christus Urunk,
s' mága - is a' szomjuhozta-
kat hja tsorgó folyásának
italára, egyedül magában va-
ló könnyebülést és pihenést
ajánlván, s' igérvén a' bün-
terhe alatt meg-fáradt taknak.
is, minden ember tanátsot
adgyon magának, hog' mind
szomjusága, s' mind penig-
len fáradsága szűkség ebben
könnyebbitő pikenéssel, s'
enyhitő illattal való orvos-
ságot,

ságot, ő szent Felfügénél ke-
ressen lelkének, bűnös volta
fem idgenitvén, s' hidegit-
vén senkit ahoz képest ez a-
jánlásától, s' ajánlásához va-
ló folyamadásától, hogy az
ő közben járásának világ vé-
gezetiglen fen álló tisztí, s'
engesztelő áldozat tévő Pap-
sága nekünk hasznót hozó
tulajdonságában, s' erejében
maradgyon meg. Melly ke-
resztvéni dologra, Istenben
való bizodalma által, hogy
jobb hittel való bátorságot
adhasson ki-ki bádgyat elmé-
jének, s' ájulással fáradó fzi-
vének, így szóllyon magá-
ban az Istennek:

EGyedülte benned, Mel-
lém híván neved, Szent
Jehova-

Jehova reménlek, Hivigire-
tedben, S' Fiad érdemében.
Bizom, hól járok kelek, Te
benned nyugodván, Mint lel-
kem oszlopán, Minden jók-
kal bé telek.

Szégyen vallott ortzát,
Vallyon azon ki lát, Ki fő-
lött ki nyúlt karod? Vétkes
váltában is, Nints köztünk
tsak edgy-is, Kinek vesztét
akarod, Tsak hogy benned
hidgyen, Reá vigyász igen,
S' haját-is számán tartod.

Nem tilt titkos volta, Tó-
led senkit soha, Sőt azokat
szólítod, El-tévett vóltokat,
Te magad-is szánod, S' úto-
dra igazítod, Búsult harago-
dot, Azon, ki meg-bántott,
Tsuda mint lágyithatod.

Vég-

Végzetetlen örvény, Te-
kinthetetlen fény, Ható és bő
kegyelmed, Nagy könnyen
kedvet nyér, Fiadból ki-fo-
lyt vér, Ránk ha haragod ter-
jed, Veszszódet téríti, Kezedet
enyhíti, Lelkünket hogy ne
verjed.

Fiad áldozattyát, Mint lel-
kem zálogát, En-is tartván
hitemben, Sok bűm, s' bűnöm
között, Melly már meg-tört,
főszótt, S' kinzott minden
izemben, Magam reád ha-
gyom, Mert hitelem vagyok,
Hogy velem lésa igyemben.

Ha te velem lésezel, S' éle-
temnek kedvesz, Kivel mit
gondolhatok? Bűnemtől tá-
gulván, S' bűmtől szabadúl-
ván, Kőnyűszerrel járhatok,
S' a'

S' a' mikor parantsolsz, vagy
hivatlsz magadhoz, Kézen
elő-álhatok.

Hogy ezt tedd én velem,
Ne nézz abban engem, Vagy
bűnöm akadályát, Hanem
magad frigyét, s' fiad szent
érdemét, Ki meg-kérlett Sz.
Atyát, Te vagy mi örökünk,
S' tarts-meg végig köztünk,
Christusnak fel-költ napját.

Tsak ő az élő kút, Hozzád
vezérlő út, Mint szent igéből
értyük, Mi szomiuságunkat,
Es fáradságunkat, Tsak nála
enyhithettyük, Te nagy jó-
vóltodat, S' irgalmasságodat,
ő kedvével vehettyük.

Ditsíret, ditsősség, E-
gyenlő tisztesség, Néki lé-
gyen te veled, Mert ő érde-

mében, Es engedelmeben,
Tölt néked minden kedved,
Mellyből tölt kedvedből, Ke-
rünk s' kegyelmedből, Sok
vé.künkkel el-feleid.

Második Rész.

Mellyben e' Világi éle-
tünknek alaportyáról szar-
mazó akadályoknak orvosló
eszközt szedgethettyük
Elmünkbe:

Két rendbéli állapotos dol-
gok között forgunk kivált-
képpen ez, világi életünk-
ben: Edgyik rendbéliék a-
zok, a' kik szívünket ragit-
tyák, vidámittyák: Másik
rendbéliék, a' kik zorittyák
s' hervasztyák. Azokat azért
a' dolgokat, a' melyek fzi-
vünk

vünk vidámitásával kedvün-
ket emelik, s' elménket gyó-
nyörködtetik, jó szerentsé-
től, s' böl dog állapottul zár-
maztattaknak, a' melyek pe-
nig kedvünk szomorításával
szoktak gyakrabban reánk
rohanni, gonosz szerenté-
től folyamodtaknak szoktuk
szonk járásában nevezni.
Mind a' két rendbéli dolgok,
mézes s' mérges mi-vóltok-
kal, számtalan útközeteket
sok veszedelmeket szokta-
nak szegény lelkünknek ter-
helésére magokkal hozni, ha
jó móddal, s' mértékletessé-
gel nem tudgyuk magunkat
közöttök víselnünk, és dűköf-
legeket fegyverünkkel meg-
elöznünk, Mert ki nem vehe-

ti ezében, vagy olly vakult
 ki lehet, hogy ne lássa, sőt ne
 tapasztalhatta-is, a' kedve-
 melő dolgok folyása melly
 nagy kevélységet, kényessé-
 get, nagy akarást, egyebeket
 mindeneket méltósággal fel-
 lyúl halladni való kívánást,
 bujálkodást, zakállodást, &c.
 a' kegyes és istenes életben
 való hatra maradással e' vi-
 lághoz való ragaszkodást,
 melly mesterséges kinyezte-
 téssel, elménk szivünk édes-
 getésével tanátsunknak meg-
 szegítésével, mint tudgyon
 belénk oltani, úgy hogy e'
 világnál, és az ő szeretetnél
 semmi kedvesb, s' gyönyö-
 rúségesb kívánság ne férhet-
 sen-is sohonnán hozzánk.

Igy áda' dolgoknak első ré-
 sze szép simogatással s' tsi-
 klandással mézes madzágot
 az szánkban. A' másik réz-
 ből pedig a' sok számtalan
 nyavalyanyomoruság, há-
 boruság, testi lelki inség,
 mennyi fajdalmokat, bana-
 tokat, szomoruságokat, ke-
 serőségeket, kétségben esé-
 ket, sápolodásokat, Isten el-
 len való zúgolodásokat, s'
 káromlásokat-is mint szí-
 váркоztasson, s' buzogtasson
 oránként fel bennünk, nem
 kell fok mutatóhoz ki-ki
 érezheti s' tapasztalhattya
 magában-is. Nagy mesterfeg-
 ép erősség, és kélz vitézség-
 is kívántatik ezokáért az jó-
 ságos tselekedetekből vont

szép fegyverekkel ez Circe
és Sirena énekiéfe, Scilla és
Charibdis hajjai veszélyt
közzé szoritatott és zárla-
tott életünkhöz, ugy mérté-
kelvén ez életünk ellenkező
két állapotjának való jó
mértékében magunkat, hogy
a' tekintető édes dolgokkal-
is felettéb ne emeltessünk s'
a' keservesekkel - is meg ne
epedteessünk, ama' intésetske-
szerint:

Si fortuna sonat, cabeto tolli:

Eadem si tonat, cabeto mergi.

Summa szerint, a' Szent Job
Patriarcha bizonyításával,
mérő vitézség, s' hartz levén
ez életünk, ellene való har-
tzolásunkat jó bajviadással e'
világnak szeretetitől való
meg-

meg-vonásával s' a' Virtu-
soknak, az az, jóságos tsele-
kedeteknek hozzánk való
foglalásával vihettyük töb-
bire véghez. jelesül abban az
vitézkedésben a' Christus ke-
reszt viselése mellett, minden
akadályokban és bánatink-
ban, vigasztalással véget ve-
tendő el-jöveleteiglen az ő
örvendetes igájához, és re-
ánk kőszönt pohára italához
szoktattyuk és szabjuk ma-
gunkat, így énekelvén ezek-
ről való elmélkedéssel ma-
gunkban.

Vitőzség embernek föld
felet élete, Sok nyavalái-
ban Sz. Job ezt értette, Mikor
kifirtette, Az Isten, s' próbáin
nyertesse-is tette.

Nints itt semmi java embernek ezt érts-meg, Tsak hogy idvössége útát itt leli-meg, Hogy ha Istenének, Enged és magában helyt ad igé-jenek.

Ez e' világ rakva ámitó méreggel, Sokakat gyulaszt fel maga ízerelmével, Könnyen-is hitet el, De vegre ördöggel pokolba vitet el,

Hidgyed hogy hova kell asztalálnál lenned, Nem kell ő étkében mindgyárt héven enned, S' meg kell mértékle-ned, Hogy mennyit kell hoz-zád ő borában vened.

Mert ha ez a' Circe edgy-szer meg-ré zégit, Istenes dolgokban elmédben meg-szédit, Lelkedben meg-seb-
hit,

hit, Kárhozatra benned sok utakat épít.

Ulysses szőlőgar tudhad mint járának, E' Circe szavá-nak a' kik helyt adának, Bar-mokká válnak, Uroknak fülei de bé-dugatának.

Mi-is Ulyssesnek példáját kövessük, E' Circe szavára fülünket bé-kössük, Beszédét meg-vevessük, ő gyönyörűségét utállyuk, s' nevéssük.

Idvösségre lelkét hidd-meg az tarthattya, A' ki végig Christust éphittel valhattya, Bálvány el-hagyhattya, S' e' világnak mézét szivből utál-hattya.

Eő szép mézes java tessék egyebeknek, Christus pohárt köszönt a' keresztyéneknek,

Kit hittet nyellenek, S' kár-
hozáttra abból ne ré zeked-
gyenek.

Igát, kereszttet - is rendelt
pohár mellé, Hogy termé-
szetünket vélek mértéklené,
Es meg - enyhítene, Tsak ne
tegyük őket nálunk keidet-
lenné.

Kitsiny rongyos sereg utá't
vagy, de ne fély Kemény szen-
vedéssel sok keresztt alatt ely,
El-múlt már az éj-fél, Idvősfé-
ges napot nem sokára fel-kél.

El-érkezik Christus ő di-
tsősségében, Vég tesz e' vi-
lagnak gyönyörűségében, Hí-
vek inségében, Bé-száll az
igaz Hit várt reménységében.

ENCOMIA VIR-

TUTUM.

A 'jő-

A'jóságos fő-tselekedetek,
mellyek Deák nyelven Vir-
tusoknak hivattatnak, ugy-
mint: Hit, Reménység, Sze-
retet, Igasság, Okosság,
Jozanság, Nyájasság, Mér-
téktelenség, Erősség, Törés és
Szenvedés, s' minden dolgok
felett fel-emelkedett elmével
az Adakozo kész kedv-is,
mellyekkel az emberi elme
fel-ruházván magát, Isten és
emberek előtt kedvesekké té-
lizek azokat, s' ékezik ize-
mélyeket, a' kikben lákoznak,
a' Versekben egy irattatnak-
meg, mint ha edgy A'ztalnak
környékezetivel az ő hiva-
taloknak lakodalmában ül-
vén, másoknak is affé'éknek
asztalokhoz való járulára,

G 6

és magokkal való nyájaskodásra okot láttatnának adni, az kik az ő társaságokban és természetekben kíváncznak részefedni. Ez Enekek vagy Versetskéknek Authora penig, a' Verséknek közepiben könyörög Istennek, hogy az jószágos tselekedeteknek ékes Isten Afzszony nyájasságában, és társaságában részefedést engedgyen nékie; Melly könyörgésnek folyásában effectusit s' természetekben való hasznokat-is a' Virtusoknak úgy írja-meg, hogy ki-kieszében veheti minémű hasznót kell társaságokból mindeneknek reménleni, s' mint kell - is kintseket bősűleni.

Vir-

VIRTUS Lelki jószág kit fok bölts magasztal, Méltán, mert az minden jókkal rakott Afzstál, Kinél örwendöket bánat nem aggasztal, minden ékeiséget mert ránk ez akasztal.

HITTEL mellesleg ül anchorás REMÉNSÉG, ő szomszóságában SZERETET - is ott ég, Kő- oszlopot fogott által az ERŐSSÉG, Bort vízzel elegyit a' MÉRTÉKLETESSÉG.

OKOSSÁG kigyóval rekerte által karját, Markában fejestül de fogta fulánkját, Mértékkel IGASSÁG tartya kívont kardgyát, Túrés - is szemléli ő tsendes barányát.

Es afzszonyok körül forog fok szolgáló, mindenik zűk-

G 7

seges,

seges, nagy haszonra való,
MAGNANIMITÁSSAL kedvel a-
dakozó, S' a' szép JOZANSÁG-
GAL nyájasságot hozó.

Ki ne kívánczoznék ez asz-
tálnál enni, S' ez szép aszfo-
nyoknak ő kedvekben lenni,
Kik szereteriben tsak részt-is
jó venni, Nem hogy ő kar-
jokkal meg is ölteni.

Tsak edgyiknek-is kedves
nyájassága, Nem hogy töb-
binek-is boldog tárlásága,
Rosz ember kinek nints ide
kívánsága, Erdemli hogy
légyen ő süvege sárga.

Bé-fogadnak penig ők min-
den mag' khoz, A' kik józan
elnét hoznak asztalokhoz,
Edgy szivel, lélekkel nyúlnak
ők dolgokhoz, Akadált köz-
zéjek

zéjek semmi dolog nem hoz.

Ur isten tégy nálod engem
szerelmessé? Hogy általok
legyck előtted kedvessé?
Légyen seépségektől elmém
eli frissé, Lelkem Angyalok
közé szép tekintetessé.

HIT nevellye bennem te
szent felelmedet, Ne vegyem
kétséggel ígért kegyelmedet,
Kövessem mindenben egyet-
len-edgyedet, Ki vérével vál-
tá nekem meg-kedvedet.

Minden próbámban RE-
MÉNSÉG taplállyon, ő vas-
matskájával tölem el ne ál-
lyon, Egő hű SZERETET velem
járjon hállyon, Szódat el ne
adgyam ember találmányon.

Minden dolgom folyjon
MÉRTEKLÉTESSÉGGEL, Eltem
kedves

kedves légyen, mint nyár
kies éggel, Vékony szeren-
tsét adgy inkább egésséggel,
Hogy nem arany ágyam ter-
held betegséggel.

Jó, s' gonoszt ismérő O-
kossággal segits, Artalmas-
dólpoknak útáról el-térits,
Haiznosoktul penig félen ne-
tévelyits, Ki hajlot voltom-
ban hozzád egyenesits.

Add az IGASSÁGNAK kezem-
ben mártékét, Tudhassam
meg - adni mindennek érté-
két, egy-aránt gondolván mi-
re köz, s' fő-rendkért, Gazda-
gért meg-vetnem ne hadd a
szelid vért.

Mord természetet fojts
bennem NYÁJASSÁGGAL, Főf-
vényseget penig kész ADAKO-
zással.

zással, Ne botsáffak fenkit
szomorú ortzával, A' ki élni
akar erősenyem javával.

TűRES nélkül penig ez az
élet sovány, Probára ennél-
kül azért engem ne hány, Ha
ezzel meg - aldasz, bár - szol-
gájul kívány, Tereh viseléstül
nem lészek halovány.

Olts ERŐSSÉGET-is könyör-
gést szivemben, Az légyen
oszlopom minden keśervem-
ben, Ne tántorodgyam el sok-
kísírtet imben, Kit test, világ,
ördög szót rám életemben.

Kövessem engemet az SZE-
MÉRMELESSÉG, Ki minden dol-
gunkban, ékesítő szépség,
Fertelmességünkben ez által
lehet vég, Ha ez vezet min-
ket, mint lovat zablás fők.

Meg-

Meg - mondhatatlan szép
az MAGNANIMITAS, Valha-
talan társul azért ezzel meg-
láts, Ki után szálljon rám a'
mennyei áldás, S' ám éllye
világát feslettségben bármás.

VIRTUS lelki jószág buz-
gó szép forrás kút, Kinek
italátul nem lát senki kint s'
bút, Terjedgyen előttem hoz-
zád vezérő út, S' bened mosa-
kodván ne légyek bűnnel rút.

VIRTUS örvendetes ki-
nyílt lelki Rosa, Légy szédült
fejemnek hivito orvosa, Jó
illatu vized lelkem szennyés
mossa, Minden rosz vétkeknek
légy bennem gyilkosa.

Sugár szárnyaidon vifely
egésséggel, Kővesslelek téged
engedelmességgel, Hadd tel-
lyék

lyék töled meg szívem tsen-
deséggel, Lelkem penig me-
nyben örök idvősséggel.

M A S.

Ha az időnek igen vifz-
százkodó fel háborodot ál-
lapottya miat kedvünk sze-
rint való életet nem viselhe-
tünk - is, mind - az - által szí-
vünk keservével ne bádgyasz-
szuk az elménket, s' ne foj-
tsuk is bánattal - meg a' lel-
künket, arra tanittatunk, és
tanátsoltatunk ez énekben.

EZ világ mint egy Kett;
Kik kö-eső el-vert, Napról
napra veszten véz, vagy
mint szenyved findel, Kit ő
háziól szélyel, Tétova hány
nagy szél véz, ő mint rom-
landó ház, El-veszendő szál-
lás,

lás, Jóktul űr esűlt rekesz.

Mindenűtt való hely, Rak-
va fok veszéllyel, Nyugrá-
nints embereknek, Kit kit bá-
nat febhít, Bűr őrom nem
enyhit, Vége nints keservé-
nek Arad fok veszélyek, Sér-
mind szivek, fejek, S' halál
vége ezeknek.

Fel-bomlott békeség, Ki
miatt fok épség, Aldgyuk
sullyával romol, Nagy rop-
pant feregek, Edgymással
űtköznek, Hól fok ember, s'
vér omol, vitézűl nyert szép-
ség, S' kardal lelt nyerség,
Vitézek kőzt el-űzol.

Táborban hideg szél, A'
Nap melegével, Hól hidegit,
s' hól hevit, Ehséggel szom-
juság, S' nagy nyughatatlan-
ság,

ság, Mindentől kedvetlenit,
Még-is a' Vitézég, A' hartzra
buzdűl, s' ég, ha kit a' tisz-
teűség szit.

Katona szűrszűmban, Jó
lovaknak hátán, Vitéz iffiak
fűrgűdnak, Az jó hirűrt, ne-
vűrt, Es a' tiszteűségűrt, Jó
kedvel vagdolkozna, Arra
a' mi neűhűz, S' a' szűp bűtsű-
let neűz, Szivek szakadva fűt-
nak.

Nem gondol halállal, Seb-
bel fajdalommal, Mikor viv
ellensűggel, Bátran vagdal-
kozik, Vitézűl fűrgűdik, Pi-
ros vűrrel ugyan él, Ha mit
kardgyával nyűr s' Haza ha-
szonnal tűr, Isűzik nagy sze-
rettel.

Asűztalpal vitűzek, Vig ő-
rűm

römmel esznek, s' Nagy szeretettel laknak, Kőszönt pohár mellett, Sok jó Szerentsénék ökö egymásnak kívánnak, Jó kedvet mutatván, S' kedvesen lakóztván, Edgy-mást ajándékozzák.

Vén fel-költ napra, Haddakoro óra, Sokaknak vez-tére tér, Akar melly jó hő pénz, Kt a' hadban fel-véz, Mind meg-érdemletted bér, Sőt a' halálos süld, Mint roszul zántor föld, Ha sok-is, keveset ér.

El ösztöt sok rendek, Minden-féle népek, Most más karban álnak, El-valtozott idők, Haborgó esztendő, Kőlomb-féket hoznak, Kinek bú, kárt, gondot, Kinek vízönt

vízönt halzont, Szerentsés napot adnak.

Okosfán keil azért, E' rosz időben ért, Állapatunkat élni, Szívünknek keservét, Hit napunk hiven vét, Hogy le tudgyuk mérélni, Az a' jó kormányos, Ki, ha a' víz habos, Nem tudgya tengert felni.

Mins habzó tengerben, Mi-is ez életben, Evezőnket forgassuk, Kinnal mi lelünk, Sok gondot fejünk, Igé ne nyomorgassuk, Isténnek jókat ad, Tsak szelünknek zúgtat, Tsendés szível halgassuk.

M A S.

E' világnak az ő természetéről és állapotjáról, kiknek légyen édes annyok, és ki-

tsodáknak kedvezzen nékik
való dajkálkodásával, s' nagy
kintetésevel, kinek szereteti-
től, s' kedvétől viseltetvén,
az emberek csak arra viselnek
gondott, hogy pénzek lehef-
ten minden jóknak kereseti-
ben meg-restülnek, és inkább
igyekeznek gazdag gono-
szok, hogy nem mint jámbor
szegénynek lenni, mint hogy
e' világon a' latrul keresett
gazdagságnak, s' kegyetlen-
ségnek-is nagyobb bősületi
vagyon, mint az igazság kö-
vetésének keresetiből talált
szegénységnek, s' Istenes élet-
nek az emberek között, vagy
mondgyam igazban, e' vilá-
gi népnek között,

Kerek-

KErekded e' világ góm-
bó'yú mint laota, Ritkán
vált ki őtet kezével jó kapta,
S' véle kelet rakta, Es kedvelt
javait vidám szível lakta.

Mint hogy álhatatlan, nem
szűnik forgása, Fénlik, setét-
lig-is napja változása, Nints
állapodása, Gyákrán szél zu-
gásban tetizik-is morgása.

Illy maga erkölcsű, s' ter-
mézetű népek, Istentelenség-
ben kik hevernek s' élnek,
S' vétekben nem félnek, Véle
jól alkuszna, s' benne gyó-
nyörködnek.

Lévén édes anyja minden
látorságnak, Mostohán ad
kedvet, s' helyt a' jámbor-
ságnak, Örvend gonoszság-
nak, Szaporit okokat sok há-

H

boru-

boruságnak.

Légy bár olyan jámbor
mint Curius a' Cato, Tudos-
mányban olly nagy mint
Homerus, s' Pláto, Ki vólt
minden láto, Ha pénzed
nints lehetz ehez tsak bör-
gyártó.

Légy mint Diagorás ol-
lyan istentelen, Claudius, s'
Nerohoz hasonló kegyetlen,
Vakamerő szemtelen, Tsak lé-
gyen sok pénzed űlhetz a' fő
helyen.

Pénz tiszteltet, éltet, ma-
ga'ztal, ditsirtet, Nem hagy-
hat egyedül sokakkal kifirtet,
S' tsak nem szentnek hitet,
Fejedelmi nevet ő szerez s'
kifizitter.

Pénzen jár e' világ, pénz ő
talyi-

talyigája, Fősvény emberek-
nek szerelmet igája, Mert
sziveket rágja, Ha erszények
száját kezek gyakran vájja.

Az világ bé-merült a' pénz
szeretében, Kevesen örvend-
nek az igaz életben, Jó tsele-
kedetében, S' ac' Isteni tsen-
desz lelki ismértben.

Ez vólna peniglen az ál-
landó szep kints, De rajta
nem kapunk, mert bősületi
nints, Akar hóva tekints,
Pénzhez ugy ragadunk, Mint
az ebhez kilints.

Ki - ki inkább szeret pénzel
gazdagulni, Hogy nem éle-
tében naponként jobbulni,
S' elmében gyógyulni, Maga
ezzel szokot ember boldo-
gulni.

El marad ez világ, s' minden pénz gyűjtemény, Hát ne torkoskodgyunk mint vizi hűvelvény, Lelkem ne légy kemény, Szolgálj Istenedet, nem nyél el mély örvény.

M A S.

Az Udvari nyalakodást hozó roz életnek, és praédával töltött Kapitányságu tiszteknek méltó feddésével, s' utálatossággal való utáltatásával, ajánlja az emberi elme ékesítő böltségeknek megbötsülhetetlen méltóságát, ki által az ember véikeink, s' balgatagságának sűrű sok gazzából ki-irtván s' tisztítván, a' jószágos tselekedeteknek világoskodóság piatzára,

tzára, mint edgy tömlőtztetőségéből, ki hozván is magát, néminémű részént az Isteni természetnek kövérétgre szabadulást, s' íméretet is veszen ez életbéli szent szabadságával magának.

UDvár, s' régi tisztek tölem távozzatok, Kihozzatok méltó azzal lakozzatok, Mert hól hivek vadatok, s' hól dérral borzattok, Kedvet magatokhoz nekem ne hozzatok.

Bötsület, térdhajtás, és fő helyen ülés, Mást eiől halladás, sokak tul kisirtés, Oda állyon, hól nints lélekben éppülés, Nekem de elmémben légyen ékesülés.

Isten te lelmé ől üres Feje-

H, del-

delmek , Kiknek álhatatlan
mindenekben kedvek, Soldot
nékem bátor ne nyerjen sze-
relmek , Ismérem mitsodás ó
étekeknek levek.

Itt a' nyálakodás azokat
illessé , Kiknek lelki jókban
mintsen semmi része , Méltó-
is tobzodás őket terhelhesse ,
Hizelkedő béköt lábok sör-
gethesse.

Bór ivó Hadnagyság , s'
Kortsmás Kapitánság , Tisz-
tiben tébolygó éktelen tzi-
gánság , Kiben tsak prädára
vagyon nagy kívánság , Ha
adná magát - is én vállamra
nem hág.

Nével áll ézeken tsak az fő
emberség, Elméjekben pen-
mintsen semmi epség , Etele ,

itastra

itastra hasok és bélekség. Eb-
ben sok vétekek közt nints
nások semmi vég.

Te lelkem Ittentől sokkal
több jót nyertél , Annál , mit
ezekben nagynak lenni véltél ,
Azt az utat nyomd tsak kire
mostan tértél , Darabos vó tá-
ról tsudáлом hogy féltél.

Kevés láb nyom járja ugy-
an-is az utat , Mellyen nyo-
mozhatni Castalius kutat ,
Gond , veriték munka lassan
hozzá jutat , De fáradságod-
ban hidgyed meg-is nyugtat.

Elméet ennek vize hint gyó-
nyoróieggel , Lelki haborút
ölt , s' táplál tsendesseggel ,
Tudományt edgyütt ad ked-
ves böltse egget , Köz et em-
ber ége közel istenséggel.

H 4

Itt

Itt nyersz társaságot az szelid Muliaktól, A' kik idegenek minden dühött hadtól, Ne fély ó közöttök yagdal-kozó kardtól, Edgy. ígyük tsendelek. üressék haragtól.

Hasonló, szövetség, hasonló elmét ad, ó erköltsőkben-is rész ragad azért rád, Kedvével e' mellet Isten-is szépit, s' áld, Minden bölts ember-is, nagy böltsülettel lát.

Kevés jók kedvével inkább elégedgyél, Hogy nem gaz. kedvében fokaknak örvendgyél, S' lelki gazdagsággal jobb kenyeret egyél, Hogy nem mint ennélkül péppel. kövéredgyél.

A' fő emberségnek érdeme
bölcs-

bölcsültet, Erdemenélkül pedig hamis nével éltet, Edgy felől a' kiktől kizelkedtet, féltet, Sziktokkal más felől visz/za petsételtet.

Ne fúls szerentsének hires vasárára, Szemedet se vessd ó gazdagságára, fok oszt. pénzt, tisztet, nyaka szakattára, Iruinak Croesus-is jut állapottyára.

Gazdagság fokakban nevelbolondságot, Fővényiség által nem festnek gonosságot, Magától senkinek nem ad boldogságot, A' tudományhoz csak halnataatlanságot.

Széles szerentsére te se törekedgyél, Vékony hír, név alatt fél-felő helyben ély, Könyvek olvasásból

H s vött

vött jókban örvendgyel, Mi
forsofolté ad azzal elégedgyél.

Nagy szerenttéjéből fok-
nak kis jó sem jut, Kitslnyből
tudomány fok jókat venni
rúd, Nem mind jó mit frissen
fokszor szerentse nyit, Hafz-
nált foknak a' ki java előtt el-
bűjt.

Hű bátorságodat meg ne
vond azoktul, Kik nem ide-
genek a' szép lelki jóktul,
Vezérelterhetz - is élet hozó
szóktul, Tarts felel csak
gazdag te tők s' bot agyoktul.

Sok helyen fok izamár vi-
fel bársony nyerget, Senki
nem érdemem pénzért bősü-
letet, Ha lelken nem tézen
semmi épületet, Testén - is
fenyveszti az a' szépületet.

Jobb

Jobb szűrrrel fedezzed ben-
ned a' tudománt, Hogy nem
tudatlanon viselsz bársony
dolmánt, Magadon el ne
végy senkitől adománt, Sza-
badságot szerelsz a' rabságot
el - hánd.

Ez a' fő böltseség, üres
légy vétkektől, Félen - is meny-
lakni fok gaz emberektől,
Külömbséges viselsz az ó er-
költsokről, Alázd meg ma-
gadat, s' fűgj az edgy lftentől.

Sok dolgot bár ne tudgy
fűstös, aranyasé, Ugy mint
Chymoera - is szárvas, vagy
szárnyasé: Ezt penig jó tud-
nod ha nem szép mondásé,
Ki magájé lehet, az ne légyen
másé.

Magadat magadnak add

H 6 még

még a' bõltseség, Lelki szépségünkre kibõl foly élégség, Az õ kintsé soha meg sem rothad sem ég, S' legyen izómban errõl itt immáron jó vég.

M A S.

A' szerensének természetirõl, és állapottyáról; Miért írják a' Szerentsét a' Képírók golyobison edgy labbál állani, Izárnyokat miért irnak válllaiba s' mit jegyezhet hogy homloka hájas, hátul peng kopasz a' feje; Miért áll edgyik keze hátra másik elõ; Mi okért halovány ábrázatu; A' karja, miért gyengék, tsüggók; A' szemei miért vakok, itt meg tanulhatod.

Hite-

Hitetõ Szerentse nem kell ajánlód, Globifos a' lábod, nints helyben állásod, Szárnyas vagy, nem tsuda ha muló áldádod.

Hajtalan kopaszág bened, nagy tsalardság, Kétségst mutat mind, mert nézéd vakság, Kezed ajándékja hitetõ álnokság.

Rút hájas homlokod, merõ vakmerőség, Nints soha karodban vastagság, s' erősség, Színed rút halovány, nagy rettenetesség.

Forgandó szerentse így miért irattál? Górduló golyobis lábod alatt miért áll? Nem azért-e? kedved, hogy tsúsz, fogy, inog, száll.

Szárnyaidd is tetznek vállal-

H 7

lai-

lajdon lenni , Mert tanultál
rajtok idestova menni , Nem
szoktal vatsorát , hól ebéd
lesz , enni.

Edgyik kezed elő , más há-
tra tsüg néked , Mert mit elől
nyújtál , meg-vísz te kered ,
Zabla nélkül hagyod tartá-
nia féked.

Irják hogy homlokod ha-
jas és borzadott , S' mint
vak , javaidat , nem érdemre
adod , Sőt az nem méltókat
öblödben fogadod.

Látják kopaszság - is há-
tul a' fejedén , Jegyzi hogy
kit te fűlsz kényes Fejede-
lem , Erteke kaptával lesz vé-
gre áll helyen.

Hig fonnyadt karjaid val-
lyon mit jegyeznek ? Tsak
hogy

hogy kiket hordasz bátrak
nem lehetnek , Kitsiny bot-
lással - is ottan el-eshetnek.

Szined mint hohérnak bal-
vány nem egyébert , Hanem
hogy szüntelen ontasz azok-
ból vért , A' kik te soldodból
várnak jutalmúl bért.

Igy irt az okosság régen
meg tegedet , Melly meg-
mértéklette mindenben ké-
pedet , Hogy ki-ki félhesse
forgó kerekedet.

Bizásban várhatni nyá-
rat hideg télben , avagy tisz-
ta időt zúgó felhős ízelben ,
Hogy nem allandó jót te ter-
mélzetedben.

Adgya azért Isten minden
ismérhesen , S' téged a' mint
állik tsak ugy ízerethessen ,
öröm

öröm után töled bút - is remélhesse.

En-is ki sok jómban gyakra rettegtelek, Zázlód árnyékában forogván féltetelek. Tsak úgy bűtsölhetlek mint meg-ismértelek.

Te tőkélletes jómenyenc, földnek Ura, Ki mindent vezérlész, kit szeretz, jó útra, Igazgas-s' ne bűtsáls mérges vizű kútra.

Légy te fényes napom, erős kö-öszlopom, Olthatom, paisom mind gyalog és lovon, Erősíts, s' nevedet mind öröké áldom.

M A S.

Laus mediocritatis.

SEnkit a' pénz, és kints még boldoggá nem tótt,
Köny-

Könyves szemmel ételt sok fő Király - is ott, Keserves nyögéssel sok fájdalmokat vótt.

Nem mivelketi - is pénz, kints és méltóság, Hogy ne bántson senkit semmi nyomoruság, Sőt az arány közt jár sürűbb szomorúság.

Szél öreg levegőt inkább lathat, forgat, Magas tornyokat-is nagyobb veszély rokant, Mint hegyeket menykő, hól magasbakott hát.

A' kitsiny éltet jól, ha vékony szerű - is, Edes álmod nem bont felelem, s' nagy gond-is, Kivánság tanítvány mit mint végy el, vond-is.

Az jó zép aranyas ditsirt középfeget, Valaki kaphatja,

tya, az éltsendesféget, Joza-
non futván udvari irigysé-
get.

Rosz sýerentséjében ez job-
bat vár, s' remél, Jó sýeren-
tséjében alázatoson él, Ala-
tsonra esvén, hamarban-is
fel-kél.

Magafra ne hágjon ki nem
túd röpülni, Mert mikor a'
tetőn akarna le-ülni, Kezd
ág romlásával halálban me-
rűlni.

Isten adgya a' télt, s'a' tél
után nyarat, Szükség után
fok kéz bőségben-is arat, Go-
noszúl ha most van, így vé-
gig nem maradt.

Ha vig elmével vagy, ne
nyúly gondolathoz, Jóven-
dő nap, s' idő rád hogy mit
ízánt

szánt és hoz, Vig nevetésed-
del mérj mindent magadhoz.

Ezt igen meg gondold, s'
hidgyed is bizonyul, Hogy
semmi nints minden felől jól,
s' boldogul, Sok kitsiny jól
álhat, Tíz, hufz nagy gonosz-
búl.

Móddal igazgassal szélhez
vitorládott, S' a' mint az fű,
te- is erezd úgy magadot,
Meg-vond ha hatalma ládd,
hogy el ragádott.

M A S.

Minden e' világi teremtet
állat között az Istennek ked-
vesb teremtet állattya nin-
tsen az embernél, Kinek bíro-
dalma alá adta egyéb min-
den-féle lok teremtet állat-
tit - is ő felsége : de miként
a' mér-

a' mértékletlen beteg ember
szükségből téfzi keménnyé,
termézet terhelő orvoslá-
gok által magához orvoslát,
igy fok féle mértékletlen
vértéknek szaporított okai-
val kételeníti a' bűnös ember
Istenét-is, hogy ostora sujto-
lásinak külömb-külobb-féle:
fok nemeit bővebben érezze
és szenvedgye az egyéb te-
remtet állatnál, kiben mind-
az-által ugy mértékli irgal-
maságából magát ó fellege,
hogy keménységét minden-
kor fellyül halladgya kedgy-
essége, s' az utolsó orakor-is
magához fogadgya a' hozzá
folyamodokat ditsősséges id-
vősségre.

Világon, Eg alart, Nints
ollyféle állat, Kit Isten
nem legeltet, Mászót, úszót,
tsűzót, Kit vagy a' föld él-
tet, Vagy szél égen levegtet,
Alló és folyó víz, Földi fok
rézű iz, Hajlékkal a' kit él-
tet.

Ezek közt az Ember, Mint
vizek közt Tenger, Tetzőbb
hatalommal bír, Ertelem,
hőltsefeg, Kiben minden
szépség, Ragyok jó nével,
szép hír, s' kinek zűkségeért,
Terem, s' életejért, Mind földi,
s' mennyei sir.

Leg-főbb oltal mával, Ked-
vesb irgalmával, Isten ezt
igazgattyá, Gyakran jó ked-
vével, S' néha suly kezével
Tanittyá, s' riazgattyá, Ur
és

és Atya lévén, Szolgát, fiá té-
vén, Magát magasztaltattya.

Sok-féle állapot, Ki napon-
ként apad, Erettünk rendeltetett, Bu, kín, és nyavalya,
Mint bűnünknek sóldgya,
Mindenikben tétetett, öröm
vigasztalás, Ezek közt kedv
adás, Tőlünk el nem vétetett.

Szabad hát mindennek,
Kegyelmet Istennek, Fejére
reménleni, Ki a' meg-dólt ná-
dat, Füstölgő len ízálat, Por-
rá nem hadgya lenni, Ter-
mészeti szelid, Kész, kit keze
sebhít, Orvossággal értetni.

Nyűgözika' Nap, s' fel-kél,
Nyarat követ dér, s' Tél, Ide-
gen termézzettel, Köddel bé-
borúlt Eg. Vizben befagyott
jég, Oszol változó széllel,

Néha

Néha nagy boldogság, Bú és
szomorúság, Erdekli edgy-
mást éllel.

Nints semmi állandó, Min-
denben hajlandó, Eletünk ál-
lapottya, Félelem, reménség,
Közből magát kétség, Vára-
sunkban állattya, Höl jóval,
ostorral, Höl esővel, hóval,
Magát velünk áldattya.

Mennyei örökség, Igaz
kegyelmesség, Kinek bátran
hihetni, Fetrengő éltünknek,
Vajuvo lelkünknek, Hogy
kész vagy segíteni, Ne hadgy
olly próbáknak, Kiből bűt
várhatnak, Felettéb sebhíteni.

Lám fok ígérettel, Minket
igaz hittel, Ugy magadhoz
foglaltál, Hogy segítség ké-
rlett, S' minden jó reménlést,

Kivá-

Kivüled fohúl hadtál; Senkit
ki hihetett, S' tőled jót kér-
hetet, Kértében meg nem tsal-
tál.

Bátran hát székedhez, Fri-
gy szerző kezédhez, Im én is
most békéllem, Eltem virág-
zását, S' bűm vigasztalását,
Te áldásfodból kérem, Meg ne
gyűlöly, utály, Segély, mellet-
tem ály, S' te nevedet éneklek.

M A S.

Hogy az egekből minde-
nekre vigyázván, és gondot
viselvén, kívánnya s' paran-
tsollya-is Isten, hogy min-
den szűk ségünkben néki efe-
dezzünk, és csak magához
folyamodgyunk.

AZ UR az Egbe, mint
Király székebe, Bölts ta-
nátsá-

nátsából minden rendel, Min-
dennek szívét, s' a' mellett: szűk-
ségét, Jól láttya, s' kinek kinek
mi kell, Azért ő hozzá kiálts-
unk mi fel, Hogy áldását ny-
erhessefűkel.

Sulyos ostroma a' mint lát-
tyuk noha, Keferves sebeket
rajtunk nyit, De azzal ger-
jeszt, bűneinkből ébreszt,
S' mint kegyes Atya térésre
int, Ne fodgyon azért ben-
nünk meg az hit, s' Kezével
nékünk áldást nyit.

Hozzá siessünk, kegyelmé-
hez essünk, s' fussunk fejen-
ként Irgalmához, Ahitato-
son, nagy alázatoson, Borul-
yunk artzal Szent lábához,
Ragaszkodgyunk-is fogadá-
sához, Szoritson minket ő
magá-

magához.

Soha az égen a' Nap olyan
fényben, s' Gyorsasággal
is el nem nyugszik, A' mely
kirtelen, nagy Atyai-képpen,
Mi velünk az Ur meg-alku-
szik, Ránk vigyázatban nem-
is aluszik, S' gondgyában
meg nem vajulzik.

M. A. S.

Hogy nyavalyajáról és
fájdalmáról senkinek bizvá-
ban és hasznosban nem pana-
szolkodhatik, mint magának
az Istennek, mert ő tőle kér-
het ember orvosságot életének.

Kinek tégyek panasz-
Ur Isten nem tudom,
Sokféle kifirtet minden felől
mint nyom, Bű Bánat más
felől minden rángat, s' von,

Tsendességben nyugtom nin-
tsen sem kin, sem hon.

Embert segítségre hoz-
zám nem hihatok, Mert ezen
igában kit-kit lenni látok,
Rakva mindenkinek bűn nya-
lábbal hatok, Kik közzül so-
kakat me-gis öl, s' fojtotok.

Te kivüled nints itt senki
vigasztaló, Irgalmad bizo-
nyos segítséged való, Ter-
mészeted pedig kegyességre
hajló, Nem viúz s' tusakodol
azzal az ki gyarló.

Engem-is omított port; és
kezednek hamvát, Sok kifir-
tetemben segély s' gyámoly-
gas hat, Hogy hitivel min-
den bizhassa magát rád, A'
ki engem töled segéltnek len-
ni lát.

Tsen-

I 2

Reád

Reád táma akodom tellyes reménfeggel, Tselekedgyél velem nagy kegyelmességgel, Sujtollyad elmémet bár keferűfeggel, Tsak ebből lel-keme áld-meg idvőfeggel.

M A S.

Lelki vigasztalás.

LEgyen jó idő tsak fets-ke száll házamra, Nints öldhatatlan nyűg vetvén ny-avalyámra, Ha gondgya I-stennek tsak edgy szál haja-mra, Inkáb gondot visel lel-kemre, s' magamra.

Hát miért ostoroz, s' probákkal miért febhít? Mert senkit magához kereszt nélkül nem hit, Fia-is e' földön sok kisírtettelyit, S' ugy szer-zett lelkünknek jó öröm-mon-

mondó hírt.

Es ő száraz földnek mit árt, ha meg-hinti? Sovány-ságát hó-is mert tsak kővé-ri-ti, Így Isten vesz zeje lelkün-ke enyhíti, Mint aranyat a' tűz lángjával szépíti.

S' mint sötet mutattya tűz-nek szép világát, Tereh alatt vízzi pálma fa fel ágát, Így lel-künk fujtással töldgya okossá-gát, S' kereszt-is viseli lelkünk bődogságát.

No há én lelkem tőrj, S' tanul reménleni, Hogy tud-háís uradtul sok jót érdem-leni, Mert mint kőd után szép szokott a' Nap lenni, Rajta-is bűd után jód ugy fog félneni.

Kegyes Isten kinek nagy hatalma fel-nőt, S' irgalma osz-

lopa tőbő' még ki nem dőlt
Vigasztald lelkemet , ki bu-
ban forrot s' főtt , Kuld a-
fetskédet hadd lássak jó időt

M A S.

Gyakor nyomoruságunk-
ban olly szív fuladással való
filyos tereh szokott elmén-
kre rakodni , hogy lelkünk-
nek minden vidámsága meg-
szomorodván vele , és elménk
éli - is meg - tompulván tőle
könyörgésünknek buzgosá-
gát úgy el - enyészti , és fogat-
tya fokszor bennünk , hogy
csak szánkat sem tudhattuk
Istenünkkel való beszélgeté-
sünkre , és néki való könyör-
gésünkre fel - tátanunk , sőt
még hitünknek - is alig szorult
és nehezen marad mustár
magni

magni részetskéje gyakorla-
toslással a' szívünkben , ki
mellett mind - azon - által az
Istennek munká kodo lelke
úgy annyira emelgeti ; s'
gyámolgattya fogyatko-
zott , s' bádgyadott állapo-
tunkat , hogy az edgy mustar
magni hitből származot egy
sohaszkodásunk - is tellyes
esdekélt gyanánt való hasz-
not hoz Istennek kegyelmé-
től , és áldomá - á től reánk.
Mind az által minden sok há-
borúk , minden nagy fá dal-
mak , s' minden mély kétsé-
gek ellen - is erőssítő , s' vasta-
gító bátorságra kell minden
tehetségünkkel azért Isten cé-
gitsége melénk hívásából
nékünk erőlkednünk s' bizo-

nyos formájú esdekléssel, és könyörgéssel - is így kell az Isten fűleit nagy bizodal-munkból meg-halgatásunkra hajtogatnunk.

KEdvező szemeddel nézz nagy Isten reám, Kinek irgalmának száma nintsen he-án, Segély-meg igyemben, Kite tudhatz nyilván.

Az én bűm gyötrelme mert nem engedheti, Hogy enyhült lelkemmel tudgyalak meg-lelni, Tartoztat özömban-is, úgy mér öldökleni.

Te tudhátod inkább meg-is mértékleni, Mint kinek mi ügye tudhat érdemleni, űresé nem hagyod senki kertét lenni.

Arra int-is Fiad igaz es-küvé-

küvése, Hogy senki személyét szemed meg ne vessé, A' bűnöst-is nálad érdeme kellé e.

Jót várhatok én-is hát illy fok bűm közt-is, Ha fogyatkozással hitem lehet, még-is, Fel-hát szikrája-is, ha langal nem ég-is.

Mint habzó tengeren mely veszett gallya úsz, kit nem igazgathat sem kormány, Kalauz, Tsak szél hajtogatya, s' edgy hal-is félre húz.

Akképpen életem bűmnak veszén haboz, keferűse gében lelkem fogy, bádgyádoz, Habjaival borul, s' veszelelyel akadoz.

Rabjává tött mintha nagy szomorúságom, Kits inyben sem lehet kedvem vigasá-

I s. gom,

gom, Ezer boszszúsággal
fűl edgy nyájasságom.

Jegyűl sem tarhatom már
edgy oly napomat, Kin nem
érezhetném dupla banato-
mat, Nints-is jelenteném
kinek panaszomat.

A' méreg hatalma sem ér-
kešervemmel, Mert ez titkon
fogyat lelkemmel, testem-
mel, S' nem enged szóllanom
veled Istenemmel.

Még-is mind az-által tá-
plál a' reménség, Hogy száll
ráram még menyből ollyból-
dog kegyesség, Kivel mind
ezekben lész örömmel vég.

A' természet - is lá mert
mindent változtat, A' mit
edgy ideig edgy kézzel tar-
toztat, Túl a' mit fojt, s' afzal
Nyár

Nyármeg-virágoztat.

Gyakran a' tenger-is hab-
után tsendesül, Homályból
a' Nap-is szép tisztára derül,
Tűzétül hevült Eg hatmat-
ya által hűl.

De a' természetnek ez tsak
szabott rendi, Nagyob te ha-
talmad a' ki meg-tekinti, Ter-
mészet ellen-is ereits jelenti.

Ollyában is hatalmamert
annak ki-tettzik. Kiben a' ter-
mészet igen ellékezik, Mész-
ke haladta-is hirtelen érkezik.

Légyen hát nékem-is eb-
ben kedvedből rész, Minek
előtte még én hittem el nem
lész, ebredgyen-fel lelkem,
s' légyen szolgálni kész.

Nints mert életemnek bi-
zottsab kormánya, A' te szent

kezednél, kinek tsínálmánya,
Mind lelkem, s' mind testem
noha sok hab hánnya.

Azok példájára tőgy ve-
lem kegyessen, Kik segedel-
medet vehetik kedvesen,
Hervadt örömet add járhat-
nom nyersen.

M A S.

*Az inségnek és nyomoru-
ságinak enyhítésére.*

ENyihisd meg Ur Isten
bús szivem keservét, Ki
régül viseli már súly kezed
terhét, S' nyeli kinnya mér-
gét, Buvának nem lelven ke-
servében végét.

Ha nem ébresztene néha ez
gondolat, Hogy a' kiket sze-
retz kezed azokra hát, Suj-
tolva fanyargat, Epedvén
meg-

meg - fülnek, s' el-nyelne
kárhozat.

Igy ha kételkedném hogy
nints reám gondod, Sujtol-
ván Attyai oktato osterod,
Gyujtanám bocsfzúdat, Mert
igy-is enyim vagy nagy hi-
teddel mondot.

Fiad szent igája kit né-
künk ajánlott, S' jegyben
nyájas terhül vállunkra fel-
rakott, S' azzal néked val-
lott, Ne hozon unásert rám-
is kát szidalmot.

Legyek én-is inkább azok
seregében, A' kik részt nyer-
tenek Christus érdemében,
Mosodván véreben, Min-
dent el-viselhet hatalma ne-
vében.

Hívek Sz. Istene könyörü-

Iő Atyám, Könyörülj mint
Atya épédett magzattyán,
Vilelvén úgy száján, Hogy
el ne tévedgyen vétke rág-
útzáján.

Engedd hogy a' mint már
szivből meg hittelek, Es lel-
kem őrzővé hitemmel tőtte-
lek, Végig úgy lellelek, A'
mint hivedhez jónak ismer-
telek.

Akaratod szerént vezé-
relly kedveddel, Vigasztaly,
bátorits, ne fodgyak bűm-
ban cI, Hogy a' mit kezdeddel,
Rám vez, viselhessem nagy
tsendes szível el.

M A S.

*A kétsé gnek mérges ki-
sértési ellen.*

Hogy

HOgy feletkezél el,
Rolam tellyességgel,
Mennyei boldogságom? Lat-
ván mind naponkent, Szen-
vedgyek mennyei ként, Nő-
vén nyomorúságom, Ki meg-
epezt engem, Ha meg nem
hajt nékem, Eldekö imádsá-
gom.

Meddig tartoztatod Szent-
leges ortzádod, Vigan rám
fordítani? Véghetetlen tsak
s' gond, Ki izűntelen tsak
ront, Fogé fokká tartani,
Rajtam nyomorúlton? Ki
élek vajutton, S' mint kezdek
maradhatni?

Az őrdög-is tsűfol, Mond-
ván Istened hól? Ki meg-sza-
badithasson, S' várhaddé,
mond tovább, Hogy szemét
vesse

vefle rád, S' Atyai kedvel lás-
son? Tsak kár, mert elvetett,
S' Rád oly törvényt-is tett,
Hogy el-is karhoztasson.

Ez ilyen nagy kifirtet, Nem
kitfinnyá sérthet, Mert a' lel-
kemet marja, Hogy illi szem-
teleuúl, A' te szent színédutl,
El-eletemet várja, s' hogy
hitem ne légyen, Ki kegyel-
met végyen, Lesni vigan-
akarja.

Te azért Szent Király, E-
rőddel mellém ály, S' biztad
epett hitemet, Kevély ellen-
ségem, Hamis szava ellen,
Vedd - el fogyott igyemet,
S' mutasd meg-is néki, Hogy
nem vetetted-ki, Kegyelmed-
ből éltemet.

Adgy fényt szemeimnek,
Vigy-

Vigyazást szívemnek, Ne alu-
gyam halálba, Ellenségem
olly hirt, Ne hintsen hogy
meg - birt, S' adattam hatal-
mába, Lásfainkáb hogy kést,
Reménlettem szép részt, Ir-
galmadnak hasznába.

Igy meg örvendeztetz,
Bűmből le - vetkeztetz, Szi-
vem meg - vigasztalod, Bad-
gyat reménységét, S' kétes id-
vőségét, Soknak lábra álla-
tod, Kiért szent nevedet, Ki
ránk ki - terjedett, Aldania - is
hagyod.

M A S.

Hatalmaskodók ellen.

HA az Isten nekem, Se-
nétségben fényem, S' őrizi
is életemet, Mi erő rettegtet,
S' tsarládság feltetet, Hogy
ron-

ronthassa fejemet? Bár álnokoskodgyék, Titkon olálkodgyék, Nem szegi-meg kedvemet.

Egyedül ellenem, Alnok ellenegem, Készítvén tellyes hadát, Hogy engem nyavalyázt, Fogatván mindgyarást, Vigasztaltassa magát, De a' melly álnok tött, En nyavalyámra tött, Magára fordúlt s' akadt.

Bár tellyes táborá, Nyilát már rám szórja, Artalmas dárdaival, Fenyegető törét, S' vérben forgó izemét, Rám vesse pártosíval, Bátran az ő hartzát, Nézem, s' nagy táborát, Semmi háboruimal.

Edgyet kértem, s' kérlek, Mind a' miglen élek, Szivem
sze-

Szerint szüntelen, Minden roíz gondoktul, Meg mentwén azontul, Hogy láthassam szent helyen, Az Urnak házába, Elvén idel ér módra, Nevét áldván szentellyem.

Sátora árnyéká, Ott kezével mindgyárt, Rám téríti, s' el-tűköl, Minden háborútul, S' tsalárd hatalomtul, Távolý téizen, Ki rám foly, Mint simakő-szálon, Eppitetett váron, Le-tévén, bépalánkol.

Sőt még most-is engem, Gyarló életemben, Nem hágy meg-nyomorodnom, Tudván hogy sekihez, Náánál egyébhez, Nints mind fejemet fognom, Meg-hallýa kértemet, Halyán izúksége-
met.

met, Ha így kezdédek szólnom.

Halgass meg engemet, Ki hivom nevedet, Menybéli Ur, Jehova, Nyavalyával tellyes, Bűnnel lévén terhes, Nem mehetek sohová, Tégedet tisztellek, Tégedet követlek, Vezérlész valahová.

A' te szent színedet, Ki feltem fenfett, Minden háboruimban, Ne fordíts el tőlem, Sőt állasd felőlem, Most is nyavalyáimban, Őrizd életemet, Kit tartok tenéked, Minden háboruimban.

Az én Atyám, Anyám, Kikhez igen bizván, Kötelezem, Életémet, Barátim egyemben, Kik minden igyemben, Vóték jómat, s' kedvemet, Felelt-

leítvén el-hadtak, Magoknak maradtak, Látván ellenfeget.

Te pedig magadhoz, Ki nyomorúltakhoz, Kegyes vagy bé-fogadtal, Reményeméllóttél, Nagy bátorra tőtél, Őriztél, s' oltalmaztal, Sok hartz, fegyver között, Szemed hiven őrzött, S' helyemre éppen hoztál.

Most is szímemnek fényt, S' lábomnak adgy ővényt, Hogy én azt bátran járjam, Az igaz járt útról, Tőled élő kútról, Hogy el ne tébolodgyám, Ellenfegem keze, Kedvemet ne szegje, A' jót hogy el ne hadgyam.

Ne hadgy hamisságtól, Alnok bizonyágtól, Engem körül

körül vétetni, Mert sok
hazug szája, Eltemet akarja,
Foglyos törben ejteni, Za-
bolázd-meg őket, Kötözd-
meg nyelveket, S' ne hadgy
keferiteni.

Mint vivő fegyverét, Ki-ki
hazug nyelvét, Ellenem élesi-
ti, Magát hazugsággal, Rám
való izóllással, Uránál kedve-
síti, Sőt ugyan jutalmát, Mint
nyelve fő földgyát, Ellenfe-
gemtől lesi.

Meg-győzetet volna, El-
mém már regulta, Ennyi bosz-
szú vallástul, Hajo reménse-
gem, Nem kis segítségem.
Vólna biztatásodtul, Hogy
búsulás után, Mostan vívelt
munkám, Hasnot nyer al-
dásodtul.

Illy

Illy nagy háboruban, Te
én lelkem úzván, Ne keser-
gesse magad, Tűrj mindent
békével, Tsendes szenvedés-
sel, Míg Isten ki ment s' ra-
gad, Ki meg-is erőssít, Szent
kedvével bé-hint, S' kegyel-
me rajtad marad.

Buchananus versel, Deákul
illy rendel, Ezt a' Soltárból
irá, Most penig magyarra,
Vigasztalásara, Elmém meg-
tolmátsclá, A' Magyarigék-
nek, Folyásához, s' ennek
Ertelmét helyén hagyá.

M A S.

*Az Anya szent edgyház
tagjaink háborgatói
ellen.*

TArts meg URAM en-
gem, mert el-fogyott a'
szent,

szent, Az igazság el-költ, s' a'
hit fél-felé ment, Mindent
nagy álnokság el-borított s'
bé-kent, Sziv hamissággal
fort, jámborság el-rekkent.

Álnok ajakokat az Ur el-
ofzlasson, Mérge az hivekre
hogy ki ne hathasson, Ki-ki
mind azon jár masnak mint
árthasson, Es hasznót kára-
ból magának adhasson.

Sokan az kivekre forral-
nak tanátsot, Nyakokra né-
mellyek élesítnek kardot,
Romlásokra többi kenik aja-
kokat, Alig találannattyák sze-
gények nyugtokat.

Néziezt mind Isten, és igen
jóllattya, De bizonyos okérs
magát tartoztattya, Hértel-
len a' konkolyt ő ki ném
gyom-

gyomlálya, De nagy búttu-
cában ez ízőkat mondállya.

Ez el-türetetlen súlyos
nyavalyáért, Mely minden
hivónak szivére héven éri,
S' éleikben sok szegényt mér-
gével badgyaszt s' fert, En
Isten fel kelek, s' rontom az
álnok vért.

Sok nyomorultaknak ke-
serves sirása, Szememet fer-
kenti, hogy igyeket lássa, Fe-
lelek meg-szünik nevem ka-
romlása, Nem-is térjed to-
vább hiveim romlása.

Idvőseges helyre tészem
hiveimet, Kik hozzám biz-
tokban viselték sziveket,
S' meg-rontom a' rajtok járó
kevélyeket, Meltó kárhozat-
tal kik lakták kebleket.

Az Urnak ó szava tűzben meg-főtt ezüst, Hétzer tisztított, kin rosda ki nem áll, Próbálásban pedig meg-nem fogta a' fűt, Tízta szép és feje, nem illete réz üst.

A' te zódnak azért tartsd-meg igazságát, Híveidnek Uram enyhítsd-is rábságát, Add-meg mi Ielkünknek hiti szabadságot, Es a' kevélyeknek rontsd-meg társaságát.

Eő birodalmokrul hogy meg-menekedvén, Tégedet adhatunk nevedet ditsirvén, Kivált-képpen pedig többi közt igen én, Ament mondgyon erre mind gyermek, iffiú, s' vén.

M A S.

E' világi életünknek fő k rend-

rendbéli ránk rohanó vezedelmes ostromlásit, melyeket gonosz akaróinknak irigysége, gyűlölsége, és ragalmazása izór lég kiváltképpen reánk tőrüsünkkel és szenvedésünkkel fordíthatjuk inkább nagyobb részént el-magunkról, hogy nem vélek való ellenkedésünkkel, vag' ellenek való tusakodásunkkal. A' tőrésnek szenvedésnek ok-láját pediglen az alázatosságunk és izelődésnek hig-kütyyából meríthetjük lágy elménknek tág szájú vödörrel hozzánk, ha jól mesterkedünk e' dologban: Mesterkednünk-is kell pediglen, mert csak ez az olaj távozathattya-el azt a' zivünk-

höz ragadott ho:zizú forral-
lának toldáját tölünk, a'
melly miat fonnyad, olvad
fogy, kopik, és emésződik
mind szivünk életünk, s' a'
melly miatt nem minden
igéretinek rajtunk való bé-
teilye, edéset- is vehettyük el
fok zor Istenünknek. Jól int
azért az Apostol ama' szavá-
val bennünket: Tűresre va-
gyon szűkségek, hogy az
igéretet el-vehessék. Es Chri-
stus Urunk ő maga: Tanul-
lyatok tőlem, mert én szelid
s' alázatos szivű vagyok, és
nyugpdalmat találtok lelke-
teknek. S' bizony dolog-is
az hogy mind lelkét mind
elméjét, s' életit-is meg-nyü-
gottya a' tűréssel, s' a' bosz-
zú-

szű-tételnek el-viselésével, s'
kereizryénlegnek nem ki-
tíny jélet-is adgya ké:z sze-
lidégével ember, Istenre biz-
ván a' boszszú tétének, és
méltatlan szenvedé-nek meg-
torlását, s' jutalma adását,
mellyet magának kíván ma-
ga-is engedni tölünk az Ur
Isten. Ki-ki azért a' szelidség
mellett meg-nyűgodván
tíndes lelki ilméretin, s' el-
hívén magában hogy igaz
jutalom térítője a' boszszú
tételnek azok igyében az I-
sten, a' kik a' boszszú tétel-
nek ő Sz. Felségére bízzák
állapottyát. Igy énekellyen
azért afféle állapotyakor ki-
ki magában.

AZ jó hitű ember szelíd
 A' világon, Senkire nem
 támad bár sok boszszút val-
 lyon, Meg - elégszik azzal
 hogy égbe kiálton, S' infegé-
 ben fejt az Istennek hajtsón.

Mondván : Oltalmaddal
 Uram hajolly hozzám, Mert
 ha meg-tekinted nagy az én
 nyavalyá, En szegény feje-
 met annyira alázám, Hogy
 ellenfejemnek földig magam
 hajtám.

A' szelidség ellen mostan-
 is nem vétek, Tűrésemmel in-
 káb mind holtomig élek, Tud
 ván habjaimban hogy el nem
 merűlek, Mert segítségedből
 kész meg-mentélt étek.

Azért te szolgádnak fies
 oltalmára, Hogy gonoszlág
 miatt

miatt ne jussak halálra, Tsak
 tégedet várlak lellem váltsá-
 gára, El - tiprott igyemnek
 boszszú állására.

Vidámits - meg immár hi-
 tem szerint edgyizer, Hogy
 el - vegye földgyát a' versen-
 gő ember, Haveid romlá al
 ne örülle többszer, Ki miatt
 epedtem én - is sok ezeryszer.

Vigasztaly - meg engem
 szolgádat Ur Isten, Mert lel-
 kem te hozzád emdem szün-
 telen, Tudván hogy ép és
 bőv kegyelem kezeden
 Mindenekhez a' kik élnek
 igaz hitben.

Végyszeretlen a' te jó - völ-
 tod mi hozzánk, Menybol is
 e' földre néz hiv ké - izemed
 ránk, Segítségül azért fies

jöni hozzánk, Hogy meg ne emélsz/en számtalan nyavalyánk.

Sok Istenek közzül kiket e világ néz, Nints lenki hasonló hozzád, ki tudát téz, költsen erőt mástól, és hatalmat nem kérsz, Mert minden szűkségre karod ereje kéz.

Oktads útaidra engemet Ur Isten, Hogy hiven élhessek te ismeretedben, Erössits engemet a' te felelmedben, Hogy én szivem áldgyon téged igaz hitben.

Ditsirlek-is téged örökké szivemből, Mert jó vóltod hozzám érzettem mindenből, Halá légyen néked én tőlem vég-né kül, Hogy megmentél engem halálos in-segtől.

Sok

Sok irigy barátim imé elomlának, Kik gyűlölségekből reám támadtanak, Kiből kiállani hogy nem-is tudának, Mint fejenként tőled ki-gyomláttatának.

Mert te Uram jó vagy, s' kész a' kegyelemre, Kik te hozzád térnek, s' néznek Intéfredre, De fok türes után ha térsz büntetésre, Gonoszok hajtatnak vezedelmes részre.

Tenagy jó-vóltodért áll fogadálba, Es könyörű rajtam fok nyavalyáimba, Szólgádat rézelveid izent állomásidba, Es szólgálad fiát ne had habjaiba.

Hogy a' kik gyűlölnék s' életemet bánniak, Legyenek előtted azok gyaláztattak,

K 5 Sok

Sok jelekből rajtam szemek-
kel-is lássák, Hogy szeretz,
s' vermemet,ők heában állak.

M A S.

Az kilentzedik Psalmus-
ból, a' régi időre bódog ál-
lapottyát veti, e' mostani idő
állapottyának bódogtalan-
sággával és soványságával
őízve, törekedvén könyör-
gése által Isten előtt, hogy ő
ízent felsége haragjának meg-
enyhítéséből pihenést adgyó-
sok nyavalyánkban, s' meg-
örvendeztessen bánatinkban.

KEgyes Jehova tekints
reánk menyből, Kik reád
kiáltunk keseredett szívből,
Ments - meg éltünket a' sok
undok bűnből, Nagy kegyel-
medből.

Legy

Legy azon kedvel koz-
zánk romlottakhoz, A' mel-
lyel vóltál régi Atyáinkhoz,
Kik folyamodtak ugy te ir-
galmadhoz, Mind értz osz-
lophoz.

Ertek sok időt, szép ékes
vénséggel, Tagjokerős vólt,
gyomrok egélséggel, ő szom-
ízédgyokkal, laktal békessé-
gel, Nagy tsendességgel.

Szeretet köztök zöldelt
nyájassággal, Törvént itél-
tek tiszta igazsággal, Téged
szólgáltak szorgalmatosiag-
gal, Halá-adással.

Allott nagy rendben fiok
es lényok, őökben tartván
édes unokájok, Bort buzát
bővöm teremti ő munkójok,
Termett gyümöls fájok.

K 6 Sok

Sok száz esztendőök mikor
 így el-múltak, Kedves halál-
 ban mint ha el-aluttak, Ko-
 porsojokban, mint újult hun-
 nyokban, Vigan járultanak.

De a' frigyedet mi velünk
 meg-szegéd, Mert sok bü-
 nünket izemünk közté veréd,
 Minden jó-téted rólunk elle-
 szedéd, S' ládádban rekesztéd.

Mi jónkat mondgyuk te
 reád támadván, Veizódunk,
 'bolygunk, vagyunk nagy
 bádgyaván, Mezitelenek
 szégyenbén bujdosván, Sok
 bút kapdosván.

Szörnyű gyűlölség köz-
 tünk nevekedik, Vér ő vére-
 vel, póról s' ellenkédik, Elő-
 menetin bú'ul, s' irigykedik,
 Kegyetlenkedik.

Mi

Mi esztendeink folynak
 gyorsasággal, Mert harago-
 dat érzik bazgofággal, Edgy-
 ek álminkal haionlatoslág-
 gal, Altal-múlással.

Ha ki közzülünk nyöltz-
 van esztendőt él, Nagy böl-
 dogságot annak sok nép itél.
 De melly sok búval adassék
 ez kis tzel, Láttya a' ki él.

Rakodtak vagyunk min-
 den nyavalyával, Erőtlen te-
 stünk szívünk fájdalmával, El-
 len egünk ront néha szida-
 lommal, S' néha kardgyával.

Számlálhatatlan kinunk-
 nak nagy vólta, Te haragod-
 nak méltó rajtunk vólta, Fén-
 lik te nálad titkos bennünk
 vólta, Mint nap fény vólta.

Ah Uram Uram térj-meg

(K 7) kegy-

kegyelmedre! Régenten szokot kegyes törvényedre, Adgy edgy kis időt megpihenésünkre, Tsendességünkre.

Ne tedd nagyobbá bűnünk, irgalmadnál, Gonoszságunkat a' te jó-vóltodnál, Mellynek szikrája tisztább e' világnál, S' undokságánál.

A' melly kis időnk időelővagyon, Illy romlásunkra kérünk ne maradjon, Atyai vóltod bennünk fel-tamadjon, S' reánk aradjon.

Földgyük azokban elnyavaltváinkat, Te vig vóltodból szomorúságinkat, Kikez ideig nyomdostak nyakunkat, Es tagainkat.

Miérdemünkért, igaz, semmi jóval, Nem vagy adósunk,

sunk, de sőt hév pokollal, Arra ne siels, hogy a' szerint fizess, Nagy kemény földal.

De a' Christu'ért, kit mi értünk adál, Es bűneinkért meg halni nem szánál, E-meld-fel fejünk, és irgalmaz nekünk, Mi jó Istenünk.

Ditsiretedet hogy vigan számlálván, Kevés napinkat elméinkben tartván, Te rád mind éjjel és nappal kiáltván, Hálákat adván.

M A S.

Oltalomért, és a' kisereteknek a' lázot a' társáért való esed zét.

NIntsen segítségem kívülel Istenem, Vagy én hiv vezérem, jó néted hirdetem, Őrizd éltet, neveld hittem,

tem, Félnem ne hadgy, s' bú-
val élnem.

Vagy úlók, fenn járok, fek-
szem, vagy ballagok, Lovon,
avagy gyalog, honn, vagy
kinn sétálok, Rád kiáltok, tiéd
vagyok, Es oltalmat tőled
várok.

Tégy velem kegyessen, ki-
Kérlek kedvessen, Ne hadgy
szerelmesen, bűnben fekéye-
sen, ördögtől, jó kegyelme-
sen, Tört rám fojtván ne ver-
heffen.

Kesérsz de nem sebhíts, lel-
kembe ne rémits, Vérkekkel
ne buríts, de szentíggel
újíts, Aldgy vidámit, el ne
ta zíts, Epíts, és kedved ize-
rint taníts.

Te Fiad érdeme, nekem ezt
meg

meg-nyerje, Kinek ő szent vé-
re, lelkünk ép bére, Mindent
meg nyer, a' miket kér, Nem
vér, de vigan hozzánk tér.

M A S.

Ez következő éneket
Báthori Sidmond Fejedele-
nek tsínálta volt, és Káta.
Györgytől küldötte-bé kevés
napokkal az előtt néki, hogy
Havással földéből Színán ve-
zér Bassát 1595. esztendő-
ben ki-kergette, diadalmat
vévén hadan a' Duna mellett
Gyirgyonal.

Jó! méllém Szent Isten,
Mert kivüled nintsen, Re-
ményem, segedelmem, Lás-
sa ellenfelem, Tellyes hadam,
népem, Hogy vagy hú Feje-
delmem, Kinek nagy nevébe,

Es

Es vezérlésébe, Köt szablyát fel-feregem.

Emely te-is záfzlót, Ne légyen rémült, holt, Szivemben lengő hitem, Hogy azt követhesse, Szüntelen nézhesse, Szememet tekintettem, Elmémét vezérle, Mihelyt valamire, Szándékomat téritem.

Ha ezt meg-nyerhetem, Ottan nem felhetem. Ellenségem fegyverét, Nem kell-is kívanni, Hogy siesse adni, Szomizédom ígitségét, Semmi, s' köz erővel, Lúrhitem veled-el, Ellenségemnek fejét.

Nem éles kard éli, Tudom győzi, s' veri, Ellenségem feregét, Hanem a' te kardod, Az holott akarod, Hogy ki-nyú-

nyújtsa erejét, Mihelyt megijeszted, Szörnyen el-terjezted, S' fútván hánnya fegyverét.

Szoktals arra azért, hogy tudgyak mindenért, A, te erődhez esni, Ki tsalhatatlanul, Hozzánk menyből járul, Nem szokott - is meg kélni, Annak, ki hitivel, S' kész készületivel, Tudgya járt után lesni.

Telégyhitemtzéllya, Lelkemnek pántzéllya, Szablyám éli atzéllya, S' - így bátor lehetek, Semmit nem felhetek, S' dolgomnak nem lélsz héja, Terjed mérfélségem, Rémül ellenségem, Romolván kardgya, s' ija.

Népe sokságában, Szekere izamá-

számában, Ambár ő ditseked-
gyék, Neved erejében, Aka-
rom mindenden, Hogy én lel-
kem örvendgyék, Nagy bá-
tran élhetek, Nyertes-is lehe-
tek, Tsak kedved nékem fe-
nylyék.

Christus fő hadnagyom,
Ki nevében vagy, Szándé-
kom eredeti, Te birjés vezé-
relly, Tanátsomban nevelj,
Follyon jól dolgom rendi,
Tarts meg feregedet, Szen-
tellyed népedet, S' légyen
előmeneti.

M A S.

Az jó emlékezetű vitézfég-
ben és istenes életben gyöny-
örködő, Tckintetes és Nagy-
ságos Homónai István Uram
kértére tsinalta e' következő
két Encket.

Ad

Ad notam:

Siralmas nékem idgen föld, &c.

IGaz által út, Jókkal forró
kút, Tsak te vagy Ur Isten,
A' ki veled jár, S' ádalt tőled
vár, Abba hűlt szív nintsen.

Eleget forok, S' tsak nem
tántorog, Szorgos gondo-
latunk, De mi hafunkra, Ki-
vűled jönkra, Módot, s' helyt
nem latunk.

Eg, Tűz, Tenger, Föld, s'
Ezekben mi költ, Mind hatal-
madban áll, kiből mint akar sz,
Terem, s' terjed az, Kedved
hátra nem szál.

Méltó egyedül, Hogy té-
ged szívből, Hát minden sze-
ressen, Kedves táplálást, Min-
denben áldást, Tsak tőled ve-
hessen.

Engem-

Engem-is Uram, Táplálj
untalan, Lelki kenyereddel,
Ald élted folytát, Ne had-
gyad fogytát, Bőséges ked-
veddel.

Hittel erőssíts, Tarts, ó-
rizz, s' építs, Mellőlem el ne
álly, Fegyveres hartzon, Ké-
tes piátzon, Hitemtől el ne
álly.

Az hitnek éli, Bátran me-
téli Ellenségek tagját, Veszti
compittya, Töri, és rontya,
Kopriáját, kardgyát.

Jephre, Gedeon, Dáviddal,
Sámson, Ez által éltenek, Sok
ellenféggel, Keve'tet kézzel,
Vinni nem féltének.

Ha reám-is néz, Ebből mi-
kis rész, Szent Szent áldomá-
sodból, Tőlem el ne vedd, Sőt:
nagy-

nagyobbá tedd, S' neved ál-
dásodból.

M A S.

Ad notam:

Aldott fűépünk östnek, &c.

KAtonák Hadnadgya,
Istennek job karja, Ki ő
segít, annak, vagyon éles
kardgya, Segíti, s' éppíti,
véle jár nem hadgya.

Ezt dob trombita szó min-
denkor vidittya, Az ellenség
ellen örömmel indittya, Ko-
pia rontá ra karját vastagittya.

Roppanást, sikoltást, övélt
semminék vél, Meg bátoro-
dot már Istenében, s' nem fél,
Festett pogány vérel, Szag-
jával ugyan él.

Sem halál, Kin rabság őt
nem

nem tartoztatya, Hartzon ellenfeget nem is tartoztatya. Vig szivből, mert menyből Istene díztatya.

Ekes diadalmán zive buzog, s' örül, Forgónak barátai mellette és körül, Segíti Istene, rajta mert könyörül.

Kedves életnek ezt valaki nem valya. Ditsősleges nevű hírét az utállya, S' hazája oltalmát semmi jónak tartya.

Kérjök az Ur Istent mellettünk matadgyon, Vig Tavaszt, tsendes Nyárt nekünk érnünk adgyon, Bő őszszel, jó Télel bennünket megáldgyon.

M A S.

Mikor Füleket, Szétsént, és ezekkel a' több vég várakat remén-

reménség kívül Isten a' Pogány kézből meg-ízabadirotta, akkor tünáta ezt az Enket.

Minden dolgok között láthatz vízáztatást, Egen, Földön, Vizen viadal, s' hartz tartást, Hadat és pártolást, Ragadományt, halált, veszélyt és kár vallást.

Halál életet ront, bús sziv vig kedvet bont, Zapor nagy hegyeket, szél nagy tőkeket ont, Vadak és madarak, Viben lakó halak változtatnak helyt s' hont.

Tündöklő hír nevét gyakor gyalazat ér, Mint fenyves atzelhoz sokzor rút rosda fér, Munkát foszt méltó bér, Szegénytől-is gazdag pénzt

L

sok.

fok zork ólsón kér.

Nap senyt homály burit,
tűz víztől olsatik, Tsendes
idő szélűl, nyár télűl bon-
tatik, Vassalkő rontatik, Vig-
ortza bánattul eped, s' fon-
nyasztatik.

Nints de szörnyebb baja
semminémű félnek, Mint a'
testtel vivő értelmes léleknek,
S' kétséggel az hitnek, Kit
Isten beizédi nem tartnak se-
gitnek.

Tsak azt hiheti el gyenge
gvarlóágunk, Kit tapasztal-
ással érhet okosságunk,
Mindgyárt borzad hajunk,
Ha mit erőnk felett ránk ro-
banni látunk.

Igy tétzhetik de még Isten-
nek ereje, Látszanul mellé-
tsat

tsatlott szent serege, Aján-
lott jó kedve, Fogyatköz-
sünkben terjed győzedelme.

Ki mert volna vallyon
kőztünk annak hinni, Hogy
mellettünk Isten így tudgyon
meg-vinni, Mint minap akar
ki, A' pogányt bozizontván
mondhatta vakarjki.

Ez fel tétzet jelünk, hogy
Isten vezérünk, Utánna sief-
sünk, ne légyen felelmünk,
Meg marad mellettünk, Jö-
jön-meg vitézi régi Magyar
kedvünk.

Az egek Királya kegyel-
mét ajánlya, Szívünk bátor-
ságát, s' hitünket meg-áld-
gya, Fiát me lének adgya Je-
richo falait előttünk le-ron-
tya.

Nagy a' neved Isten mert
nagy nevekkal bírsz, Mindent
kedved szerint rendelsz, igaz-
gatsz, írsz, Segítseget nem
hírsz, Tenéked könyörgünk,
bírsz szük hogy meg segílsz.

Ellenségünk szívét, minat
kezdéd epezd-meg, Lakó
helyeinket nekünk térítsed-
meg, Hogy meg-telepedvén,
Sz. áldozatodat aldhassuk
vigan meg.

M A S.

*Christiana pietatis &
alma fidei succinella com-
mendatio.*

NEm lehet szebb dolog,
a' Keresztyén egnél, Az
Isten igéjén fundált igaz hit-
nél. S' az a' mondás igaz lehet
mindeneknél, Hogy az igaz
ember

ember igaz hitből -él.

Az hit indít bennünk Isteni
szerelmet, szeretetből való
szelid engedelmet, Igijéhez
való fiúi felelmet, S' jó tsele-
kedetre való képz figyelmet.

Hittel követhettyük Isten
akarattját, Vévén igijével
ajánlott szent fiát, Ki nélkül
senkinek idvősséget nem ad,
Ahoz való elz közt mert tsak
ő belé zárt.

Isten ajándéka, s' menyből
száll ez szép kints, Höl ez
gyökeret vér ott semmi ké-
tség nints, Bár tsak Abra-
hámnak példájára tekints,
S' hasznos magot onnan lel-
ked kertében hints.

Nem rest az igaz hit, és
nem hivalkodik, A' szeretet

L. 3 által

által épít, s' dolgolódik, Az
Ur szavátul ért, s' azon for-
golódik, Távoztassa mivel
igije kotrodik.

Sok szép igiretit vizsgál-
lya, s' szemiéli, Hiv fogadá-
siban bizodalmit veti, Kik-
ben kétségekkel lelket nem
terheli, De sőt reménységét el-
lenek neveli.

Hízi bizonyosoni bűne
botsánattyát, Kit ingyen
hiveknek Attya Fiáért ad.
Tudgya hogy azoknak ör-
dög, s' pokol nem árt, Kiket
Christus vére főrödőjében
márt.

Ez szép főrödőben tisztul,
s' mosakodik, Vétkeinknek
szennye mikor foka sodik,
Egyéb érdemmel - is csak eb-
böl

ből rakodik, Kivel ditsőség-
ben lelke boldogodik.

Bötsületben legyen nálunk
az igaz hit, Kedvre Isten előtt
mert mindent csak ez vitt,
S' ennélkül felsege nem zere-
tett senkit, Bizonyságul erre
ha bé-vez zűk szentit.

Sidókhoz irt levél bővön
meg - mutattya, Melly gyü-
möltsős legyen a' hit állapot-
tya, A' ki nyereségül ezt
menyből kaphattya, Magát
ditsőségben véle avarhattya.

Méltó hát e' kintsért sziv-
ból törekednünk, Es egyebet
érte mindent hátra vetnünk,
Kiben naponként is úgy kell
nevekednünk, Hogy gyü-
möltsözhessek idvőségged
lelkünk.

Ezt az idvösséget Christus-
ban lelhettyük, Ha bizodal-
mun kat érdemében vettyük,
Leiki jutalmunkat tőle merit-
hettyük, S' élő kenyérünknek
csak magát hihettyük.

Attyával, s' lelkével övé a'
éltösség, Kegyelmeesség-
ben nints s' nem-is lészzen vég,
Ha vádol edgy felől minket
rút szűgyenség, Biztason más
felől benne épremenység.

Igy az igaz hittel jól ke-
reskedhetünk, S' Istennek ked-
vével meg-ékesedhetünk, Al-
dást azok helyett lelkünknek
vehetünk, S' a' veszedelmek-
től meg-menekedhesünk.

M A S.

*Cantici Beata Maria Vir-
ginis paraphrastica explanatio.*

Szűz

Szűz Mária lakozván Ná-
záretbe, Elétét viseli szép
szelidségbe, Esék ingyen az
Istennek kedvébe, Küldvén
Angyalat hozzá követségbe.

Almélkodó nagy hirt
mondata néki, Hogy léke-
től kezdene terhesezni, S'
fogna tőle Isten fia születni,
Ki Dávid székiben kezdene
ülni.

Idvöz légy mond Mária,
és légy áldott, Mert az Ur-
nak kedve reád aradott, Te
méhedben áldott gyümöl-
tsót adott, S' Bé-töltötte így
így mit régen fogadott.

Szüztől akarta légyen szű-
letéle, A' ki az Izraelt idvö-
zithesse, En szöm azért szü-
vedet ne rémitse, Sőt öröme

L 5

te

te elmédet ébrites.

Ejté gondban Mariát e'kö-
vetség, De szívében nem eslék
semmi kétség, Nem lón áldá-
fra - is ő benne restség, Így
szólitá őtet a' szép szelidség.

Az én lelkem az Uramat
magasztallya hiveihez irgal-
maínak - is vallya, Követsé-
get engedelemmel hallya, Es
tettzését mindenben javál-
lya.

Meg-tekinté alázatosfágo-
mot, Kír kedvéből én erköl-
tsömbe adott, Mellyért en-
gem boldognak - is monda-
tott, Kegyelmeből fel-is ma-
gasztaltartott.

Elő - vővé így ő a' szegé-
nyeket, Le - vetvén székéből
a' kevélyeket, Javaival bé-
tölté

tölté az éheket, üresítvén gaz-
dagoknak kebleket.

Irgalmától magát emle-
kezteté, Az Izraelt azért ked-
vében vevé, Mint saját gyer-
mekét tartá nevelé, Es kirá-
lyi ditsősségre emelé.

A' mint meg - eskütt vala
Abrahámnak, Es utánna az ő
maradékainak, Nem lón hija
igaz fogadásának, Mert bő-
völtát ki-nyújtja áldásának.

Ez áldásért azért ő tisztel-
tesfélék, Kiben minden hívó is
részfeltessék, Szívünkben ő-
röm gyökereztesfélék, s' lel-
künk idővősséggel ékesíttessék.

M A S.

Az Evangelium recitálása
után, minek-előtte az igének
magyarázattyához kezdene

a' Tanító, ezt az három versetskét és éneketsket az ő nyelveken éneklik a' Tsehek, mellyeket azon Ige folyásával és azon Notára, így magyaráztott meg.

Az első Vers az Atya Istennek személyét, A' második a' Fiú Istennek, A' harmadik a' Szent Lélek Istennek személyét illeti.

Mi Urunk s' édes Atyánk, Add nekünk Sz. Lelekedet, Sz. Fiadért közöld is, Ugy velünk bő kedvedet, Hogy ismérheszük éppen, Te igaz törvényedet, És hamis tudománytól, Ojuk is szent ígédet.

Christus ki hivednek, Küldöttel menyből Sz. Lelek, Kiket

Kiket Atyád öröktől, Válatztott és el-jedzett, Nekünk is azon Lelekét, Mostan közinkben küldgyed, Ki által Szent Igédben, Ilimérjünk éppen téged.

Oh Szent és édes Lélek, Légy mi kedves vendégünk, Ki sok kintsel gazdag vagy, Lakozzá edgyütt velünk, Kézits nyelvet szóllásra, Adgy kedvet tanulásra, Hajts fület a' hallásra, Gyűjts szívet meg-tartásra.

M A S.

Post Coercionem dicenda.

Adgyunk hálát Istenünknek, Velünk jóltótt Teremtőnknek, Iffiak, menyek, kis gyermekek, Halgatói igédének, Ki most minket legeltet.

tetett, Szent Igéjével életett:

Mi-is örög népek, s' vének,
Szolgáilyunk ó felfegének,
s' Könyörögjünk szent nevé-
nek, Kedvezzen élünk vét-
kének, Mondván, Uram vagy
hatalmas, Légy azért nekünk
irgalmas.

Vigasztal-meg keservünk-
ben, Segély minket szűksé-
günkben, Emlégeff-is ese-
tünkben, Erőssíts kisergetünk-
ben, Tölts-bé nekünk fogadá-
sod, s' Tartsad rajtunk aldo-
másod.

M A S.

*Omnia post obitum fingit majo-
ra vetustas*

*Majus ab exequiis nomen in
ora venit.*

AZ idő ólaga nevel ma-
gas tákat, Mint Tél után
Nyár-

Nyár hoz kőrökre virágot,
Igy koporfo terjeszt hituek,
névnek magot, Halál sötét-
tyéből hozván rá világot.

Ne várd hát éltedben, Bár
nagy érdemű légy, Hogy itt
holtod előtt nagy bősületet
végy, Hiredet nevedet ta-
podgya fok irégy, Mind-az-
által jó légy, s' Mással-is fok
jót tégy.

Bizd az jövődökre érde-
med jutalmát, Ha szolgáltad
időd vékony alafát ad, Tea-
rzélra vigyázz, S' a' centru-
mot tálald, Ne várd halan-
dóktul, S' az Ur Isten meg-áld.

M A S.

A' Tekintetes és Nagysá-
gos vitéz Urnak Gyarmati
Balási Bálintnak Esztergom
alá

alá való készületi, s' Imádsá-
ga; Mit példázott legyen
az ő versélyes Kamukából
tsináltatott Zafzlója, kinhár-
fával Dávid Király vagyon
térden le-telepedve, öléve
fogott, s' fel-emelt kézzel írva.

Vers fejek.

*Balassios fratres Rimai
decorat.*

BOtsájd Szent Lelkedet
Égből Ur Istent mellém, Ki
vezérlyen, s' gonoszt ne had-
gyon jöni felém, Félelmem ne
legyen, Oltalmában végyen,
s' Hozzon Szent szívet belém.

A' te jó vőltodért távoztasd
el vétkemet, Ojam magam
tőle, s' gyűlölyem mint mér-
gemet, Ne vész el előled, El
fe üzz mellőled, Hald kegyes-
sen kértemet.

Lát-

Látván szép hazámnak ho-
gy ki-ki oltalmára, Fegyvert
készét s' mégyen szép szaba-
dulására, Szívem repes, vidul,
S' tsak nem lábra indúl, Olly
vig minden javára.

A' te Sz. Fiadért láts en-
gem-is oly jókkal, Szolgál-
hassak neki értekkkel és ha-
szonnal, Lassam szabadságot,
Bár erje halálát, Vigan éltem
azonnal.

Semmi vér bullásom drága
ne legyen érte, Mert nekem
mind javát, s' mind fávat
elegy mérte, Azaz, hol vidi-
tott, S' hol meg-szomorított,
Kedvemet búval érte.

Szokás de anyának ron-
gálva édesgetni, Fiát, hogy
erköltsre tudhassa ékesgetni,
Hogy

Hogy lehetnék izelid, Engem
is búval ért, S' így akart ke-
fergetni.

Illy szűkségen napján tőle
melfize nem válom, Ha
egyébbel nem is jó példám-
mal szolgálom, Fogyatkozott
érték, S' érteketlen mérték,
Nem bortsát sokra, s' banom.

Olvad mert érteke nemze-
temnek, fogy, s' apad, Bótsú-
let, szerentse rá tsak gyen-
gén sem akad, A' mihez ka-
pna-is, Kőzi nagy volna-is,
Előle más el-ragad.

Sok bú éri, s' győtri véget-
len remén'egét, Titkos ohaj-
tással kefergi szegénységet,
S' az inkább kinozza, Hogy
ölben hordozza, Halálos el-
lenséget.

Fejet

Fejet kell hajtánunk nyo-
morodott igyünkkel, Tőled
kell oltalmat, s' erőt kérni hi-
tünkkel, Erőnk mert hol fo-
gyott, Te fegél z, s' hartzol z
ott, Vagyon régen hitünkkel.

Rakva léven hitem irgal-
mad erejével, Epitegy Zászló-
töskát emém ő kezeivel, Kit
kövessen bátran, Lelkem, s' fá-
radatlan, Ha vi ellenségével.

A' Zászló kamuka, fejer,
szépen Vésfelyes, Rajta David
irva, Hárfával nagy zengés,
Keze fel-emelvén, Szive ki-
terjedvén, S' abban buzgó
könyörgés.

Téj fejét szin jegyez lágy
szívet, s' engedelmet, A' ver-
selye jedzi az én sok veszé-
lyemet, Kiben mennyi szeg-
let.

let, Bennem annyj döglet, Seb-
heti én szívemet.

Régi vitéz Király Dávid
méltnán hadnagyom, Mert ő
életében részen sok képpen
vaygon, Számkivetettséggel,
Számptalan inséggel, Elerem
hosszá vaygon.

Eő véle emelvén Eg-felé fel
kezemet, Soltárát éneklem,
hogy botsájd meg vétkemet,
Aldgy-is jó vóltodból, Végy
ki sok gondokból, S' rémitsd
ellenféget.

Sok keserves búmat haj-
tsa-el, Hárfá hangja, Tsende-
szedgyék azzal szívem seb-
hetű lángja, Mint Saul korsá-
ga, Szivem bofzúsága, Mül-
lyék pengését halva.

Reménységem lévén szal-
lyon

lyon lel kem szerelme, Lám
meg-lágyult szívem, mint ka-
mukának selyme, Valamint
akarod, Ugy hajtogathatod,
Te légy-is legedelme.

Igazgájd, s' vezérelj én
igyekezemet, Meg ne utáld
szómat, s' fel-emelt két keze-
met, Kikkell lel kem magát,
Adgya néked, s' néz rád, Vi-
gátszálván szívemet.

Meg-nyúgodván szívem
hadnagyomnak példáján, sok
keserve után ki vigadott bő-
javán, Gyakorta vólt utált,
Szenvedett sok bút, s' kárt,
Elt könyves éke saván.

Az én életem is szenved
soktul utálást, Ki-ki ő magá-
tól el-táaszt s' ad meg-válást,
Sok szememben jól szóll, Má-
sutt

ságát, Holtom hozó sebem-mel.

Tartsa jelül magán érte ki-folyt véremet, S' azzal egybe vegye hiremet és nevemet, Hogy mivel tartoztam, Vigan rá osztottam, Hivén szent lstenemet.

M A S.

Az ostromra menvén penig Balási Bálint, Minerva futámodik Palláshoz fietség-gel, s' esedezik azon, hogy az Urat az ostromkor sebesitse haláloson, mellyel jó hirt, nevet hozván reá, e' földnek szinéről életét az égbe emelje, és rendekben helyheztetvén, halhatatlan-na-is tegye.

MINE-

MINERVA.

HAdvezérlő Pa lás, Te-kints, s' tisztedhez láts, Jelents itt meg magadat, Erre tiszted - is int, Kér is hived Bálint, Hogy ne hadd mint szolgádat, Ki zászlód alatt élt, Bótsúllótt, tisztelt s' félt, Sokak felett magadat.

Elete bőjának, S' nagy háborújának, Ezennel légyen vége, Hogy ő házájának, Mind édes anyyának, Szólgálhasson ő vére, Mellyel az ég alatt, Mig tart békeség, s' hadd, Follyon jó hire, neve.

En valamit tudtam, Soha meg nem untam, Aztelméjében rakni, Ezt-is penig igen, én ékes nyelvenem, Szólni mint rajta látni, Kivel ege-

M

ket-

Ket-is Földi népek et-is, Kön-
nyen meg-enyhithetni.

Hasson elődben-is, Mutat-
ván ebben is, Hozzám, s' hoz-
zá kedvedet, Könyörgése
haszna, S' én élmémnek sza-
va, Hajtsa meg-személyedet,
Hogy közöttünk lévén, S' ö-
römünkkel élvén, Szemlélhesse
szívemet.

Háládatlan rosz föld, Itéld
kapja-e őt, S' bősülye-é elné-
jét, Kit én ékesgettem, S' at-
tam veled ketten, Vitéz karja
erejét, Ne ki fokban ártván,
s' Gy. lázatban tartván Ben-
ne mind kettőnk nyertet.

Ragadgyok hozzánk fel,
Most jött ideje-el, s' Hely-
heztesük rendünkben, Im
hol jó nagy sebbel, Lódd ha-
lalos

lálós sebbel, S' akadgyon mi
közünkben, Ha ostrom seb-
heti, Jó hir-is követi, Rész-
is nyér nemzetünkben.

PALLAS.

H Alván e' szót Pallás,
Monda: E' kiáltás, En
előttem kedvet lőlt, Nagy
szánakozásom, Ki volt ez
szolgámom, Búval már tsak
meg nem őlt, Hogy a' rosz
hitván föld, Ki rá tsak mérget
tölt, Véle semmi jót nem tött.

Továb más sokjómát, s'
kegyes szándékomat, Söm ő
szegény fejét, Ki ennyi fok
kint ért, Több búval aggasz-
tálnom, Sokát túrt érettem,
Mellyet meg értettem, S' kell
már fel-magasztálnom.

Lachefist hivatom, néki
majd meg-hagyom, Hogy
élete fonálát, Tovább ne
ereszse, De gyengén elmef-
se, Látván el jött oráját, Mert
Atropos-is már, A' ki nagy
búval jár, El-unta ő hordását.

Sótttettzik még ez is, Hogy
vitéz ótsét-is, Ne hadgyuk-ki
közülünk, Kit más vésse-
ben, ő ez életében, Végyen-el
kedven tőlünk, úgye mi szé-
künket, Bóvitse rendünket,
Lakjék ott hol mi velünk.

M A S.

Meg-sebefedvén a' vitéz
Ur, s' halálahoz közöl lévőn,
hazájátul, barátitul s' az ör-
tsétül hutsúzik, Istennek ol-
talma, s' gond-viselése alá
ajánlván őket.

IM

IM hól édes hazám, Ez a'
jele hogy fázán, Eleton
igen téged, Hogy vérem hul-
lását, A' kit két szemed lát,
Nem kéméllettem tőled, Jobb
immár meg-halnom, hogy
sem búdar látnom, Vagy el-
szóknóm mellőled.

Keserves kinaid, Olly ne-
héznek bár hidd, S' olly nagy
méregnek télsznek, Hogy e'
sebeimmel, Kiben még lelkem
él, Sokkal élesben metznek,
Azok ölnek-is meg, Mond-
ván jer fojtsuk-meg; S' ha-
lálomra kéredznek.

Ovezértül fosztott, S' roz-
tanátsra osztott, Arva, s'
puszta hajlékom, Reménységé-
vel tsalt, Bolondságtul tilt
falt, Test nyugotó árnyékom,

M 3

Ha

Ha tér-meg nyavalyád, Hol
gondodhoz az lát, Ki nőt-fel-
tsak játékon.

Im én már meg halok, S'
neház hogy nem látok, Sza-
badságodban módot, Mert
a' kit vitézül, Annya világra
szül, Hogy igazgassa jódot,
Nem szólhat dolgodhoz, S'
ha szól haragod hoz, Félben
váz a' mit mondott.

Adgya az Isten bár, Hogy
meg-izabaduly már, De ne-
héz azt el-hinnem, Noha ko-
porsómban, Kivánt lelki
jómban, Kell már testemet
vinnem, Mert maga haszná-
val, Præda kapásával, Szívét
hizlallya minden.

Jó vitéz barátim, Meg-
szüköt Magyarim, Isten lé-
gyen

gyen hozzátok, Lelkétek ja-
váért, Sok jótok áldásáért,
Vétkem meg-botsáflatok,
Hazátok oltalmát, Mint Isten
erőt ad, Ne hadgyátok, lál-
sátok.

Minden atyámfia, Kinek
már sok héja, S' te is jó vitéz
ötsém, Nemzetem szépsége,
s' Noltom ékeessége, Minden
kedvem, Szerentsém, Kitől
való váltom, Mind nehezebb
átkom, Ugy tetzik terhem
sintsen.

Az Ur Isten áldgyon, S' ve-
letek maradgyon, Szívetek-
ben biztasson, Jó hirt halá-
lomban, Töletek váltomban,
Ti fületek halhasson, Ertem
szátok áldást, örök magasz-
talást, Az Istennek adhasson.

Mondván : Idvözitsed ,
 Jobban rézelsz , Ur Isten az
 Ő lelket , Mert te benned bi-
 zott , S' te igéddel hizott , Té-
 ged magasztalt , felt , s' kért ,
 Noha vétkes fiád , Még-is hoz-
 zád hijad , Mert lám bűnéből
 meg-tért.

Mit mondhatok ? éltem ,
 Hól bátran , hól felttem , Ked-
 vel , búval , panaszfál , Hól
 méltó vádlásban , Több rá-
 galmazásban , Mert egész föld
 foly azzal , Vétkenben ret-
 tettem , Jómban örvendez-
 tem , S' vigadtam az igazzal.

S' mind e' főbb éltemben ,
 Hogy itt-is fektemben , Istent
 meg-követhettem , Minden-
 utált gonoszt , Ki Istentől
 meg-foszt , Szivemből ki-ve-
 het-

hettem , Dávidnak könyvé-
 ből , Meritvén , szivemből , Im-
 ezt énekelhettem .]

M. A. S.

Hálála előtt való betegség-
 gében a' meg-nevezett vitéz
 Ur , ezt a' Psalmust fordította
 a' Béza verseiből , mellyben
 Istent így követi-meg.

VEgetlen irgalmu , Oh te
 nagy hatalmu , Isten légy
 már kegyelmes , Onts-ki min-
 denestől , Jódat rám kebled-
 ből , Láddé melly veszedel-
 mes , Bűnöm miat testem , Kit
 titkon rág engem , Mert nagy
 sebbel serelmes.

Mosd-el rolam immár , Kit
 Ielkem alig vár , Mosd-el vét-
 kem rutságát , Edgyütt a' rút
 hírrel , Miat rút bűzt , eny-

M s

hitsd el, Fertelmem bűdös
szagát, ismérem bűnömet,
Kért nap engemet, Rettent
mutatván magát.

TsaK néked vétkeztem,
Bűnt ellened töttem, Oh ke-
gyelmes Ur Isten, Kit semmi
ravaszság, Nem tsalhat ál-
nokság, Rejtve előttem nin-
tsen, Mert a' nagy kék Egből,
Mint Királyi székéből, Látod,
mit mivel minden.

Ha érdemem szerint, Reám
eresztelz' kint, Veszek, jaj
hová legyek? Ha tellyes öl-
temben, Bűnt töttem minden-
ben, Bizony pokolra me-
gyek, Mert még létem előtt,
Testem meg - fertőzött, Oh
Istenem már medgyek?

Engem mert vétkével, A-
nyám

nyám éltetett-el, Méhében
hogy hordozott, Vétket pe-
nig te bánisz, Igazt szeretz-
s' kívánisz, Ki tisztá szívet
hozott, Hogy életre adál,
Azonnal oktatál, Mint érte-
nem titkodot.

En rút háladatlan, Azert
foghatatlan, Isten hozzád ki-
áltok, Tisztits Isopoddal, Ir-
galmaflágoddal, Mert lá ki
nagy kint vallok, Hogy ún-
dok vétkéből, Meg-tisztul-
ván, belől, Legyek szebb
hogy sem vagyok.

Legyek fejből hónál, öröm
mondásoddal, Tölts-bé az én
szívemet, Vigasztald-lel ke-
met, Küldvén örömedet, ne
szárazd - ki velömet, Tson-
tomból bánattal, S' ne nézz

rám harággal, Mofd-el inkább
vétkemet.

Teremts ismét bennem,
Teremtő Istenem, Tiszta szí-
vet kegyessen, Fűd belém is-
mégint, Hogy nagy szive
szerint, Lélkem igazt szeres-
sen, Engem romlott szegint,
Rofz érdemem szerint, Hara-
god ne veszeffen.

Ne fofzsz-meg lelkedtől,
Sőt idvősségetől, Mondgy
örömet már nekem, Szentelő
lelkeddel, Hadd éppüllyön-
meg fel, Mint az előtt bús lel-
kém, Hogy fok tévelyedtek,
Te hozzád térjenek, Követ-
vén bizváft engem.

A' kővér áldozat, Jó ked-
ved nem hozhat, Jól tudom,
Uram, néked, Mert ha a' kel-
lene,

lene, Örömetst tisztelne, Bús
fejem azzal téged, Tőredel-
mes szível, Buzgó könyör-
géssel, Befzélem azért néked.

Imé ki-öldoztam, S' te e-
lődben hoztam, Fene ötte se-
ben e, Kit csak te gyógyit-
hatz, Eltre fordithatz, Szánd
keserves fejemet, Bűneim
kinnyával, Testem fájdalom-
val, Ne gyötörd életemet.

Ha elébb nem hadrat, Sőt
hozzád fogadtad, Tehát mo-
ltan se hadd-el, Jó vóltodból
tzegényt, Jó szokásod sze-
rint: Sion falát támazd-fel,
Hogy mint áldozatot, Ad-
gyak ugy hálákod, Ki néked
leg-inkáb kell.

Hæc ex Psalmo dictus Do-
minus VALENTINUS BALASSA

poenitens scripsit, (uti videre est supra pag. 60.) Reliqua per inventionem poëticam JOHANNES RIMAI addidit.

Mint Agyu golyobis,
Temérdek kő-falt-is,
Szokott meg-hasítani, Ez
kőnyörgésnek-is, Elei, s' vé-
ge-is, Kezde mennyégbe hat-
ni, Tsendesség lón menyben,
S' az Isten ekképpen, Kezde
szájával szólni.

Mitsoda nagy erő, Hittel
rakve, s' mérő. Hatá-meg fű-
leimet? M képpen tűrhessem,
Hogy földre ne vessen, Most
az én szemeimet, Es meg ne
tekintsem, Vagy illykor ne
mentsé, Meg az én hiveimet.

Nints kedvesb áldozat,
Többet semmit nem hat,
Nints

Nints s' keseredett szív, Ki
hivén hitemnek, Sok esküvé-
semnek, Szűkségében hittél
hiv, Minden kétségével, Po-
kollal, s' vétkével, Igyem
fegyverével viv.

Meg-esküdt az én szám,
Mely orábban hozzám, Fel-
kiáltand a' bűnös, Nem lehet
olly vétkes, Olly undok, s'
fertelmes, Es meg-senyvedett
bűdös, Hogy kedvel ne láf-
sam, s' Róla azt mondhassam,
Hogy jomra nem érdemös.

Meny-el te Raphael, Leikét
még a' ki él, Vedd tsendessen
el tőle, Immár hozzá készült,
En-nékem meg-felzült, Előt-
tem ki-terüle, Vigy néki ke-
gyelmet, Es ne hadgy felel-
met, Sohullenni kőre.

Az

Az Eg meg-vidúla, Rajta
fog tűz-gyúla, s' Raphael el-
érkezék, Mint testi ruhából,
Minden tagaiból, A' lélek le-
vetkezők, Méne-fel mennyég-
ben, Abrám kebelében, Kin-
meny meg-örvendezék.

Sok szép sereg Angyal,
Nagy hálá-adással, Isten sze-
kit meg-gyúlé, Az Urnak jó-
tétét, Bónósnek meg-tértét,
Vigassággal ótúlé, Föld meg-
szomorodék, Holtár a' vitéz-
nek, Siratá, s' keferülé.

M A S.

A' Tatórok bé-jövése és a'
Nagyságos vitéz Urnak Ba-
lási Ferentznek, halála iratik-
meg.

P Allás nem nyúghatik,
Ó követét Inté, Irist szél
lábain,

lábain, Tauriában küldé, Pon-
tus Tenger szélit mind bé-
kerülteté.

Nagy hadat támaszta, né-
pe Nefzter között, Tatór
nemzet közzül, Tórok-is a'
között, Sok nyillal, puzdrá-
val, kardal fegyver között.

Jó szertelenséggel olyan
reménységgel, Hogy Magyar
országot dúllyá szörnyűsé-
gel, Füzvén, prädájából ma-
gát nyereséggel.

Meg-zendüle a' föld, s' ki-
ki oltalmaért, Fegyvert ké-
szit, vini akar bazájáért, Fe-
rentz-is meg-halni, Mint
Hector Trojáért.

Az órael-jöve, igye hartz-
ra kele, Hartzra közt sok
pogány é-kezők ellene, Tsak
egye-

egyedül szakadt, nintsen fedelme.

Sok pogányt sért keze, nem szánja halálát, Végre egy nyil hatá kérészt tson-tya táját, Belivel foglalván őszve ő ágyekát.

Több sebével őszve lőn ez-is halálos, Örök életére ditsőséget hasznos, Mert lőn földön poklon, telten hiadalmos.

Ir Cronikám többet, másút hat modgyáról, Abban emlékezem bővebb haláláról, Es fokakkal edgyütt érdemlett, dolgáról.

Ditsiret erköltsel és emlékezeti, Terjed-is hírében bősület nevezeti, Hólt-még Istenének, Menyben fel-vezeti.

MAS.

M A S.

Diána a' vadászásnak Isten Asziszonya Balási Ferentznek halálát halván, Delos szigetéből ki-jő az Nyírségre, ír, rettenetes átokkal illetván a' földet, kefergi az Urfinak halálát, kihez Márs a' hadakozásnak Istene-is alá-érkezvén az Egből, Diánának keferűségét enyhíti, (zavával, fok okokból mutatván-meg, hogy ditsőséges halálának bősületi érdemével tellyül multa az Ur-fi az emberek kefergését, kit Phœbus-is, vagy Apollo bizonyítván, az Ur fiak felől való Isten végezését hozza közben, hogy jószágos tselekedeteknek érdeméjért, régi mennyei végezéséből

ren-

rendeltettenek az halálra ,
 melly által az Istennek gyű-
 lekezeti társaságában foglal-
 tátnak-bé, mivel hogy az em-
 beri rendet, és az földilakást
 érdemekkel fellyül múltak
 volna.

DElős Szigetéből e' mi-
 nap Diána, Jóve Nyir
 földere rongyoson, s' fárad-
 va, Keserves panaszát így
 kezdé-el sirva.

Keserűségemre termett vad
 föld határ, Kinn hadat foly-
 tatá széllyel dühött Tatar, Ne
 szálljon rád soha ékes szavú
 madár.

Eg-béli Holdom-is von-
 nya-meg világát, Ne ontsa
 edgy fű is rád soha virágát,
 Hogy így vöd-el éltem ra-
 gyagó

gyagó villámát.

Hazámban fel-nevet fő
 vadász mesterem, Ki vadá-
 szim között volt főbb hivem,
 s' képem, El-vesztéd előlem
 rontván tsuda-képpen.

Tudom károdát úgy soha
 nem kereste, Hogy ezt ér-
 demlette volna tőled teste,
 Mint im történt szörnyű se-
 bekben el-este.

Végphetetlen átok száll rád
 sok nemzettül, Kik laknak
 nap nyugtik, kezdven nap-
 kellettül, Gyümölsöd ron-
 tatik kő-esős fellegtül.

MARS ezeket halván fegy-
 verben öltözék, Dárdája ke-
 zében, Egből le-érkezők, A'
 nap-is azonban homályban
 öltözék.

S' mon-

S' monda: Bánatodat Di-
ána enyhíjad - meg , Látod
ezen a' Nap mint háborodék-
meg , En szívem-is maint jég
ugy hűle búmban-meg.

A' kit siratz nem ták téged
szólgált, s' tisztelt, De én hi-
ven-is volt, záslom alatt-is
élt , Szblája élinek én kő-
szőrültem.

Enek vitéz karja valamelly-
felé tért , Ellene sok ember
vagy meg - holt, vagy meg-
tért , Meg-ólte haragja ha ki-
hez közel fért.

Ennek ó bátya-is udva-
romban lakott, Vitézséghez
mi kell maindent tudott, s' lá-
tott , Jelt arról éltében gya-
kran-is mutatott,

Nem érdemlett a' föld il-
lyen

Iyen fő két személyr , Mert
mindenikeben magunk sze-
melye élt , Meg halladtak
völt már ók az emberi tzélt.
Közinkben valók ók, Meny
légyen ó házok, Térjen mun-
káknak így immár meg-
hasznok, S' ne bánnyuk hogy
el-jött földi szép halálok.

Hogy penig ennyi nagy
sok sebesik rajtok, Kit az iffi-
abbakon szemeimmel látok,
Azt se véld hogy volna , arta-
lom, vagy átok.

Tudod földi vérből kell
annak könyűlni, A' ki meny-
országot kezdi hágni, s' űlni,
Kellet ó nekik - is ugy ahoz
készűlni.

Könnyebben hághattyák
már meny - országot , ütttyát,
Igy

Igy nyitván testeken nehéz
erek kútyát, Botsátván te-
steből ki-véreknek rátyát.

Phœbus-is érkezék, s' kez-
dé-el beszédét, Siráftoknak
(ugy-mond) hadgyatok ti
békét, Mert én elmémnek-is
ezek birták felét.

Minden köztünk való tu-
dományon kaptak, Azokkal
gráditsot ide felénk raktak,
Az emberek között mert már
untig laktak.

Vitézség, böltseség kiben
örökôdîg, Meny-orízághoz
vonson, s' arra igyekezik,
Mi nyájasságunkban lelkek
diszekedik.

Hogy éltek változott Ju-
piter kedvébôl, Lótt az mind-
nyájunknak edgy végezése-
bôl.

bôl, Közzenk jönek majdan
föld kerek seregébôl.

Megyek hugaimmal ô ko-
porsojokhoz, El - ké zitem
nékik mi kell ô útokhoz, Ti-
is mennyetek már vígan ha-
zatokkoz.

M A S.

A' melly Musák, (tudni-
illik a' tudománynak kilentz
Isten Afiszonyi) Clio, Calli-
ope, Urania, Polyhimnia,
Terpsicore, Thalia, Euterpe,
Melpomene, Erato, s' Apol-
lo, a' Balásziak koporsóját ör-
zik, azoknak a' koporsó lá-
togató emberekhez való íza-
vok, Clio felelt penig min-
dennek a' ki oda mégyen a'
többi képében.

N Kerd-

K Erdhedd e' koporsót ,
miért il y szoros bört?
S' e' két benne lé o' lebes test
hogy ki vólt? Sebesen, s' vé-
resen mint kettő így miért
bört?

Az elsőre hold-meg im ez
a' felelet, Edgy test, vér ize-
retett, gyűlöl bö, s' tág he-
lyet, ő zve-foly, s' im itt-is
foglalt egy kis vermet.

Kik legyenek peng nehéz
meg-mondanom, Mert én
nem tsak földi némáknak val-
hatom, Fellyúl halladtak azt
biz vást a' áulhátom.

Pallának elméje, Ulysses-
nek nyelve, Mit gondolt,
vagy ízóltot, vólt azokban
réze, Mind kettőben tettzet
Antenornak esze.

Æneas

Æneas példája, Achillef-
nek katja, Cupidonak íja,
Herculesnek bajja, Vólt ben-
nek örömmel búnak-is nagy
jajja.

Sebbej, vér hullással ók u-
gyan tartoztak, Mert bűnök-
ból sebbel s' vérrel ki-változ-
tak, Christusnak seb, s' vérért,
seb, s' vérrel áldoztak.

Menny-el azért immár, s'
ezt a' kis koporsót, Szitkod-
tól, s' árkodtól igen meg-
őjad ott, Sőt szép áldásoddal,
s' bősülettel töld föld.

Miért hogy kértünknek
vóltak tisztelője, Bóltesség
virágink szaga viselője, A-
pólvál vagyunk testeknek
örzője.

Edgy út készítettik melly

N 2 vezé-

vezérel menyben, Ki véghez
vitetvén vészszük mi közink-
ben, Helyheztetvén őket él-
tető örömben.

Terjed bősületi e' nemes
két testnek, ő piros vérekkel
eget, s' földet festnek, Kiben
rélt nem lehet tudatlannak,
s' restnek.

M A S.

*Deploratio Fratrum Ba-
lassorum.*

T Sudálható nagy dolog
Szerentsénk mint forog,
Bűnünk ebben csak az ok,
Hogy beannunk sok, Isten
kozzánk nem fog.

Sok ostor szokta verni, Ki
nem tud meg-térni, Istenét,
sziből felni, Kedvén élni, Után
mennni, s' kelni.

Lát-

Láthettyuk már szemün-
kel, Mit nyertünk vétünkkel,
Földünk mint pusztula el, sok
rendeknek, nagy vészszedel-
mekkel.

Tsak két Ur-fi halála, Gon-
dold nagy kárara, Efék nya-
valyájára, Országunknak,
Kik éltek javára.

Nemzettel Balásiak Idejek-
kel iffiak, Rendeikkel vóltak
urak, sok jót tudtak, S' na-
ponként tanultak.

Okoz vitéz mind kettő,
Katonanevelő, Minden ren-
det bősüllő, Közte élő, S' mi-
ben nem ditsiró?

Tsak hogy a' gonosz fze-
rentse, Nem fizet érdemre,
Ofzt jót embertelenre, Mint
hirére, Több részt mért mint
méhre.

N 3 Idők-

Időnk-is háládatlan, Mér-
ge halhatatlan, Nem örül sen-
ki javán, De sőt kárán, Vesz-
tén, s' nyavalyáján.

Emberben csak vétkezt mér,
Jót ingyen sem ismer, Nagy
érdemet földhöz vér, Edgy
pénzt sem ér, Vagy miért
fedni mér.

Meg-tetzhetet ön ketten,
Ez Ur fiak életén, Kinek sok
szép jó tétén, Nem örvendett,
Nékiek bútt tétén.

Javát szükön oltotta, Er-
tek őt fosztotta, Búval őket
kénőzta, Reménységben, Tsa-
lárdal hordozta.

Maga ők nem magoknak,
Hanem országoknak, Eltek,
sem tár-házoknak, Vagy ha-
foknak, Kiszokás másoknak.

Sők

Sők abban örvendeztek, Ha-
kivel jól tettek, Szegény le-
gényt felvettek, Segítették,
Mint arra termettek.

Siralmas azért lehet, Hogy
élték nem lehet, Földünk ok-
ká kik helyett, Mást nem lel-
het, Es nem-is nevelhet.

Bár több oltor ne volna,
Ránk Istentől hozta, Tsak
ez-is folyos pózna, Hogy
ők lőttek, Tőlünk el-távozva.

Jollehet Országoknak,
Mint édes annyoknak, Ők
a' mivel tartoztak, Meg-ál-
doztak, Vért véért ha-
hoztak.

Ditsősséges halálok Jó hir
örök árrok, Idvősséges jutál-
mok, Isten Attyok, Így tért
meg ő károk.

N 4

Miat

Nint fogontak edgy mé-
ben, Nyúgófnak edgy sir-
ben, Hasonló történetben, Vé-
res sebben, örök reménységben.

Isten ki adt z sok jókat, Ald-
meg halálokat, Szenteldd ko-
porsójokat, ó hunnyokat,
Hól várják bátyyokat.

Bátyyok Christus fő-baj-
nok, Ki vólt bizodalmok,
Mindenben oktatójok, Ka-
lauzzok, Kiből áldás buzog.

Ne hadgy segély minket-
is, őrizd földünket-is, Bo-
tsá d-meg vérkünket-is, E-
reszheffük, Hogy hatalmad
nem kis.

In Lividum.

Rettenetes rút gyászt,
Mint edgy ijesztő vázt,
En elmémbe viselvén, Ez két
vitéz

vitéz Urat, Kiket lelkem o-
hajt, Verseimmel kesergém,
Minerva Anyámmal, őket
Laureával, Mind tudám ékes-
getém.

Momus, Aristarchus, Mint
ép tagon vad hús, A' ki akar sz
itt lenni, Zoilussal káromlást,
Nem Platoval áldást, Szeretz
inkáb hinteni, Conus táblájá-
val, Ne fellyeb kaptánál,
Túd téged meg-
inteni.

*Ezek a' meg-nevezett fő személy-
nek RIMAI JANOSNAK
Eneki: Immár következnek
más egynehány szép Enekek.*

ELSO.

A' Szerentsének álhatatlan voltáról e' Szenténak bötülből álván.

FERENDUM ET SPERANDUM,

Incerto Authore.

FOrog a' szerentse, Mit bizunk ő benne, Semiben nem állandó, Tsak ideig kedvez, Tündöklő üveghez, Mindenekben hasonló, ki mint hogy el-tőnik, Így ő-is változik, Allapottya romlandó.

E' világi fok kints, Melyben semmi jó nints, Múlhatik szerentséről, Tündöklő uraság,

ENEKEK. 291

ság, Tiszt-béli méltóság, Füg ennek erejétől, Ha meg szűnik kedve, Küld idegen földre, Régi lakó helyéről.

Rólam vehet ebből, Mint edgy szép tükürből, Magának minden példát, Mert a' mint rám osztá, Tőlem ugy el-fosztá, Szerentse adományát, Ki kedvemre étem, Kell imár szenvednem, Számkivetésnek kinnyát.

E' rosz tsalárd világ, Ki merő hamiság, Engemet jaj mint veszte, Mint halat horogra, Ugy tsala fok búra, Hízelkedő befzéde, Etkével tapal, Melyben rejtve vala, Iszonyú tsalárd mérge.

Nem-is kerü őm-el Szent-feges erköltfel, Hízelkedő po-

N 6 harát,

harát, Nem jutván e Zemben,
Hogy Isten mindenben, Jelen-
ti igallágát, A' mint Iok jóm
után, Erzem immár nyilván,
Istenemnek ostorát.

De miért tsudálom, Isten
dolga tudom, Hagi gonosz
jóra fordul, Vétünköt el-
tűri, De reánk is küldi bün-
tetését ostorul, Segítségét
tőlünk, Rantya, ha nem té-
rünk, Régi gonoszságinkbol.

Ugy én bűneimért, Istenem
engem sért, El-hagyott és
meg-utált, Hatalmas embe-
rek, Mindenút üldöznek, El-
lenségim rám kiált, Lesben
meg-állanak, Fejemnek akar-
nak, Szerzeni szörnyű ha-
lált.

Mindentől meg-váltam,
Egye-

Egyedül maradtam, Barátim
el-hadtanak, Iszonyú kőzik-
lák, Erdők széles puszták, Fe-
jemet lappangattyák, Idegen
emberek, Engem el-kerülnek,
Magok hozzám sem adgyák.

Ellyeké nem tudom? Mert
késik halálom, S' kinaim ne-
vedeknek, Kétségben esem-é?
S' halált szerezzek-é, Nyom-
morodott fejemnek? Azt
nem mivelhetem, Mert el-
veszti lelkem, Haragja Iste-
nemnek.

Tűrnöm hát jobb lészem,
Mert még elől vészé, Istenem
Sz. Fiáért, Bűnöm el felejtí,
Pokolra sem veti, Lelkem, ki
hozza meg-tért, Noha ke-
reszt által, Keservesen próbál
Fertelmes életemért.

Szenvedem békével, Magamat-is ezzel, Biztatom mindenekben, Többet én megváltom, Szenvedét jól tudom Idvősségemért testben, Nem egyedül vagyok, Földön ki nyomorgok, Szenvedik ezt-is többen.

Példáját sokaknak, Igye fogyottaknak, Látom árva fejemen, Mert szerentséjekben, Szám-kivetéseken, Rézszes vagyok sok-képpen, Kedves lakó helyem, Távolyn lévén tölem, Jut eszemben ke-serves.

Ektelen kősziklák, Mint fézkek úgy álnak, Hazája Ulyssének, Hofzizú életével, Jó szerentséjével, Tettzik még-is kedvesnek, Midő azt onhaj-

onhajtya, Hogy tsak süstít láf-fa, Régi lako helyének.

Repű ő madarak, Őszel ha távoznak, Megjönnek ismét Nyárban, Ugy féltelmes vadak, Metzize hogy ha futnak, Térnek szokott barlangban, Tsak egyedül nekem, Nem szabad meg-ténem, Örömem hajlékában,

A' Tél mikor múlt k, Vig Tavasz érkezik, Föld minde-nestül újul, Levelekkel erdő, Örvend a' sík-mező, S' viragokkal bé-borít, Tsak én ízegény lélek, Sirok és ke-sergek, Mert örömem nem újul.

Nyughatatlan sok gond, Imé annyira ront, Hogy nem fokká meg-emész, Ha nem szan-

szannya lelkem, Teremtő Istenem Sok bú, siralom elveszt, Sőt én ellenségem, Tsudállyal hogy engem, A' föld-is el nem hillyeszt.

De meg-szán Istenem, S'ennyi fok siralmim, Tudom jómrá fordúlnak, Múlnak o-hajtásim, Noha most könyveim szemeimből tsordulnak, Mind nap eső után, így búnárim után, örömmim meg-ujulnak.

Véget ér el hittem, Az Idő mindenben, Bánatnak vége szakad, Nagy erős kősziklák, Idővel romolnak, Idővel tenger apad, Így fok inségemnek, Számkivetésemnek, Idővel vége szakad.

Mikor a' madarak, Fákön fészket raknak, Tavaszszal

zöld erdőben, Bő-~~jár~~ván fok földölt, Bújdólo fejemet, Meg-nyugtattam egy völgyben, Ezeket úgy szerzem, Igymet kefergém: Az ezer hat száz négyben.

M A S.

Bűnbotsánátért.

OH szép drága Zálag, Igazsenyestsillag, Christus Idvősség feje, Ditsóult fok jóknak, Mennyei karoknak, Tiszta színű tüköre, Minden bűnösöknek, Fertezett sziveknek, Egyedül vagy reménye, Te elődben borúl, Mert vétkezett rútul, iffúságom ideje.

En még akkor veszek, Adám hogy el-essék, Az aranyas időben, Anyám-is se-relmét,

relmét, Sű ű búdós szenyét,
 Borítá rám méhében, E' vi-
 lágra hozta, Itt-is motsok
 rútya, Kerekedek szivem-
 ben, Mar csak ohajtozom,
 Napom fényét várom, Mint
 Rab fetét tömlőtzenben.

Tudom kegyes vóltod,
 Haragod meg-óltod, Bűnő-
 sök tiralmúra, Szemeid az
 égből, Szánakozás nélkül,
 Nem nézhetnek a'kinra, Ha
 ki oly erőtlén, Hogy áll csak
 helyében, Fel-véized vállaj-
 dra, Magad újjáddal, Bölts-
 oktatásoddal, Vezérled útai-
 dra.

Vétkeztem ellened, Azért
 csak tenéked tartozom meg-
 valianí. Tudom minden vét-
 kem, Rút illatu szennyem,
 Felfe-

Felfeged el-törli, Szomorú
 ízivemet, Ki gyöttri lelke-
 met örömmel fel-ővedzi, O-
 melly igen hasznos, A' ki
 fűt az Urhoz, S' bűneit el nem
 fedí.

Iffiuságom vére, Gono'z-
 ságom teje, En bennem sok
 bűnt nemzett, Fel-fuvalko-
 dással, Irgység s' haraggal,
 Veszettül kevélykedtet, Go-
 nosz boszszú állást, Sem ke-
 vés kár-valást, En elmém ki
 nem verhet, Jóra való restleg,
 S' szomorú fősvénység, Ne-
 heziti kedvemet.

Ezek mély órvényből,
 Mint vizek tengerből, Arad-
 nak-ki mindenre, Friss étel és
 ital, Kiért ember kárt val,
 izgat éktelenségre, A' bűn-
 nek

nek szarvai, Mint fának ágai,
Im mint tsűgnek lelkemre,
Könnyebítsd Christusom,
S' támadz gyarlóságom, Ho-
gy ne juslak vészélyre.

Vajha az el-veszett, Drága
öltözetet, Még egyszer fel-
vehetnem, Az én Istenemet,
Ki lelkével éltet, Vétek né kül-
tisztelném, Nem esném en-
nyiszor, Vólnék igaz ember,
Mint Angyal tündöklenem,
De jaj miként veszek, Hogy
almában évek, Eva leg-első
szülém.

Nints már egyéb ruha,
Tsak ártatlansága, A' Chri-
stusnak én rajtam, Azt-is sok
vécekkel, Mint szép bárfont
szénnyel, Gyakran meg-rút-
titottam, Gyönyörűségekre,
Világi

Világi életre, Mikor maga-
mat adtam, Azért ennél né-
kem, Szivemből jól érzem,
Nintsen nagyobb nyavalyám.

Hajlandó a' nád szál, Tsak
ilyen gyengén áll, Az iffú-
ság virága, Adomány és szép
szó, Mind madarat Sio szó, Hi-
zelkedvén meg-tsallya, Világ-
nak szépségét, Tettző ékesle-
gét, Néki kedven ajánlya, Az
mérget két kézzel, Gyarló
természettel, Sokszor nagy
kárral fogja.

Rútságtól melegszik, Bű-
nőktől hivatózik, Iffúság for-
ró heve, Ezek ékes alak, Mint
vizekben halak, Ufznak gyö-
nyörősége, Kedve mulan-
dókra, Szemei játékra, Vad-
nak néki függelítve, Gyenge
lág

lágy ruhára , Fertelmes agyakra , Nagy gyakran von-
fza szive.

Vadtul vévén példát , Ok-
talanul magát , Bujasággal
hervasztya , Hit vesztő se-
reghez , Gyanós vendégek-
hez , Tisztaságát botsáttya ,
Tudgya a' Scorpio , Igen
mérges kigyó , Még-is útait
nyomja , Későn veszélyére ,
nem idővősségére , Sebeit or-
vosollja.

Elmeje meg-veszett , Nyug-
hatatlanná lett , Keresné - is
gyógyítót , Nyavalyákkal
teljes , Fekélyekkel tüzes ,
Azért nem lélt orvoslót ,
Magát búival kötí , Kivel in-
kább vesztí , Mint eső ferges
diót , Meg-száradt gyümölcs
fa,

fa , Tsak le-dóitét várja , Mert
nem lehet harmatot.

Omeg-törődtedény , Lám
még-is vagy kemény , Hogy
lstenedtül nem félsz , Sőt in-
kább naponként , Főződ ben-
ned a' vért , Sok hitetlenséget
lélsz , Büntől szabadulást , Bá-
nattul tagulást , Jó orvostól
te nem kérsz , Minden tagaid-
dal , Erős és nyers nyakkal ,
Olyan vagy mint repedt
értz.

Syriában fajzott , Kigyók-
nak kólykei . Mégeket meg-
eméztik , Abban lakozókat ,
Meg-rágván fogokat , Fű-
lakkal meg nem értik , De te
bujuságod , Szédítő mészla-
god , Tested véreddel hisz ,
Vég erről már példát , Ne
köveisd

kövesd az héját, Ki más vére-
vel hizik. *

Ennek nyomán indult, Jó
útból ki-fordult, Az én iffiú-
ságom - is, Egyebekkel ed-
gyütt, Hínárosba merült,
Gondolattyában hamis, Nem
hasonló jó hoz, Sem rósa
bimbohoz, Mert mérges
mint edgy Aspis, Tselekede-
tiben, Præda kérésében Ar-
meniai Tigris.

Szelidits-meg hozzád, Va-
gyon ahoz páltzád, Uram a'
fzörnnyü Medvét, Hogy más-
nak ne ártson, Nyaka fűgjön
lántzon, Törd-ki fogai élet,
Fussön martalékül, Igézö lá-
tástul, Vedd-el szem fény
vesztését, Sötét mély bar-
langból, Bűnnek homályából,
Hozd jó útra életét. Lám

Lám a' Királyoknak, Ud-
variban laknak, Szelidült O-
roszlányok, Fene Pardú-
tzokkal, Mind kedves tárfo-
kal, Játznak gyenge virágok,
Te - is oh nagy fel ég, Kinél
minden szépség, Ki-felzited
agyarok, A' kiknek rád fzi-
vek, Szellidekké lélsz nek, No-
ha hitekben gyárlók.

Vagyon edgy kis szikra,
Mint mustárnak magva, Jóra
bennem világot, A' bűnnek
fekélyét, Savanyu kőkényét,
Tudgya hogy izzel poklos,
Azért mindenkoron, Mint
régi rút korom, Elötte utála-
tos, Elezd azért bennem,
Hogy ne légyen lelkem, A'
vétektül homályos.

Mutasd-meg valóban, Ne

O

tarts

tarts már homályban, Idvőf-
legem pohárát, Tamaľz rám
olly szelet, Vehessem, lelke-
det, Hadd érrezzem meg szá-
vát, Szélészesd-el bennem, Si-
ros kővér vétkem, Mint sze-
rűbéli polyvát, S' szép új kri-
stál szinnel, Lelkemet ruházd-
fel, Hadd lássam tisztaságát.

Hajts-alá tőledet, S' az én
kérésemet, Tölts-bé fiad ked-
véért, Ifjuságom útát, Bir-
jad minden nyomát, Ne
szomjuzzon gonosz vért,
Magát szabjajókhöz, S' esék
lábaidhoz, Szeretvén igaz
törvenyt, A' te útaidra, Bol-
dog menyországra, Tanúl-
lyon igaz ósvényt.

M A S.

Bűnbotsánatéri, Sz. Ts. M.

Ifjus-

Ifjuságom vétkegyakran
Ijút elzembem, Ki bánatot
indit s' siralmat szivemben,
Hogy tőlem álnokul meg-
bánatott Isten, Várom bünte-
tést fejemre véletlen.

Nintsen bátorsága nyo-
morúlt fejemnek, Rettegése
penig nagy vagyon szivem-
nek, Mint a' tenger habja el-
lene tévélnék, Ugy én vétkem
is keservés lelkemnek.

Naprol napra árad s' ne-
velkekik kinom, Bűnnek ter-
he alatt nints femmi oszlo-
pom, Lelkem ísméreti újit-
tya fájdalmom, Halálra méltó-
nának itél gondolatom.

Nem hiszem tengerben,
hogy számossabb légyen, Fe-
nekére szállott főtvény bő-

O 2

vebb

vebb legyen, Avagy több ma-
darat a' kék Eg vífellyen,
Mint én bűneimnek foksága
életben.

Mind ezekben engem tá-
pláltsak reménség, Noha fe-
lelmet szór lelkemre a' két-
ség. Jól tudom Atyámnál va-
gyon kegyelmeség, Ki engé-
meg őriz ne ártson a' vétseg.

Azért szómat hozzád fel-
emelem menyben, Oh irgal-
masságnak kút- feje jó Isten,
Halgasd-meg kérésem ne bő-
tsáfd üressen, Fohaszkodó
szólgád útadra had térjen.

Botsánatot kérek tőled
mindenektől, Kiket meg sér-
tettem neved hitetlenül, Em-
lekezzél Uram régi Kegyel-
medtől, Melly által ki-vitted
szen-

szentid szerelmekből.

Mert ha Uram velem mint
szólgáddal perlesz, Igassá-
gód szerint életemről ítélz,
Nem állhat-meg fejem mint
az erős vitéz, Nálánál erősebb
hadjban ha reá néz.

Nem volt e' világban senki
vétek-nélkül, Ki a' természet-
nek lőtt rendelkezésből, Ki nem
vétett volna erőtlenségéből,
De gyógyulást-is vőtt tsak
tőled Istentől.

Amaz álnok kígyó meg-
tsalá Adámot, Fényes palo-
tából le hozá Dávidot, szűnre
ősztonúzé bölts eszes Sala-
mont, Te engedelmedből min-
denek ártkatott.

De kik szent Fiadnak halá-
lát jó kedvel, Magokhoz kap-

tsolták érdemét örömmel,
Szabadulások lőtt kegyes te-
kintettel, Mert őket értetted
jó gyógyító irrel.

Ald-meg Uram kérlek Fiad
által lelkem, Vigasztald igéd-
del kétlegetes életem, SZOMO-
ru folyókben ne marad-
gyon fényem, Indítsad ó-
rómre keferedet szívem.

Peldájul adgy engem min-
den nyomorultnak, Kik bü-
nök jutalmát érzik nagy su-
lyosnak, Pcenitentiára hogy
utat magoknak, Keressenek
völtát látván irgalmadnak.

Illy könnyörgéssel unta-
lám Atyámat, Bűnömnek fok-
sága mikoron bánatot, S' ke-
serves fajdalmát én szívemre
hozott, Légyen áldott neve
mert

mert már meg-gyógyított.

Mint halálfz rút víztől,
meg-száradván ízépül, Nye-
releget látván vigan beszéll
s' örül; Így szívem vigása
bűn hagyván öregbül, Lel-
kem ílméreti minden nap
könnyebül.

Ezer fölött hat száz tizen-
hatod idő, Minden részeiben
szépen kedveskedő, Ezeket,
hogy iram fel-tettzett esz-
tendő, Vólt nekem örömmel
bánatot-is szerző.

M A S.

Az időssége ki mislásért.

EGekben lakozó szent-
seges Háromság, Kinek
mintsen semmi dolgában ha-
mislág, Kegyelmeilegedből
áll földi uraság, Tsak tenéked
O 4 szól-

szolgálat mennyei fokság.

A' fényes Nap és Hóld tégad tart Urának, Tündöklő Planéták ismérnek Hadnagyának, Sebes tenger habja szolgálat mi vóltodnak, Engednek a' szelek parantsolatidnak.

Királyok, Tsá'zárok, Böltsék, Hatalmasok, Kitsinyek, öregek, szegények s' gazdagok, Nap keletre, délre, Napnyugotra lábók, Tsak téged imádnak e' földön büjdosók.

Aldást a' kemény föld edgyedül teled vár, Felfegyedben bizik meg - szálláskor vég vár, Reád veti szemét filemle madár, Nálad nélkül mindent követ siralmas kár.

Bizodalمام vagyon nékem-

kem-is tsak benned, Remén-ségem nintsen sohul te kívüled, Idegen helyekben mert te vezérletted, Szarándok szolgádat s' Javaddal értetted.

Gonosz ellenségnek szívet rettegeffel, Szemeit bé-fogád sűrű sötétséggel, Földre taszítottad fenyegetésseddel, Hogy nekem nem ártson fegyverre élivel.

Rajtam érdem nélkül kimutatád színed, Fiadhoz jeleutván hogy nagy te szerelmed, Nem vérszed szegényről le két fényes szemed, Ha telyes lélekből követ téged.

Jollehet e' teltben vagyon fok szükségem, Mellynek bétöltése tsak nálad lstenem, De

e' könyötgésben kívált-képpen lelkem, Edgy dolgot kér tőled halgassd-meg kérésem.

Jól tudom határát földi e-
letemnek, El-végezted Uram
mint több embereknek, Mu-
landó órái napjai fejemnek,
Nálad nyilván vadnak tsele-
kedetimnek.

Járásokban idő, soha meg
nem álnak, Mint a' sebes vi-
zcek szintén ugyan folynak,
Röpülő madárhoz ők hason-
lítottatnak, Kik nagy gyorsas-
sággal ég alatt futolnak.

Hirtelen esztendőök mint a'
fűst és pára, Mint mezőben
szépen tündöklő viola, Avag'
újult fának veszendő árnyé-
ka, Melly kevés ideig tart
minden

minden jól láttya.

Virágnak szépsége melly
hamar el-múlik, Gyenge fű-
nek színe rút földé változik,
Igy rövid életem ki mostan
tündöklök. Rövid idő múlva
itt nem találhatik.

A' kegyes természet nem
adta vég házul, E' testet én-
nékem hanem csak szállásul,
Rövid ideiglen való kis sáto-
rúl, Melly tábornak helyén
hirtelen meg avul.

Mint a' vizen járó ha ki
száll hajóról, El-jött út né-
ze nem ismeri partól, Ezen-
képpen lélek ki-menvén te-
stemből, Nem emlékezik-
meg többé ez életről.

Kérlek azért Uram ha el-jő

az óra, Mellyben e' világból
szolgádnak utára, Kelletik in-
dúlni, nézz böldogságára-
Vissely lelkemnek-is gondot
oltalmára.

Engedgyed itillyem az ha-
lált ajtónak, Ki által kell men-
nem nekem nyomorútnak,
Poenitentiára adgy időt bu-
sultnak, Vessm-le rút szen-
vét én álnokságimnak.

Mondgyam Sz. Fiaddal:
Kezedben ajánlom, Lelkemet
oh Attyám! vedd hozzád
kivánom, Házája szolgádnak
légyen Paráditsom, Kiben
mind örökké légyen mara-
dásom.

Ezt küldém Uramhoz szí-
vemből mennyekben, Kétsé-
gem

gem nints benne vette fűlei-
ben, E' földön látogat jókkal
életemben, Hóltom után vi-
szi lelkem seregében.

Magagsztalás, áldás, adas-
ték, ditsótlég, Tiéd nagy Ur
Isten légyen a' tisztesség. Mert
egyedül te vagy halhatatlan
fenség, Mindenkor kezedben
áll földi kerektség.

M A S.

Szegény fejem Uram-
hoz ohajt, Tőredelmes
szívet néki hajt, O Istenem
mely sok vétkem, Mutass
nékem, olly olajt, Hogy po-
kolban ne kiáltsak véghetét-
len jajt.

Köny-hullásban szemeim

O 7 este,

estek, Eget földöt vétkeimmel
festek, Ellenfeğim fogya-
soma s' romlásoma mit lestek,
Oh halandók, s' földből va-
lók ti-is el-estek.

Bús szívemet futtya sok
vétek, Mint méreggel fel-for-
rót étek, Vetkeimtől felten-
felek, tsak rettegek s' keser-
gek, Ugy tettzik hogy rám
szakadnak a' magas égek.

Anyám mikor hozza világ-
ra, Ez bűnnel tölt árnyék ha-
zámra, Kis koromba az orá-
ba hogy nem tött-bé a' firba,
Bűnnek halma nem jött völ-
na apro tsontomra.

A' szép Nap is homályban
jő fel, Gyarló testem hogy
rakva bűnnel, Szerelmeddel
rolam

rolam vedd-el, kegyelmed-
del töröld-el, Bűneimből
hadd kellyek-fel hogy ne
vesz zek-el.

En keserves meg-törődött
szű, olyan vagyok mint
meg-hervadt fű, Istenemtől
éleírtó szél hozzám vallyon
mikor jű, Remenségem segít-
segem mert bizony tsak ű.

Emlekezzél a' te Fiadra,
Vétkeimnek szép váltságára,
Melly nagy kinnal, siralom-
mal, ment jaj szóval halálra,
Bűneinkért öntözött vért a'
kereszt-fára.

Mély sebekkel teste virág-
zott, Két szép szeme sirástól
ázott, Merget ivott, hogy
bajt vivott, értünk mikor
szom-

ízmujuzott, Vétkeinkert szép
alut vért, sebétől rázott.

Lám nem küldéd az igazak-
ért, A' szép mezőn járo juhó-
kért, De a' pu'ztán kik el-
veszték s' el-tévedtek azok-
ért, Valtságunk volt, lám meg,
is bolt szabadságunkért.

Emlekezzél ez: Fiad felől,
Ne rekefz ki kegyelmed mel-
lől, En Uramat szent Fiadat
híveid közt vidd elől, Hogy
bé-mennyei én-is ennek job-
keze felől.

M A S.

A' Gonosz természet meg-
romlásáról, Tagaink-
nak minden gyarlóságáról,
Sokan irnak meg-fogyatko-
zásá-

zásáról, Szólljunk nyelv-
nek ő rágalmazásáról.

Szent írásban három gyil-
kosság vagyon, Szivben rejt-
ett gyilkosság edgyik va-
gyon, Nyelvel való öldöklés
másik vagyon, Az harmadik
a' fegyver miatt vágyon.

Nints ártalmasb az három
öldöklésben, Mint ki nyelvel
meg-öletik éltében, Gyalazta-
tik minden tisztességében,
Minden napon holt-cleven
szivében.

Bólts Salamon írja az ő
könyvében, Nyelvek hogy
vadnak Istennek kezében, Ha-
lál az élet tselekederiben, A'
kinyelvel meg-öletik élté-
ben.

Joh.

Jollehet ez kitsiny tag mi
estünk ben, De nagy dolgot
tselekedik mindenben, Senki
ötet nem tarthattya kötél-
ben, Tsak ki fele Istent hiven
fzivében.

A, nyelv által szármatik a'
gono zság, Árútatás, hizel-
kedés tsalárd ság, Hir név vesz-
tő fillyesztő sok álnok ság, A-
tyafiak között sok haborúság.

Vagyunk immár most oly
gonosz időben, Maradásunk
nintsen tisztességünkben, Go-
nosz nyelvek miatt vagyunk
inségben, Meg-öletnek jám-
borok ő hirekben.

E' világból ki kell már an-
nak múlni, Ki tisztességében
akar maradni, Ha nem akar
itt

itt minden-nap kinlódni,
Nyelvek miatt nagy gyakor-
ta meg-halni.

Mert udvarát Uraknak? Ki-
rályoknak, Bé-töltette serege,
hazugodnak, Bótsületi nagy
vagyó fondoroknak, Elő-me-
netel knints jámboroknak.

Edes nyelvek mint méz hi-
zelkedőknek. Alhatatoságok
nints bejzédeknek, Vagyon
nagy mérge ő kettős nyel-
veknek, Azért meg-lásd a'
vizre ne vigyenek.

Vadnak olljak kik ajánlyák
magokat, Hizelkedő szókkal
barátságokat, De ha ki vehe-
tik tőled titkodat, Meg-ölnek
hiredben, hát ód magadat.

Tisztesség adassék az olly
szemé-

személynek, Ki zabolát talál
az ő nyelvének, Nem akar en-
gedni a' természetnek, Inkább
akar engedni Istennek.

Es nem örül más szomorú
életén, Sem tudakozik más
embor életén, Inkáb örül
másnak ő tífteffégén, Hirén
nevén, minden jó szerents-
ségén.

Mág ha másról neki go-
noszt mondánnak, El nem
hiszi, sőt ellene mondánnak,
Mert nem örül más nyomo-
ruságának, Ez ám terméze-
tek a' jámboroknak.

De te tsélsap mire hogy
nem nyughatol, Máinak mint
árthafs azon gondolkodol,
Nem gondolod hogy nem
jót

jót szomjuhoz, Mert érte
végre bizony pironkodol.

Lássad azért meg ne verjen
az Isten, Tökélletlen ségedért
ugyan itten, Mert nem had-
gya az igazakat Isten; Téged
penig el-veízt hamis hited-
ben.

Lám hallottad régi példa
beszédben, A' ki máinak ver-
met és életében, Nem sok ke-
rülheti el életében, Maga
nyaka szakad belé véletlen.

Ládde hitván ember melly
nyomorúlt vagy, Nyelved
miatt melly nagy változás-
ban vagy, Jámborok közt
melly utalatos te vagy, Mert
a' szádban nyelved neked
igen nagy.

Könyű a' szót szádból-ki-
botsátanod, De azt nehéz az
után hátra hinod, Mint szél
olyan a' gonosz hir jól tu-
dod, Illenek azért magad
meg tartanod.

Rágalmazó ismér-d-meg te
magadban, melly nagy vét-
kek vadnak minden dolgod-
ban, Ne ítél-meg más em-
beri dolgaiban, Tsak maga-
dat viselhesse jó módon.

Meg-botsá s nyelves ha-
ellened vagy, Mert te szó-
dra nekem teddelem vagy,
Ha haragszol bolondságod-
tól vagy, Ha jól meg-gon-
dolod hasznodra vagy.

De kegyelmes bíró vagy
te magadnak, Rettrénetes ítél-
letet

letet téz másnak, Nem gon-
dolod gonofságát magad-
nak, Hogy hohéra vagy fe-
lebarátodnak.

Oh átkozott nyelvnek faj-
talánsága, Miért vagy jam-
boroknak nyomorgatója,
Minden tisztességnek pusztí-
tója, Magadnak - is miért
vagy árulója?

A' kígyóknál, vadaknál ke-
gyetleneb vagy, Ki ember rá-
gásban telhetetlen vagy, Ki
tsak másnak bűne büntetője
vagy, Az Istennél jaj mely
utálatos vagy.

Ha teremő Istenedről te
nem szelz, Kárt és szégyent
te magadra nagyot vélsz, Szi-
dalmazást ortázást mert te fel-

fel-vész, Kissebbséget nyeived-
del magadon télsz.

Mert egyebek - is téged
meg-ítélnek, S' emberek mar-
dolojának be'zélnék, Utála-
tos nevezettel illetnek, Es lé-
szen jutalma itéletednek.

Azért kerünk téged hatal-
mas isten, Zabolázd - meg
nyelvünket itt e' földön,
Hogy Itéleted ne legyen fe-
jünkön, Kiért téged minden
ember ditsirjen.

M A S.

TEged Uram valamikor
lelkem kezéd kiáltani, Ki-
áltásid s' ohajtásit ne nehéz-
teld hallani, Sz. igéddel mint
jó irrel sebeit bé-kötözni.

Szent

Szent Jehova, hivek Attya
tudom nem vagy mostoha,
El-esteknek s' tévedteknek
hiszem vagy kegyes Attya,
Engemet - is tántorodtat vé-
gy-fel jobbik válladra.

Eletemnek mert el-fogytak
miként a' fűst napjai, Tsonta-
im-is meg-ásztanak mint asz-
fű fa agai, Bánatimnak nézd
höl álnak nagy sok számu
feregi.

Pusztában mint magán la-
kó Pellikány olyan vagyok,
Bánatimnak örvényében vi-
gasztalást nem hallok, Sőt ez
után örvendetes napot én
nem várhatok.

Haragodnak kemény-völ-
tát már el nem viselhetem,

P

Hogy

Hogy ha tetszik s' jómra esik
vedd kézedben én lelkem.
Mert immáron mint száraz
föld szintén ollyanná köt-
tem.

Avagy ollyan mind a' kert-
nek földből fel-nőtt virága,
Kik csak addig nap-világnak
mig fel-jönek erei, Nem ál-
hatnak sőt el-hulnak mert ég-
rágyái.

Nem külföldben életemnek
keves idején járok, mert időm
nek a' mint látom javára sem
juhaték, Az Istennek karagja
toltekints-meg mire juték.

Veled való időket szőlő ba-
ráudnak te ne hidgy, Mer-
tsak addig pénz tart meddig
léizen köztetek a' frigy, Ha

az el-kél, torkában kél méreg-
gel tellyes mirigy.

Sok barátim s' ismérőim
engem addig kedveltek, Mig
dolgaik szüresseffen min-
denben nevedeknek. De hogy
veszék végső válet mindenek
énekelnek.

Mostan azért életemet mind
vetkeinek kiáltya. Hogy ha
látnak ő szemeket csak reám
sem fordították, Sőt életem
vás rostával kiméilletlen ro-
stallták.

A' buzának el kell dűlni kit
minden felől szél ér, A' dió-fa
kit gyakorta menyűtő-kő
verten vér, Noha szépen fel-
ágazik de sok időket nem-ér.

Ronlani kell életemnek-is

kit irigyek szele vér, Itten lel-
kem meg-maradni, Esau föl-
cén nem mér, Akkor léfzen
nyugodalmahá Canán földé-
re ér.

Uraságod penig néked so-
ha meg nem változik, Nagy
hatalmad erős karod meg
nem erőtlenedik, Sion fala hi-
vek akla általád ujittatik.

Sies hamar mert idéje,
nézz kegyessen Sionra, Mert
hivaid könyves szemel néz-
nek romlott fallára, Bár meg-
szánnyad s' tekints imár en-
nek börtönságára.

M A S.

A' Musák szállási Nyim-
phák kút forrási, Poéták
Lau-

Laureája, De a' mennyei kút,
kire számos nép fút, nem Pe-
gafus ásványa, Melly az én
lelkemet, mint harmat zöld
füvet gyakorta meg - újít-
tya.

Nagy örömem ezen, hogy
Isten szép mezőn legelteti lel-
kemet, maga főt vezérem,
ki állhat ellenem, ő adgya nap
fényemet, Vagyok szárnya
alatt, fűz fegyver nem árthat
ugy élteti lelkemet.

Gyonnyörű forrára zuho-
gó tsorgásra mint páztor
nyáját vízi, Elmém zomju-
sagát bűnöm számos völtát,
szép hives vizte küldi, Fe-
jem két vődrével, hangos fű-
leimmel igéjet meríteni.

Noha bánat gyötör ; igen
nehezen tör ; de meg-vidit-
tya lelkem, Jó úton víz s'
hordoz , nem árthat a' go-
nosz háterságos életem, Tit-
kos mordály lövést, mint jó
földből tövít, szépen ki-írt
előttem.

Erre tsak a' vízi hogy ter-
jedgyen izi szentféges javái-
nak , Látom vezéreimet , s'
biztatom zivemet vigadván
ez nagy jónak , Utánna kell
menem mindenütt követnem
nyomdokát az nagy Urnak.

Sárga halál révén? életem-
nek végén mikor költözöm
által? Ha betegséggel fűjt
méltótyével meg fűjt, még-is
hasznos ez ital, Nem felek a'
bün-

büntül ördögi - szerzettől ,
melettem a' szent Angyal.

Markodban wöttve széd
kivela' büntűződ, engem rad
mosolyogtat, Mert mint ke-
gyes atya, ki fiát meg-fűjtya
tudom hogy jóra oktat, Ha
ládd engedelmem meg - zá-
mod se relnem , le - téized
ostorodat.

Irigyem meg-alélt , mert
tsak teltemmel élt , mintsen
vidült orzával, De én meg-
szépültem bő-asztaluál ül-
tem, meg-kentél Balsamom-
mal , Most-is tsűröm rakva
mint raj-méhek háza, viga-
dok barátimmal.

Oltalmom sifakja, békefeg
zárlója tsak te kezdedben va-

gyon, Az te szent újaid, ki-
ket ditsir Dávid, engem az
alá irjon, az örök életben,
holott végség nintsen, szent
Fiad földet adgyon.

En - is vitézkedem, de te
légy segitőm, hog' házat meg
tarthassam, Mulandó szépsé-
gért, arányért ezüflért soha
el ne áruljam, Ez buzgó kő-
nyörgést, idvősséges intést
szent Dávidnál találtam.

M A S.

Jó szerentsét ítért.

JArulok az Urhoz, men-
nyei Atyámhoz, Mostani
izűkségemben, Mert tudom
meg-halगत, ha szöm-is fel-
hathat eleiben mennyekben,
Előtte

Előtte meg-állok; bátorság-
gal szóllok, az én könyörgé-
semben.

Östalmam mindenkor meg-
szorulásomkor csak ne vól-
tal énnékem, En édes Istennem,
Kegyelmes vezérem, most-is
te légy énnékem, Mert csak
te reád néz, mikor indul szél-
vész minden igyem énné-
kem.

Abrahám Istene, életnek
kút-feje, ald meg az én uta-
mat, Mert valahól járok,
vagy űlök vagy állk, reád
bízam magamat, Hogy ha
te velem lé'z, Kegyes szem-
mel rám néz véghezviszem
dolgomat.

Ne botsáld Ur Isten, Lábom

P 5 mat

mat véletlen, veszedelmes helyekre, Mert én gyarló vagyok, s' igazgatást várok mind kegyekre völgyekre Mikor reménsegem, Megfogy segítségem, csak nézek az egekre.

Nagy kietlen földön, kösziklaken erdön, te hordoztál engemet, Hogy még mádar sem vőlt, én szivem helyén vőlt, mert biztatál engemet, Most is én Istenem, mélylly úton kell mennem, vezérel engemet.

Eliseust régen, Jordán vizén éppen, egy páltzával elvived, Egy tázes szekérben, mikor lyélt Egben, tsuda-
képpen fel-vivék, Most
egés-

egésségben, Mádián földében csak egyedül vezérléd.

Sőt a' nagy Abraham, szolgáját inditván, Mesopotámiában, Angyalodatad vezérrül botfátad, ő meléje útában, Raphael Angyallal, a' kis Tobiással edryütt méné Ragesben.

Fekete fölkhökben, sötetés ködökben, a' Napha el-rejtetik, Hideg nedvességgel, szomorú esőkkel az ég ha veritezik, Bús szivem enyhítsed, lelkemet ébresztésed, haj el-mém felelkezik.

Az én ellensegem, ha megkerül engem, ne ártasson énnekem, Labad állásd-meg, szivét is enyhítsd-meg, hogy

nerohannyon nékem, El-végezett dolgát, fordítsd - el ízándékát, hadd örüllyön én lelkem.

Róamtörő népek, mint az irott képek, nem arthatok ti semmit, Irigyem mérgétül, és fegyverétül nem rettegtek én semmit, Igyemet Istennem fel-vőtte énnekem, beköté szivem sebet.

Kegyetlen ördögnek, mint tsalárd mesternek, távozta d-elhálóját, Botsáfd én Istennem Angyalodat velem, ki meggyőzze hatalmat, Sátánnak, fulánkját, minden tudományát meg-törje tsalárdságát.

A' Napnak fel-jöte, és mint
alá

alá-mente, legyen egésze-gem-re, járásom, kelésem, jövéssem, menésem, essek tisztessé-gemre, Te Sz. nevednek-is, Szent-edgya háznak-is legyen ditsőslegére.

Sok járásim után, fáradságim után, nyúgodalmat adg' nékem, irgalmaságnak, s' oltalmazásodnak, adgyad gyümölsét nékem, Munkámnak jutalmán, járásomnak hasznán, nyúgodgyék - meg én lelkem.

Légyen nagy ditsősleg a' mennyei Urnak az Atya Ur Istennek, Légyen hálá-adás a' Jesus Christusnak, és Sz. Lélek Istennek, Mondgyunk ditsiretet a' Sz. Háromságnak
P 7 edgy

edgy bizony Istenfegnek.

M A S.

MEg-adgya még Isten örömet szivemnek. Elvész fulyoságát vállamtól terhének, Ki - nyújtja világot sötétült szivemnek, hogy lássam szép voltát tsillagom fényének.

Mi nem azért fujtol hogy ugyan el - vessen, Es attyai - képpen soha ne szerezzen, De hogy szeliditvén kezéhez téritsen, Az el - tévedésből jó - útrá veheessen.

Nem azért vagdallya kérész gyümölségát, Sem azért metéli mives szőlő fáját, Hogy maga kárával veszesse

mun-

munkáját, De szépen mivel - vén várhaslla több hasznát.

Ha mindenkor volna fölho nélkül Nap - fény, A föld háta lenne mint erős értz kemény, Nem termene semmi gabona vetemény, El - fogyna szivünk -ből idvőséges remény.

Sötétség mutatya tsillagoknak fényét, Fényes Hódnak éjjel nézhedd tündöklését, Nappal emberektől titkollya izemélyét természetnek itt - is láthatd bőltsé - gét.

Az jó vitézfegnek ellenség probája, Gályas mestereknek szélvész Oskolája, Nyavalyában forog Orvos tudománya,

mánya, A' lelki jósnak kedves ő Igája.

Ki hinné az halált hogy életet adgyon, Mint a' Phoenix madár íebes tűzben szállyon, Testét meg-égetvén új szülést talállyon, Veszedeleme után meg-újulást várjon.

A' ki Izraelnek égből adott Mannát, Főt hússal tartotta meg-éhült taborát, Ki a' kősziklábol támaszta bő forrást, Isteni erőből a' vízből bort formált.

Bizony el-fordittya rolunk nagy haragját, El-vészi nyakunkról az felelmes szablyát, Bé tölti javával teremtet állattyát, Meg-vigázzal min-

ket.

ket, adván szent malasztár.

Tanulságunk légyen az Hattyú példája, Gonoszidőn örvend melyből az jót várja, Mikoron közelget utolsó órája, Szép ének szózáttal ő halálát várja.

Mikor vér az Isten akkor szerezet minket, Hogy ha jó szerentsét ad elődben neked Erőtlenségedet az esteftől felfessed, Az Ur talentomát hogy jó helyre költsed.

Azért mikor rajtad Istennek ostroma, Hittel remén eggel légy mint egy kőszikla, Avagy ollyatén légy mint Palma fa ága, Ki se lyebb állapik terhének alatta.

Adgy

Adgy hálát, Istenék Job Pátriárkával, Vedd eszedben magad Dávid Prophétával, Kőnyörögj Istennek Manasses Királlyal, Meg halgat az Isten ó Sz. Fia által.

Ditsőség, tisztesség, adasfék az Urnak, Kit a' Sz. Angyalok tisztelnek, imádnak, Hogy végét érhesűk sok nyavalyáinknak, Gyakorlatossággal éledezőnk annak.

M A S.

*Fragmentum cuiusdam
Cantionis*

Nota: Uramm benned, &c.

V Igságom mint fordula bánatra, Allyon elő a' ki ezt

ezt gondolhattya, Hogy illy méltatlanság most fejem látsá, No ám legyen az Urnak akarattya.

Szomorúságosb dolgokat élttemben, Nem szenvedtem e világra lőttemben, En társon való kesérgésemben, Nem tudok mit tenni nagy inségemben.

Fajdalomát szívemnek Uram enyhítsen, Előbbi örömem vízfíza térítsed, Vigasztaló lelked hozzám ereszté, Busultomban esett bűnöm felejtse.

M A S.

G Azdag bő kegyelmű, Keggyes természetű Sz. Jého-

Jehova Istenem, Kinek jó vól-
tából és nagy irgalmából
nyúgzik-meg reménységem,
Vedd hozzád kérésem, és ese-
dezésem, Kit most néked
nyújt hitem.

Pœnitentiára s' idvösség-
titára igyekező lelkemet, Az
jó reménységhez szent és igaz
hithez támaszkodó szivemet,
Uram Jêsus segéld, Bű-bánat-
tul kéméld, világi életemet.

El ne taszits tőled, sőt hajts
hozzám füled búzgó könyör-
gésemben, Tekints-le az ég-
ből, Királyi székedből hal-
gass megkérésemben, Téríts
rám kedvedet, gyűtsd ke-
gyelmédet, Segélly illy szűk-
ségemben.

Teste-

Testemet rútitó, Lelkem
undokító vétkeimnek rútsá-
gát, Méregnél halálosb, fe-
kélynél fájdalmasb, bűneim
poklosságát, Rólam el-tízti-
tsad, tengerben taszítsad a-
zoknak undokságát.

Szent Fiadnak vére, lelkem-
nek bő bère azokat el-enyéz-
sze, Vétkéért veszfödöt,
haragos kezedet én reám ne
ereszdsze, Sőt bűntől tisztit-
ván, s' attul szabaditván, lel-
ked lelkem élefszse.

Engemet erőddel, a' te Sz.
Lelkeddél irgalmaságod tar-
tson, Hogy a' gonolz Sátán,
ki les hivek után, bűn sárjá-
ban ne rántson, De illy bűnös
fiad inkább hozzád hijad,
sem-

femmi gonosz ne bántson.

Lám régen Dávidot hozzád folyamodot kegyelmedben fogadád, Péter Apostolnak, keresztfán látornak vétkeket, meg-botsátád, Több sok bűnösöknek, hozzád meg-térőknek, irgalmaslágod nyújtád.

Igy mostan-is azért téged kegyelmedért tsak valaki kereszen, Akarod meg-tértét, és úrök életét, tsak tégedet, szerezzen, Igiteted ízerint hozzám-is tekintvén, tudom nem hatz el-vesznem.

Imé még-is kérlek, ha meg nem terhellek Istenem kérsémmel, Adgyad hogy fellyek, s' téged tisztellyek.

tízta

tízta tellyet éltemmel, Gyűlölhessem vétkem mint halálos mérgen minden tehetséggemmel.

Múlándó világkan itt a nyavalyában meg-tartón életemet, Magadnak hizlaljad tőled ki-jött lelkemet, Feleletéb se kifirtsd, inkább meg-erősítsd, Uram gyenge hitemet.

Reménlett országod, örök boldogságod, hogy így én meg-nyerhessem, Sok Sz. Angyaliddal, boldog fiaiddal, hol színedet nézhessem örökké ő vélek engedgyed Sz Lélek nevedet ditsirhessem.

En szerető Atyám, szenteseges Jehovam, ezek fő kívánsá-

vánsá-

vánságim, Kiket engedgy
nékem, Sz. Fiadért kérem la-
tod én ohajtásim, Mert léfz-
nek élttemben ezekért hitem-
ben gyakor fohaszkodá-
sim.

Ezer hat száz. nyoltzadik-
ban jutván esztendő forgás
szerént, Bóldog Afzszony hó-
ban Pápa városában Istenhez
szíve szerént, Edgy iffiú imá-
dást, ilyen fohaszkodást,
nyújtá rhythmusok sze-
rént.

M A S.

Nota: *Légyen jó időrsak, &c.*

EL jó még az idő tsilla-
gom fel-támod, Kinek rej-
tezését szívem igen bánod,
Napom-

Napomnak is lényel lelkem
még még-látod; Kinek szép
világát ohajtásim várod.

Mi nem azért fujtol Isten
hogy el-veessen, Es mostoha
kézzel fohane szeressen, De
hogy mint Dávidót jó útra
viheessen, Es mint Ezechiást
kézéhez vehessen.

Ezt ne tsudáld tehát hogy
igy bánik veled, Hogy ő iz-
ortzáját el-fordittya tőled,
Kemény ostorával hogy sa-
nyatgat téged, Mert ugy ér-
demlette te sok gonosz véted.

Butnének izetlen s' keserű
vizevel, Orvosol ez ital Sál-
lyá levelével, Tisztul az a-
rány-is, tűznek erejével, Így
Lelkem-is jobbúl Isten veiz-
ségevel.

Joáb Hertzeg tűzzel jobb
eszre fordula, ő fejedelméhez
sietve járúla, Engem-is Isten-
hez fordit az nyavalya,
Hogy hamar meg-térjek té-
fzi kereszt langja.

Czet-hal nagy Báléna Sós
rengerben lakik, A' kék Del-
phin hal- is ugyan ottan hi-
zik, Es az édes vízben edgyik
sem lakhatik, Igy a' mi lel-
künk-is keresztel tartatik.

Vidul a' szép tavasz az e-
rős Téli után, Ujulnak a' mezők
kemény dér el-műlván, Na-
punk-is fényesebb fölhők el-
távozván, Igy éltünk-is job-
bul nyavalyáink után.

Sok-féletsapások Dávidot
jobbiták, Manasses Királyt-is
Istenhez forditák, Szent Job
Pátriár-

Pátriarchát égig magasztal-
lák, ilyen halználatyát ke-
resztnek ők látták.

Rósa etzet fejünk forrosá-
gát óltya, Euphrasia vize sze-
münket tisztította, Az erős
Flastrom- is sebünket gyo-
gyította, Igy testi nyava-
lyánk lelkünket jobbitta.

Erős szerzám szokta fenét
meg-fojtani, Késérű ital- is
gyomrot tisztítani, Igy a'
nyavalyák- is szokták or-
voslani, Lelkünket Istennek
és meg-újítani.

Gedeont az Isten tsépről
el-szólította, Jofepeht tömlőt-
ből úraságra hozá, Danielt
veremből ám fel maga ztálá,
Juhász Dávidot- is Királya
választá.

Igaz Leiki hartzból böl-
dagság származik, Győző-
delem után korona nyújtatik
Illyés-is tűz által meny- or-
szágban lakik, Illy drága
nagy jó zág kereszttel adatik.

Vitéz Jóluenak fok hartz
ada földet, Téjjel mézzel fo-
lyó drága zép nemes helyt,
A' zegény méhek-is nagy
munkával mézet, gyűjtnek és
az után élsznek édesleget.

Szép kedves kenyerünk a'
tűzzel süttetik, Jó izü bo-
runk-is, fajtóval nyomatik,
Savanyu vad gyümöls dör-
rel édesedik, Így a' mi te-
stünk is búval szelidedik.

Pyrites gyemánt kő verve
adgya tűzét, Mikor meg-tő-
retik mutattya erejét, Dió fa
verés-

veréssel hulattya gyümöls-
tét, Embernek-is keresz-
t hozza-meg szentségé.

Erős Adamás kő vérrel
meg-szelidül, A' kémeny
atész-is reszelővel szépül,
Phoenix madár tolla tűzzel
meg-fényesül, Így a' nyava-
lyakkal ember-is fel-éppül.

Csillagot szépséget val-
lyon s' ki láthatna, A' sűrű
sötétség ha nem ostromlaná,
Hóld is kedves fényét rólunk
el-titkolná, A' sötét éj ötet
ha környül nem fogná.

Szintén így Sz. Jobnak bé-
keség-rülését, Abrahám At-
tyánknak hitit reménységét,
Edgy knok sem tudnók nagy
keresztényiségét. Ha nem tud-
nok rajtok Isten kifirté ét.

Edes atyák tiszti hogy veszfőztartsanak, Kedves magzattyokhoz hogy azzal süjtsanak, Vátfott gyermektséket jóra tanítsanak, Illy jó vége vagyon ostromozásodnak.

Lám az Ur Isten-is meg-sanyárgat téged, Mint Jó Orvos Doctor ugy bánik te veled, Hog' meg-gyogyithassa nag' halálos febed, Es meg-jobbithassa te nyavalyás lelked.

Jonatásnak szeme mézzel gyógyittaték, De vén Tobitásnak méreggel nyittaték, Mindenik ekképpen meg-orvosoltaték, Szemek világa így Istentől adaték.

Ugyan azon formán bánik Isten velünk, Höl jóval hol penig gonoszul lát bennünk,
Hog'

Hog' a' nagy vakfagban meg ne hallyon lelkünk, Halá-adó szível illik hát szenvednünk.

Sok nyavalya tért ki nem tud meg-térni, Istenét szívéből ki nem tudgya félni, Végre-is affélet pokol fog elnyelni, A' ki az Istennek nem akar engedni.

Eszünkben inthat hát Cainnak példája, Gonosz Pharahonak iszonyú romlása, Saul Királynak-is szörnyű ki-mulása, Áruló Judásnak ő el kárhozása.

De viszont Istennek a' ki kedvére jár, Ezt meg nem szédíti akar mi sulyos kár, Sőt a' méregből is illy ember mézet vár, Ki szép ízeliden jár mint galamb szép madár.

Eltebena' Sz. Pal Sátán o-
storozá, Iffiu Timotheust I-
sten iskoláza, János Apo-
stolt - is kereszti tsápdosa,
Töb fok hiveit - is illy úton
hordozá.

Bizony, jónkra vadnak te-
hát az nyavalyák, Mellyek
Keferven izüvünkit fujtol-
lyák. Kelkünk fene sebet zé-
pen orvosollyák, Az örök é-
letre lelkünk gyógyitták.

A' Purgatorium e' világon
vagyon, Jó Istenünk töze bái
itt lanyaritson, Mint ötvös
aranyt minket itt tisztítson,
S' pokolból tűzre bününkért
ne tartson.

Téged oh Sz. Isten azért
minden á'dgyon, Job Patri-
archával iziból halát adgyon,
Dra-

Draga orvos. Kezed mi ná-
lunk maradgyon, Erre min-
den kegyes ember Ament
mondgyon.

M A S.

Könyörülő Sz. Istenhez,
Sics lelkem idvőséghez,
Keress orvost sebeidhez, Ha-
lálós beteg egednek, Veddi
eleit hamar ennek, Sietvéni
kitenedhez.

Iajmert nagy gyákran el-
esvén, Cyarloságomból vét-
kezvén, Ördög - is utánnam
lévén, Sebefedém halálofsan,
Mozoghatok már csak las-
san, Haláltul meg - ijedvén.

Reám magam nehezteliek,
Bolondságimért mig élek,
Hogy sérüle beñem lélek, Jaj

Qs.

jaj

jaj melly igen fáj fejem, ho-
vá legyen szegény fejem.
Orvoslágot hól vegyek.

A' szegény tékozló fiú-
ként, bújdosván ki szenvede-
ként, Hozatérek magam ön-
ként, Atyámhoz ortza pi-
rólván, s' méltó-képpen pi-
ronkodván, Megyek hiszem
reám tekint.

Lámó maga még régenten,
bűnösökhöz hivaltat tén, A-
zért ahoz bizván már én,
Imé nehéz nyavalyámban,
én lelki pokloságomban, Fu-
tok reád ô Sz. Isten.

Juhaid közzül én edgyik,
El-hitterem ama' századik, No-
ha vagyok leg- hitvánbik,
Kérlek Uram végy válladra,
Vigy haza hamar oklodra,
Lel-

Lelkem hozzád vágyodik.

Erődből elevenülvén, Nya-
valyamból fel-épülvén, Sz.
Lelkedtől meg-szépülvén,
Adgyad Uram Sz. Angyalid,
Hadd vidúllyanak fiaid, En
rajtam - is örülvén.

Melly jódért én hálá-ádaft,
Aldott JEsus ez imádaft, Ve-
gyed te kegyes fűleidben,
Fogadgya bé szent kedved-
ben, Hog' vehessek áldo máft.

Reménységemet igédben,
Hitemet igeretedben, Erköl-
tsőmet intésidben, En Istenem
vastagítsad, Sz. Lelkeddél
gyámolítsad, Hogy juthas-
sak elődben.

Ez Dáviddal kívánságom,
Péterrel én ohajtáson, Job-
bulásra vágyódásom, Urar-
la

bennem télyesítsed, gyenge
vóltomat segítsed, Leheszen
widulásom.

M A S.

Nota: Saulnak a' Dávid, &c.

Paraditsomnak Te szép
fenyves Napja, Oh áldott
Jesús meny-ország ajtaja,
Nyillyál-fél Istennek palotá-
ja, Halgass-meg engem hi-
vek szent oltára.

Erezd-fel hozzád e' kis kő-
nyörgé em, Vedd füleidben
áldozó kérésem, Edes meg-
vátóm s' egy reménységem,
Mutasd-bé Sz. Atyádnak illy
szűk égem.

Tsák a' te Szent Nevednek
ditsősségét, Isteni jó-vóltod-
nak tisztességét, Szent edgy-
házadnak szép épülését, Kivá-
nom

nom Uram Istenem dicsősségét.
Szívemből kérek: Enged-
meg ezt nekem, Hogy a' mit
kedvelsz gerjedezve kérem,
Igazán és okosan keressem,
Vigan el-nyerjem és el-kö-
wethessem.

Engedgy olly utat nekem
Uram Isten, Kin bátran járjak
míglen éllek itten, Hogy jó s'
gonosz szerentsé közt éppen
Juthassak Uram elődében nagy
szépen.

Légy gyámolító jó és
gonosz között, Melly már én
hozzám nagy gyakram érke-
zett, Engedelmedből hoz-
zám félkezött, Kisirtó-kép-
pen és belém ütközött.

Jó szerentsémben fel ne
fuvalkodgyam, Háború m-

ban lene nyomattassam, Sőt
mind a' kettőt én meg-bir-
hassam, Tsendesz békével lel-
kem meg-tarthassam.

Kivánom hogy csak az
örvendgye lelkem, A' mit te
hozzád Uram viszen engem,
Viszont csak azon bánkod-
gyék szívem, A' mit te tőléd
el-szakaszthat engem.

Igyekezetem minden jóra
légyen, Senki kedvéért go-
no-zra ne térjen, Senkitől
lelkem semmit ne féljen,
Hanem csak tőled, hogy ó-
rókké éljen.

Reád vigyázó szent és igaz
hitből, Hadd tselekedgyem
mindent szeretetből, Miglen
ki-vézed lelkem e' testből,
Kereskedhessem hiráddal jó
szívből.

Ad-

Adgyad Istenem hogy a'
Múlándókat Uralhassam meg
te érted ez jókát, Mindenek
fölött sőt jó-vótodat, Szom-
juhozhaslam édes irgalma-
dat.

Legyenek nékem Sz.Paran-
tsolatid, Etem és itom draga
szép hagyásid, Elefészék lel-
kem vigasztalásid, Mindenek
fölött biztató mondásid.

Indíts-fel szívem a' Sz. igas-
sághoz, Kedvetlenits-meg
minden vigasághoz, S'nálad-
nélkül való vidámsághoz, De
készítsd lelkem örök boldog-
ságához.

Istennek áld-meg én hiva-
talomat, Tedd gyönyörűsé-
gesse jó munkámat, Erted fel-
vállalt minden dolgomat,
Tedd

Tedd szereztsé s' áld-meg,
gondaimat.

Munkaim között gyakran
bűzossággal, Emeld fel szí-
vem ahítatlansággal, S' ma-
gadhoz foglalk minden jó-
szággal, Szegény, Ildemet
láld ily boldogsággal.

Rút bűneimnek meg-síratá-
sára, Adgy vizet szememnek
asztatására, Elétemnek meg-
jobbítására, Adgy izent ma-
lástot igazulására.

Epits-fel bennem amaz i-
gasságot, Adámban el-ve-
szett ártatlanságot, Teremts
én bennem új tisztaságot,
Virrasz-fel reám Ily irgal-
masságot.

Mint szomjú Szarvas ki-
ván hideg forrást, Mint Pu-
blica-

blicanus. ohajt igazulást,
Ugy én is bűnből tel szaba-
dulást, Kivánok töled ilyen
boldogulást.

Viduljak meg minden
tséltársaság nélkül, Gyorsab-
b legy k. tüzben, fáradság-
nélkül, Alázatosb kép-mu-
tatas nélkül, És igaz-mondó,
szin-mutatás nélkül.

Négy zselem-meg kétség-
ben-e estül, Adgyad fele-
lek ilyen vezély-nélkül, Re-
ményem vakmerőség-nél-
kül, Légyen benned fel fu-
valkodás-nélkül.

Kegyes zivból és kép u-
tálatos nélkül, Adgyad sze-
reslek mindent jó lelkeből,
Intheilem vétkeiről bocsá-
nok, Epp theilem ötlet ke-
vélység nélkül. Ad-

Adgyad engedelgyeh ellen-
mondás - nélkül, Szent inté-
sidnek unakozás nélkül, Tsa-
pásidat zugolodás - nélkül,
Szenvedhessem békével s'
bocsfzü-nélkül.

Job Pátriarcha békeség tú-
rését, Közeld én velem bol-
dog reménységét, Hogy tart-
haslam lelkem tsendességét,
Ímérhessem - meg örök id-
vőségét.

Adgy reád vlgyázó szivét
Istenem, Adgy álhatatos és
tisztát én belém, Mellyet go-
nosz kívánság én tőlem, El ne
vonhasson semmi kifizetnem.

Adgy olly értelmet melly
téged ímérjen, Olly ferénse-
get melly téged keressen,
Olly bõltsefőget melly meg-

Is

Is ielleyen, Olly életet melly
nálad kedves légyen.

Igaz hit által te zent halá-
lodban, Részeltets engem ér-
demes kinodban, Ez által Sz.
Lelked javaiban, Végre meg-
szerzet nag' boldogságodban.

M A S.

EN nyavaljás lelkem fer-
keny - fel álmodbúl, Vedd
eszedben magad fiesz fajdal-
modból, Fel-gyogyúlai fiesz
lelki nyavalýádból, Ki-tisztul
ai bűnöd rút poklosságából.

Mi nem kitsiny hidgyeg
te lelki ferelmét, Meg-érted
jöjön tsak Istentől értelméd,
Kérjed - is az jódra, s' meg-
látod te vérmed, Mellyből
jöhet reád, Jaj! nagy vesze-
delmed.

Em-

Emlited-élelkem rút gon-
dolatidat, Isten ellen való rút
kivánságidat. Karhozatr
méltó tántorodásidat, Mel-
lyen kefereghetz: érts. bo-
londságidat.

Rútkevély ég s' ebből szár-
mazott kéketég, Gyűlölet ég,
versengés, pör patvár irigy-
ség, Harag tartás, orzás. át ko-
zott fősvényég, Ektelen-é-
szégég, melyből fertelmeség.

Jaj! vagyon még több is.
ha győzném szánlálni, Kiket
immár kezdtem benne tapasz-
talni Kiknek undok ágát kez-
dettem utálni, S' kiktől telyes
szívvel kívánok meg válni.

Christusom kivüled nints
kihézarulnom, Illy beteg
vótomban nints kitől gyó-
gyul-

gyulnom, Nints illy feké-
lyemből ki átal tiiztulnom,
Veszéyes vermemből-is fel-
szabadulnom.

Világnak fiai itt nem segit-
hetnek, De sőt a' mint kezd-
tek veszéyben rejthetnek,
Megutálván engem izegént
gyötörhetnek, Sémei mód-
gyára meg-keferithetnek.

Sérelmes vótodban lel-
kem ezokaért, Eredgy Orvo-
sokhoz, s' mit adtz a' fla-
stomért? Mit adhatnál in-
káb illy orvoslágodért? Sze-
gény esie! térdre meg-gyo-
gyuláodért.

Reá fogadást tégy hogy ha
meg-gyúlhatz. Hogy te zánt
szándékkal vétkekre meg-
gyulatz, Sőt indulatidban
hogy

hogy hamar meg - fulatz U
betegségekre, új okokat nem
adtz.

Ebben csak az Isten lehet jó
gyamolod Lelke erejével le-
het kész oltalmód, Azért az
Ur Christus menyben - is szó-
szólód. Nyerjen erőt néked
édes hű páfztorod.

Gyűjts - meg szövétnéké
áldott szent igédnek, Enben-
nem virrazd - fel napját ke-
gyelmednek, Igaz utat mu-
tals nékem szegényednek,
Járhassak kedvére te szent
Felfegyednek.

Imé szegény fejem te előd-
ben hoztam, Mert sok bűnök
alatt ugyan meg horgattam,
Kik miatt kétséggel sokszor
tufahodtam, Mint a' Publica-

nus szivemben kinlodtam.

Várak Uram azért remén-
kedő szivel, Miként a' vigyá-
zó virradást vár éjel, Hozd-
fel szép napodat nékem - is jó
reggel, Hogy szolgálhassak
Iserényebb elmével.

Samaritánus - ként borral
s' olájjoddal, Gyógyíts sebe-
imet irgalmasságoddal, Tég-
jöl velem kérlek illy bolygó
juhoddal, Kiért ditsirjelek
nagy hála - adással.

Ditsirteffel Atya Isten ma-
gasságban, Mi Urunk Chri-
stussal mind edgy méltóság-
ban, Es a' szent Lélekkel mind
edgy hatalomban, Három-
ság edgy Isten áld - meg dol-
gunkban.

EGykor egy vén jámbor
talál egy iffiúra, Tekint-
vén ő reá mint édes fiára;
Kérdé hogy ki volna Attya
és az ő Ura?

Mond ő: nekem Atyám s
fő Uram az Isten, Az után az
ízülem ki fel tartott engem,
Te-is szép vén jámbor At-
tyám leherzt itten.

Erre való képezt monda
vén ember: Jól felelél fiam,
ily jó izód fokat ér, Vigyen
jóra azért Urunkból folyt
szent vér.

Rövid szóval fiam intlek,
Ily Atyákat, Meg-bűtsűly
és halgasd draga mondáso-
kat, Kővessel ferényen hasz-
nos tanátsokat.

Ily

Ily szavát az iffiú halván
az embernek, Monda: édes
Atyám örülök én ennek, S'
kérlek tégy eleget hát ez kér-
désemnek.

Tsak ezt mond - meg né-
kem által éltél, s' jár sz immár
istapon, Mi módot kall né-
kem jól mennem ez úton?

Vég s' ő háтарыhoz fiam éle-
temnek, Im nem me'ze va-
gyok s' látod vén fejemnek,
Fejértségét s' egyéb nyava-
lyáit ennek.

Sokszor fiam hidgyek én
el-tantorodtam, Imide s' am-
oda sokszor hanyatlottam,
Jákob ként sok búval eddig
vándorlottam.

Kerek forma ugyan látod
ime világ, De igen darabos
ennek

R

ennek útá fokág, Meg-fűjt és
jgy ember jobbra nehezá hág.

Jó tanátsom azért im ez
róvideden, Isten ígéjéhez ne
légy tsak idegen, Urad vége
zódik el - higgyed nag' szépen.

Reád dühösködő világnak
habjain, Az ördögöknek is ö
mérges nyilain, Altal me
hez bátran felelmes útain.

Az Abrahám, Isák, Jákob
nak Istene, Puztaban Sídók
nak ki vala vezére, Te lábad
nak is lézen vezetője.

Lámpás gyanánt fiam en
nek Sz. ígéjét, Tarts előtted
köved útadban intését, Ugy
el-éred o'z tán Cúnánnak íze
földér.

Illy tanátsát iffiak vegyél
ezembernek, Valakik kíván
nyak

nyak áldását Istennek, Hogy
leheffen bődög vége életem
nek.

M A S.

NE hadgy Ur Isten kérlek
el-veznem bűnömben,
Sőt légy kegyelmes és enge
delmes énnékem, Te szent Fi
ádnak Jéhus Christusnak, Sz.
haláláért fogadásáért, Mert
ha meg nem zániz, élőled el
bániz, jaj nekem.

Tsalárságomért, álnok
ságomért oly óra, Nincs
melyben szívem tellyes éle
tem halálra, Hogy nem ret
tegne és nem reszketne, hogy
bűnöm halma gondolatimra,
Omlik mint edgy hegy, kin
szívem tsak nyeg ohajtva.

Légy meg-szánója, Zaba-

ditója-árvádnak, Hozzád ki-
áltó kegyelem váró fiadnak,
Oltalmazója erős hadnagya,
légy szolgálódnak bűnös fiá-
nak, Nagy zokogással, téged
szép szóval áldónak.

Végy-bé kedvedben és ke-
gyelmedben Sz. Atyám, Mint
a' Dávidot Péter szolgádat
Jehová, Te Sz. Fiadnak JE-
sus Christusnak halálát néz-
vén kit értem - is tén, Teste
szakadván, Szent vére hul-
ván kereszt-fán.

Drága intéted, ritkán tör-
vényed szivemben, Erze-
tem Uram, kiért várom rám
szüntelen, Isten-segednek mint
Teremtőmnnek haragját, fél-
vén gyakran s' rettegven.
Melly ha rám omlik jajmim

el-bomlik életem.

Meg szabadító kegyelem
adó bõlts Isten, Alázatosan
bizodalmaflan szüntelen, ad-
gyad el - nyernem, Felfegyed
kérem Szent országodat,
nézvén ortzádat, Mert rom-
lásomra, vagyon nagy bűm-
ra e' világ.

Tsillagok szerző, Nap, Hóld
építő szent Isten, Légyen, Di-
tsősség és nagy tisztesség
mindenben, Isten-segednek
mint Teremtőmnnek, Ki ural-
kodol földön és mennyen az
nagy tengeren erőssen.

M A S.

Jaj tenéked ki pradálsz.

Esa. 33. 1.

PRædának ki örül er-
szénye meg-örül, Mert
R 3 Isten-

Istennek átka forgodika' kőrül , A' kborló amber bizony meg-szégyenül , Roszul gyűlt izérdékje roszul ismét el-dúl.

Edgy rút féreg terem prädának gyomrában Kinek jai a' neve a' Sz. Bibliában , Sok kárt tész e' féreg ember Jószágában , Minden jó szerentsét meg-sojt márhajában.

Tsuda mely édesnek tétzik az más java , Kit magának foglal ember húzva vonva , De bizony illy mézből méreg lézen folyva , Mely embert meg gyáláz mindenestül fogva.

Ennek ig z vóltat Sándor bizonyitja , Kinek fok prädából méreg lön ital , Es nagy

nagy birodalma fok - fele fel - oszla , Szintén mint a' Troja gonoszul el-bomla.

Lest hány a' büntetés a' gyors hamisságnak , Többelik nyakában minden gonosságnak , Késneké valamit? adgy helyt igazságnak , Idvőseges útát kövesd Zacheusnak.

Istennek haragja sem siet sem feled , Nem siet hogy meg-térj és jól tegyen veled De ha nem térsz , sem mit bünnödben nem feled , Sőt kegyelem nélkül tűz módon rád gerjed.

Jonás időt hamar Ninive meg-tére , Istenek-is rólok haragja el-tére , De hogy Jerusalelem fokára sem tére , Ezért mind el-nyelé őtet saját vére.

Magyar kérlek téged hadd
el az prädálást, Orizágunk-
ban való szórnyú nyuzást,
fosztást, Szegény nemzetün-
kön való nagy kborlást,
Hogy nyújtson az Isten reád
bő-áldomást.

Régi Mátyás Király hogy
ha fel-helhetne, Es szép sze-
meivel ha reánk nézhetne,
Mint a' sebes eső rajtunk
könyvezhetne, Es sok gonosz
tévőt méltán büntethetne.

El-költ az igazság meg-
hólt Mátyás Király, Kegyes
Isten tsak te fejünk föliben
ály. Sok gonossáinkért min-
ket meg ne utály, Sőt Fiad
kedvéért erőddel mellénk
szály.

Ezer hat száz után har-
mintz

mintz edgyedikben, Mikor
Magyar Magyart prädálna
frigyében, Irám ezt nagy
bűmben mint edgy kék mé-
rigyben, Isten jobbitson-meg
minket illy igyünkben.

M A S.

PAiffa szegény fejemnek,
En-Istenem légy éltémnek,
Batoritója szivemnek, S' vi-
gasztalója felkernnek, Oh én
lelkem ély Jესusban ély.

Engem azért fohászkodót,
Szívből hozzád folyamodót,
Végy kegyelmedben illy ju-
hót, Onts-ki menyből reám
sokjót, Oh én lelkem.

Lám ígérted irgalmatat,
Szent ígédben jó voltodat,
Azért küldéd szent Fiádat,
Hogy velünk közlód maga-

R s dnt,

dat, Oh én lelkem:

En bűnömnek sokaságát, Ne nézd Uram álnokságát, Veddel inkább sok rűtságát, Es törd-el poklosságát, Oh én:

Tsuda melly igen ohajtja, Irgalmaffagodat várja, En Istenem szomjuhozza, Szegény lelkem úgy kívánnya Oh én lelkem:

Igy ízolván: Nem akarom én, Hogy egy bűnös-is élvezzen, Sőt inkább hozzám meg-térjen, Es örökké velem éljen, Oh én lelkem:

Igy tselekedél Dáviddal, és Sz. Péter Apostollal, A' szegény Magdalenával, Es több bűnös fiaiddal, Oh én lel:

Mikor bűnökért sirnának, Szívek szerint bánkodnának
Kegy-

Kegyelmet tőled várnának, Ők jó válaszfizal járnának, Oh én lelkem:

Remén-égék nem tsalaték, Irgalmaffagod nyújtaték: Bűnöst nem utálász meg-teték, Kik meg-térnek bizonyodék, Oh én lel:

Engemet is úgy kegyessen, Végy kedvedben szerelmessen, Bűnben ne hadgy fekélyessen, Sőt tszirts-meg kegyelmessen, Oh én lel:

Kegyelmes menyebéli Király, Kélek engem meg ne utály, Sőt táboroddal mellem izály, Es erőddel környülem ály, Oh én lelkem:

Így ördög ne árthasson, Hogy kifirtet ne bánthasson, Csak hozzám se járthasson,
R. 6. Es.

Es bűnökre ne hajthasson,
Oh én lelkem:

Repűly s' örűl azért lelkem,
Indűllyon hozzád bűs. szí-
vem, Halá-adást mutat hi-
tem, Neked mig lész en éle-
tem, Oh én:

Az Ur Jēsus áldozattya,
Lelkemnek nemes zűloga,
Rajtam légyen fel-kől Nap-
ja, Es tőled meg-nyerjes' ad-
gya, Oh én lel:

Aldott a' te neved légyen,
Szent Lelked minket segél-
lyen, Minden jőra vezérel-
lven, Erre minden mondgya
Amen, Oh én lelkem ély Je-
susban ély.

M A S. S. K.

Nora, *Téged Uram Salamik.*
Bűn

Bűn testéből s' tömlő-
téből ki szabadit-meg
engem, Melynek mérgét fu-
lyos terhét éjel nappal ke-
sērgem, Jaj mit tegyek s' U-
ram medgyek édes szép re-
mēsfegem.

A' bűn alá mint terh alá el-
adattatott vagyok, Mert a'
törvény lelki de én testi s'
vétkeim nagyok, Kikért ben-
nem én Istenem, reszhetnek
minden tagok.

L-kem ellen kimilletlen
testem-is tusakodik, Lelkem
jómra test gonofzra s' ár-
talmára vágyodik, Két baj
között meg-űtközött szívem
tsak sopánkodik.

Velem jár kél testem mig
élnoha rosz ellenfegem, Oly

hásonló mint edgy vad lö
fokázor el-ragad engem,
Mert ha kedvét térszem el-vét
tsak nyomát-is rettegem.

Mit kell tennem bűnös te-
stem tölem el nem vethetem,
Ha hazlalom bűvát vallom,
még-is meg nem élhetem,
Mert természet ez az élet
melléje kötött engem.

Világ java s' ékes szava
mosolyogván fenyeget, A-
maz méteget lelki tereget bűn-
tetésre édesget, Három inég
illy ellen-ég vallyon s' kit
nem szédeltget.

Mint meg-fáradt macán
szakadt bolygó juh olyan
vagyok, Mint a' Sárkány vad
Oroszlány toirkában sívok
rivok, Jaj ki lélzen ki ki vé-
szem

szén Uramhoz miglen jutok!

Lelked Ura fő Pásztorá ke-
resd-fel juhotskádat, Ki el-
veszett bűnre lépett hozd
vissza te szolgádat, Mosd-
el szennyét, Kösd-bé sebé-
t hadd halgassa szent szódat.

Mire való hangitsálo en-
gemet hívó szép szódat, Ki a'
bűnöst nem érdemelt kegyel-
med mellé vonszod, Vigáiz-
talód hóll meg-fujtod mikor
jobnak aránzod.

Bűnt meg-dúllyá főlyül
múllyá irgalmaslágod árja,
Meg-té-ésre új életre a' bű-
nös embert várja, Békefeg-
nek s' kegyesfegnek tárházát
be nem zárja.

Tekints azért Szent Fiad-
ért rám kegyes szemeiddel,
Chri-

Christusomért én Uramért
bűneimet töröld-el, Eddig
való méltan sujtó veszfödöt
Atyám töröld-el.

Engem szegényt bűnös e-
dényt ha kegyelmedben bé-
vész, Mint jó Atya-fiakra kő-
nyörülő szível néz, Bűnő-
sőknek kik meg-térnek ezzel
nagy reménség lesz.

En meg-adtam Uram ma-
gam kötözz-meg Sz. Lelked-
del, Bűnök táján rút pusztá-
ján ne tévelyegjék széllyel,
Hogy végtére még időre ne
térjek-meg veszféllyel.

Bár meg-kimély magad fe-
gély hogy testemet feszítsem,
Világ, ördög, melly mint rút
dög, ellen magam készítem,
Mint jó bajnak örök jajnak
fegy-

fegyverét el-térítem.

Ha velem lesz ô erôs kész
ellenfejem hátat ad, Mert el
nem dül-meg sem szédül ki
magát bizza reád, Sôt reá
száll melly nálad áll mennyei
szent Coronád.

Szent vagy Uram szent
vagy Uram szent vagy és di-
tsósságos, Mérvhetetlens' vég-
hetetlen jó-vóltod és mély-
ségos, Adgyad nekem hogy
életem leheszen idvősséges.

M A S.

Könyvem fortási, áradá-
si indullyátok, Nyoszol-
lyámat áztassátok, Kezek,
lábak, Minden tagok bűnei-
met sirassátok.

Mardosó fereg, Bűn mint
méreg, epezt s' gyötör, Lel-
kem

kem testem közt van nagy
pör, Edgyik a' má'k ellen tör,
Sebten sebheth mint éles tör.

Mint földnek pora, oly
szapora bűnöm árja, Mint
tengernek sűrű habja, Szél-
vélz mikor meg-indittya,
Lelkem csak el nem burittya.

Oh én hamu s' por, kit
majd el-ízór széllyel a' szél,
miért szívem oly mint a' zél
liténtől nem retteg s' fél, ha
majd torkában kél.

Mint szárnyon járó bár
mint Ráro el-repüllyék, ten-
ger mélyében merüllyék, bár
mindent távolý kerüllyék,
kősziklák közt félen üllyék.

Nints hová mennem én I-
stenem szined elől, Nyugo-
dalmat lelkeim nem lól, mert
rám

rám vigyasz minden felől,
rajtam izemed kívül belől.

Jövel Ur JESUS tőlem ne
fuss, kegyelmeddel, felelmet
szívemnek vedd-el, s' gyo-
gyíts sebbem sebeiddel, tisz-
títs-meg piros véreddel.

Sebeid mélye, szegek hel-
lye, mint erős vár, minden
bűnőst magához vár, én-is
abban rejtezem már, ug' nem
követ végeiden kár.

Szent tested vére, lelkeim
bére, s' gyógyító ír, Füle-
ben zengő bódog hír, idvős-
séget az által bír, a' ki téged
azért ditsír.

Végý hát kedvedben, sze-
relmedben szent Jehova, Ki-
ből ki ne essem soha, Ha meg-
bántalak valaha, ne légy hoz-
zám

zám mint mostoha.

Jó szerentsémnek, életemnek ránts zabláját, ronts - el szívemnek dorgállyát, töröld - el jóknak akadállyát, ne fussam e' világ javát.

Itt vágj, itt égess, itt ús, itt mész, itt ósztónózz, itt fújts öklőzz, itt köppolyózz, Bátor kemény irral kötőzz, csak örök életet szerőzz.

M A S.

NE szállj pörben én velem oh én. Édes Istenem, Mert nem igazulhat előttem én lelkem, el - kárhozzhatz engem.

Mert én anyám méhében fogontattam véteekben, E' világra löttem eredendő bűnben, Meg - fertezett véteekben.

Né-

Néked bűnöm meg-vallom Mert én azzal tartozom, Te bocsáthatod - meg bizonynyal jól tudom, segítségedet várom.

Az ördögnek kezéből bűneimnek töréből, Ments - ki meg - érdemlett nagy veszedelmemből, tekints reám az égből.

Sz. Fiad haláláért keserves nagy kinnyáért, Aldott szent vérének el ki folyásáért, Kegyelmezz - meg mind ezért.

Az ő tisztaságáért és ártatlanságáért, Szent kezein való sekeknek helyéért, Tövis Coronájáért.

En fertelmeségemet és nagy sok vétheimért, Kikkel ferteztettem undokul kezemet,

met, Rutittotam testemet.

Botsáffad-meg Ur Isten oh
áldott Attya Isten, Kegye-
lemmel bővös irgalmas jó
Isten, Nagy túrhető Sz. Isten.

A' te áldott Sz. Leiked kér-
lek tőlem el ne vedd, Sőtűj-
jits-meg bennem hogy di-
tsirjem neved, Szolgálhassak
tenéked.

Reád bízom magamat te
viseltyed gondomat, Igaz-
gád jó útra az én labaimat,
Es minden szándékomat.

Vigasztald-meg szívemet
bűbän epedt lelkemet, Ne
hánd szemeimre undok vét-
keimet, Es tselekedstimet.

Tsak tégedet ditsirlek míg
e' világon élek, Tudom nyu-
godalmat én te nálad lelek,
Mikor

Mikor innét ki-kelk.

Már öröké áldással és fel-
magasztalással, Áldott At-
tya Isten az te Sz. Fiaddal, Sz.
Lélek malasztásával.

M A S.

Magasztaljak én istenem
Uram és Attyám; Mert
Attyai gondod vagyon te-
remtőm reám, Sz. Leikedet U-
ram ővedzéd hozzám, Illek
azért magasztalnom s' neved
áldanom.

A' ganéjból, porból, sár-
bólám tel-emelél, Erdemem
kívül engem bűnöst Uram
tisztosítél, Pharohó akáru, s'
jűzé-űi menél, Irgalmason
tartál Uram el is nem vesz. él.

Tapcsolással, tombolással
viszem ládádát, Vigasagod
nagy

nagy örömmel Sz. Tabláidat,
Meg-örizem Uram parantsolatidat, Igyekezem meg-fogadni hagyományidat.

Tharé fiát Abrahámost
meg-szabadítád, Az őt Királyt hadaival kezébe adád,
Sodomából Lothot mentéd
s' ki hozád, A' fok latrot tűz
esővel égetéd s' rontád.

Holofernes meg-öleték
gyenge Judittul, ő nagy hada
meg-bódula az edgy asz-
szonytul, Bethuliát mentéd
raból hadátul, Illy kegyelmes
gondod vagyon az igazaktul,

Illyésmikor a' Jezabel asz-
szony kergetné, A' fok hamis
Baál Papokért hogy meg-ö-
letné, Meg-akarád Uram sze-
gényt tartani, Egy fa alatt
Angy.

Angyaloddal adatál enni.

A Danielt Dáriusnak ám-
bé-vádolák, Nagy hamissan
a' tanácsok hogy el-árulák,
Oroszlánok közzé ám bé-ta-
szítak, Azoknak - is paran-
tsolád, hogy ne bántanak.

Sydrach. Mé ách, Abdeni-
gor hamis bálványért, Nabu-
godonozor Király az imád-
ságért, Tűzes kementzében
gallágodért, Bé - vetteté de
meg-örzéd ditsiretedért.

Tsudálatos nagy örömmel
s' vigasagosszon, Szabadítál
árulóktul nagy hatalmasszon,
A' tengeren Uram engem szá-
razon, Altal - hozál s' me-
szállítál nyugodalmasszon.

Zengedező tzimbalon szó
s' hegedű szó zeng, En alatt-

tam Parnassusnak nagy ho-
gye-is reng, Lybanus hava-
san éneklé em tseng, Minden-
féle musikaím szólnak ugya-
pen g.

Eg teremtő, nap, hold szer-
ző tsilag építő, Te vagy U-
ram földnek szintén a' legel-
tető, Gonosztul őriző ke-
gyessen mentő, Mindenek
rendi szerint el-is végező.

Méltó azért, méltó azért
méló ditsirni, örvendezni
vigadozni s' fel-magasztalni
Szent nevedet Uram áldani
felni, szabadultnak néke
Uram, hálaikat adni.

Enekellyen a' virgina, c-
tera, hárfá, Nagy orogn
Trombitáknak harfogó
vá, Mert az Ur Istennek ez

kara

karattyá, Minden által kit-
teremtett hogy ötet áldgya.

Keserűség s' bánat után vi-
gaságot ad, Rágalmazó nyel-
vek ellen vigyáz te reád! Sze-
gény lelkem Uram, imhól jó-
hozzad, A' Királyok és Tsa-
szarok Urát majd meg-ládd.

Igassággal s' vétek nélkül
való szóllással, ötet várjuk és
ki-mennyünk kozzá lánt szó-
val, Mi szívünknek tiszta ál-
áldozattyával, A' GLORIA és
HOSANNA övé Fiával.

M A S.

MIként Egyiptusban egy
Pellikán madár, Ner-
tudgya mi légyen a' me-
udvár, Kiben az idvősse-
demünk nélkül jár
Iesus Christus abban

S. 2.

Noha az Ur Isten e' men-
nyei kintsét, Nem adta ő né-
ki amaz okos leiket, Sem az-
idvősegre vezérő szent Lel-
ket, Mert csak az embernek
adta mind ezeket.

Még is keservesen Izrael
Pásztorát, Hangitsálván ál-
gya menynék földnek Urát,
Hogy haládatlanság ne illet-
né dolgát, Elteti táplállyal te-
remtetű álllyat.

Piainak madar eledelt ke-
resni, Mindenben ő nekik se-
gítséggel lenni, Igyekszik
izegény gondgyokat viselni
Gyakran ő félszektől megszű-
tározni.

e mig fiaihoz meg-tér e

" Alig varja lassá mé-
örömmel, Gyenge
fia-

Igyen segítséggel,
Hát mind edgyig régen meg-
hóltak méreggel.

Mert edgy mérges kígyó-
bé-ment nagy véletlen, Pelli-
kán fiait sebhete fészeken,
Méreggel edgyenként meg-
ölé helyekben, Ki miatt hala-
lok esék nagy véletlen.

Látván ő fiait mind halva
fekünni, Nem tudá mit tenni
kezde kesergeni, Szerzett elé-
delét hová kellyen tenni,
Meg-hóltak kinek ad-
gyon enni.

Buvában Pellikan az ma-
gamellyét, El kezdé szaggat-
ni hogy borsátná vérét, Vé-
rével öntözné ő meg-hólt fi-
ait, Fel-elevenitné s'i
ná meg-éltét.

Az Ut Jesus Christus szin-
tén ezenképpen, Adámot és
Evát teremte nagy szépen, A'
Paraditsomban a' nagy fe-
nyességben, Bé-ülette vala
szép gyönyörűségben.

Pokolbéli ördög nagy hir-
telenséggel, Ki terhelvén va-
gyon ezer mesterféggel, At-
tyánkat, annyánkat meg-ölé
a' bűnnel, örök kárhozatnak
iszonyú mérgével.

De a' Jesus Christus mint
igaz Pellikán Fiaért halált
ízenvede k...-sán, Az ő
ízenved... minket moso-
gatván, Fel eleveníté magát
meg áldozván.

Adgyunk halát azért a' Je-
sus Christusnak, Ki meg-sza-
torkábót halainak,
Mér-

Mé-gét - is el-rontá az álnok
gyónak, Ki meg-ölte vala
fiait Adámnak.

Hát emlékezzél-meg kie-
zeket hallod, Hogy a' régi
Kigyó az első Adámot, Egy
almával veszté e' széles vilá-
got, Ki miatt fiai valának
mino rabok.

M A S.

VAromUramlsten fejem-
re kedvedet, kozd el szet-
séggel hajts-le az egeket szá-
llye vidamits-meg bánatos szí-
vetet, ki bűne miatt...
ved nagy gyötrelme.

Szűkölködik le kem te ke-
gyalmed nélkül, mint a' sz om-
jú szarvás hideg forrá nél-
kül, erőtlén én erőm segedel-
med nélkül, jól tudom

vagyok gonosz vétek néikül.

Bizonnyal ismértem testem gyarlóságot, meg-nehezítetvén lelkemnek fájdalmát, kiért szegény fejem meg-álizta magát Felsegedtől. Kéri bűne bocsánattját.

Annyita rettegi Felseged haragját, nem mér bátorodni úgy szegyenli magát, hogy gyarlóságából menek földnek Urát, meg-tartotta értvén haladatlanságát.

Lé-függesztvén nézi földnek apró porát, ahoz hasonlónak isméri ő magát, azért Felsegedet véle jól tótt Urát, erőssen rettegi, látván hamis erőssen rettegi, látván hamis voltát.

nagy gyakorta akar
meg-

meg-követni, te Sz. Felsegeddel izövetseget vetni, de bűnei miatt nem mér sz. ember lenni, felvén harag, odát tálam meg-emészti.

Nyilván most ismértem könnyű a' bűnt tenni, mint a' nehéz kőnek tengerben merülni, de nehéz belőle szárazon kijöni, valakit Ur Isten meg-akar sz. büntetni.

Telles bő. Kegyelmi irgalmas Isten vagy, bűnben heverőkhöz te rettenetes vagy, de a' meg-térőknek kegyelmes Attyok vagy, Sz. Fiadért kérlek engemet is ne hadgy.

Vond-meg östörödát kit reám bocsáttál tórd-ella' veszőket mellyekkel sújtoltál, szerelmes Sz. Atyám mikor

S. 2 hara-

haragudtál, mellyel bűneimből hozzád fel-indítál.

Hála legyen néked hogy meg-látogattal, a' felelem által próbálni akartál, mellyel országodra nagy útat nyitottal, halál árnyékából úgyan ki-ragadtál.

An én életemet tenéked szentelem te segítségedből tsak jó tselekezem, irgalmasságodat mindennek hirdetem, miglen futásomat földön el végezem.

Ditsirteffel menyben örök Attya Isten, a' te szent Fiaddal egyenlő fel-egben, és a' szent Lélekkel aldy-meg kérdésünkben-hogy mi holtunk után mehesünk elődben.

MAS.

M A S.

AZ Ur Isten nékem édes táplálóm, minden dögaimban tsak ő az én igazgatóm, nem hagy engemet tellyességgel meg-nyomorodnom, életemben nem hágy engem meg-romlanom.

Sokszor történt nékem háboruságom, hamissak miatt sokszor e'ett bujdosásom, de mindenkor jó helyen lőtten én meg-nyugvásom. jámboroktól meg-volt az én táplálásom.

Tsak az Isten én lelkemnek vezére, a' gonosztól én életemnek el-térítője, az ő áldott szent nevének nagy ditsirtire, az igazságnak ő yén yém viselője.

S 6

Nem

Nem rettegek semmi veszedelemtől, még az kalálnak is. Ő nagy kegyetlenségtől, mert oltalmaz az én Uram minde-
nektől, velem vagyok meg-
ment minden ellenféltől.

Ő énnekem meg-őriző Pász-
torom, noha tőle bűnömért
néha ostoroztatom, de vi-
szontag kegyes-képpen meg-
vigasztaltatom, mint Atyám-
tól soha el nem hagyattom.

Drága szép ajándékokkal
meg-lattál, tisztességgel én
Istenem meg-ajándékoztál,
noha boszszontod el enfe-
gi-
met te azokkal, de tartod az
én lelkemet vigasággal.

Azon kérlek én Istenem té-
gedet, Környékezd-meg te
kedveddel az én életemet, az
én

én irgalmasságod bizhassá én
szívemet, te jó-vóltod bírja
az én életemet.

Hogy csak néked élhessek
e' világon, vigy engemet ö-
rökre Uram a' más világon,
mert nints tőhölletes boldog-
ság itt e' világon: csak te vag'
Ur Isten az én vigaságom.

Ez ditsiretet a' Sz. Dávid
éneklé, mikor Isten őtet hábo-
ruiból ki-menté, és a' Soltár
könyvben versekben így
helyhezteté, békeségéért az
Ur Isten dtsiré.

M A S.

*Az Istennek Artyaigond-
viseléséről.*

Mire bántkodol oh te én
szívem, törőd maga-
dat ily igen, Im a' testi jok-
ért?

ért? Bizzál csak az Ur Isten-
bén, Ki uralkodik mennyekben.

A' nagy Ur Isten nem hágy
tégedet, Tudgya ő minden
szükségedet, mind e' világ
őve, azért minden szüksé-
gededben, Bizzál csak az Ur
Istenben.

En Uram és én Istenem te
vagy, Szegény szólgádat en-
gemet ne hadgy, Oh én éddes
Attyám, én te szegény fiad
vagyok, Senkiben bízni nem
tudok.

A' gazdag bizik az ő kin-
tsében, De én bizom az Ur
Istenben. Noha szegény va-
gyok, Mert a' ki ő benne bizik,
Soha meg nem tsaláhozik.

Ilyét Profétát vallyon ki
tartá, Mikor sokáig eső nem
vala,

vala, a' drága időben, Edgy
őszvegyszólgához méne,
Ki néki gondgyát vitélé.

Edgy fa alatt hog' elalutt
vala, Edgy Angyal ő hozzá
jött vala, mellyell negyven
nap meg éré, Mig fel-méne
Horep kegyére.

A' Danielről sem felelke-
zék, Mikor verembe ő bé-
veteték, Az Oroszlányoknak:
De nékie ételt küldé, szolgál-
jától Habakuktól.

Josef Egyiptomban el-
adoték, Ott a' Királytól fog-
va tartaték, ő jámorságá-
ért, De őt Isten el ki-menté,
Egyiptumban Urrá tévé.

Nem hagy a' kegylen
Ur Isten, Amaz három
hog' meg-égjen, Tüze

mentzében, De őket éppen meg-tartá, és onnan ki-szabaditá..

Oh Isten most-is ugyan azon vagy, Régi hatalmad most-is olyan nagy, Kérlek engem ne hadgy, Add-meg lelki szükségemet, és áld meg én életemet.

Nem kérek, Urám, én gazdagfágot, A' mi szükségem azt jól tudó, mert mindeket látz, De fő-képpen erre kérek, Uram, hogy te veled légyek.

Minden a' mi e' világon vagyon, Arany, Ezüst, és egyéb marha, Akar mi légyem ah egy kevés ideig tart, ösleget nem edhat. agy halát adok Uram te-néked,

néked, Adgy értenem adtad mind ezeket, A' te szent Igéből, Hogy tsak végig-meg-maradált, Es idvősleges ki-mólaft.

M A S.

Az Házaságról.

A Z ki indul holizni ut-
ra, sokat bússul, De nem tudgya, ha járása, bűjdosása, jóra léfzen, vagy fordul gonoszra.

Sokszor romol kárt gyákrán vall, Kedve homol, Pokol hirt hall, Míg vigszággal, S' jó házonnal, Vízaiza nem tér kívánt jutalommal.

A' fok káron fir, bánkodik, az jó háznon örül, ugrak, s' yigan lak.k. kedvén nyugogsz.k. élizik, i.z.k. semit nem bánkodik.

Igy van dolga a' ki gond-
gyát, hazaságra adgya ma-
gat, az út fullját, sok bú dal-
lyát, mig végre nem viheti
fzándékát.

Nem tudhattya nyér vagy
veszté ha haszonra fordul-
haté, jót találé, roszszat vészé
kedve szerint há úta fordulé.

Ki haszszonnal s' ki jár
kárrel, ki Angyalial s' ki Sá-
tánnal, bűn atyával szörnyű
kárrel, akad ölzve lelkének
kárával.

A' kedves tars nyilván
Angyal, ha jó találé élhetz
azé, kevés búval, ritka jaj-
jal, nem sohajtsz lelked fáj-
dalomával.

Hellyén vagyon minden
dolgod, nem lez máisen ki-
ván-

vánságod, éted, itod, viga-
ságod, rökéletes vigság min-
den dolgod.

Szomorkodgyál ám bár
néha, siránkodgyál, s' akadgy
kár, jus bár bura, ször-
nyű jajra, de az jó tárts seíz
vidérfodra.

Fénlő Gyémánthoz, Ru-
binthoz, Finum Arányhoz,
Ezüsthöz, az jó aszszony
gyakor haszon, hasonlatos
a' drága gyöngyökhöz.

A' Tár háznak minde
né, udvarának éheslé
tüköre, s' magának...
Aszszony urának öröme.

Az jó Aszszony szép Co-
rona, ékes bizony mint Pál-
ma-fa, a' szép Rósa, sem Vio-
la, nem er véle Liliom állattya.
A' fer-

A' férfinak szép ezimere ,
dolgainak kívánt vége , tisztel-
telessége s' hire neve , az jó asz-
fzony segitése s' élte.

Ne mond magad nyava-
lyásnak , ne kiáltsád magad
búsának , sőt bódognak s'
nagy gazdagnak , ha szerit-
tötted az jó aszfizonynak.

Elég vagy on mert minde-
ne , kinek van jó Felesége ,
tisztelése s' hire neve , ne-
vekedik ég alatt minden.

zár belől ha el-nézi ,
felől el-szemléli ,
iet , mert van neki a'
ki házat mindennap szépíti.

Oh bódogság ! ő nagy ör-
öm ! ő nagy jószág s' enge-
delem ! En Istenem , Adgyad
érnem , Ily drága vendégben
legyen rélzem.

De

De a' roz tars merő Sátán ,
mint kegyes nyárs mord az
után , örül kárán , tapsol kü-
vén , meg-eméztő tűz a' férü
házán.

Scorpioval edgyütt lakni ,
Visperával meg-alkudni , kón-
nyebb élni , s' hasznosb járni ,
hogy nem ilyel egy házban
szorúlni.

Basiliscus látásával meg-öl
de én meg-is azzal , éjjel nap-
pal vigyázással , inkább lak-
nám mint a' gonosz társal.

Jaj hát annak ! jaj mind él-
tig ! Meg-holt bizony immár
felig , roz asz zonyra s' tu-
nya társra , a' ki talál gyász
dolga mint holtig.

Nem virradhat az örökre
estvét nem érhet kedvére , va-

gyon

gyon része könyves szembe,
a' ki talált tünnya feleségre.

Etelitalannak méreg, rosz
Afizsonnyal a' ki vetreg, oh
rút fereg s' kinzó méreg, sze-
gény férfi környül sértő vas
szeg.

Háznak minden tünysá-
ga, tizta ágynak gyalázója,
Férfi gyafizsa s' kénzó lán-
tza, a' rosz afizsöny urának
hóhéra.

A' rosz Afizsöny Urát
gyótri, Hidgyed bizony
meg-emészti, lelkét ferti,
rontya s' veszti, idő előtt ag-
gasztja s' vénheti.

Mint agyon vert ha úton
jár, vélned hogy rótt, mert
mint a' sár zurkoson jár, vi-
gyázz rá bár, felesége miatt
meg-hólt az már. Oh

Oh szörnyű bú jaj nagy
élet! Oh szomorú bájos élet!
Jaj mi lehet, mondgy tsak
edgyet, a' mi szörnyebben
tépné az embert!

Oh nagy ostor ki előttem,
firván fokizor forgasz né-
kem, én Istenem, s' ne add ér-
nem, illy rosz vendégben,
hogy légyen részem.

Ezt kedve jért egy ifiúnak,
Iráam azért hogy jó társnak,
Mint Aranyinak, sör Gyé-
mántnak, Keresője légyen
tizta ágynak.

Végyen példár baráttyá-
ról, ki véle szólt bár tsak ar-
ról, ki véle szólt bár tsak ar-
ról, mert ki máfról s' nem
magától, tanul, az jár
minden dolgá-
ban jól. REZ-

RENDIE KÖNYVBEN

Ífoglált Enekeknek.

A.

Adgy már tsendesseget,	2
Aldgy-meg minket UR	22
Aldott szép Pünköft:	28
Az én jó Istenem ha	34
A' te nagy nevedért	39
A' Sz. Háromságnak első	44
A' Sz. Háromságnak ki:	48
A' Sz. Háromságnak har?	51
Az UR az égbe mint Kir:	184
Az jó hitű ember szelid	214
Adgyunk hálát Istenünk.	245
Az idő ősa nevel	246
A' gonosz természet	320
A' Musák szállási Nym:	333
Az UR Isten nekém édes	411
A' ki indul hosszú útra	417

B. Bi.

AZENEK TAB.

Bizonnyal ismételtem	11
Botsájd-meg Ur Isten	23
Bóldog kinek vé két az	117
Botsájd Sz. Leikedet	248
Bön testéből s' tömlőt.	389
Délos szigetéből e' mi:	276
Egyedül te benned mel:	134
Ez világ mint egy kert	155
Enyhítsd-meg Ur Isten	196
Egekken lakozó szentség	111
El jó még az idő tsilla:	352
En nyavalyás leikem	371
Egykor egy vén jámbor	376
Forog a' izernatse mit	290
Gázdag kő kegyelmű	347
Hivek Keresztyének jer	123
Hitető szerentse nem	173
Hogy feletkezte-el	199
Ha az Isten nekem sötet	201
Hadd vezérő Pallás	252
Jőj mellém szent Isten	225
Igaz	

Az ENEKEK.

Igaz által út, jókkal for:	229
Im hól édes hazám, Ez	261
Iffúságom vérke gyak:	307
Járulok az Urhoz, men:	336
Kegyelmes Isten kinek	20
Könnyőcylő én rajtam	75
Káltok hozzád mélyf:	85
Kerek éde' világ góm:	161
Kinek tegyek panaszt	186
Kedvező szemmeddel néz:	192
Kegyes Jehovatekints	218
Katonák hadnagya, Ist:	231
Kérdhedde' koporsót	282
Könyvüölő Sz. Istenhez	361
Könyvem forrási árad:	392
Lelkemnek hozzád való	61
Legyen jó időtsék	186
Meanyei seregek boldog	42
Mint a' szomjú szarvas	56
Mert ki meg-tér, kegyel:	70
Minden dolgok közt	233
Miszer	
Atyánk	244

TABLAJA.

Mint Aldgyu golyobis	270
Meg-adgya még Isten	342
Magasztaltak én Isten	399
Mikent Ægyiptusban	403
Mire bántodol, oh én	414
Nintsen már hoválennem	33
Nints-segitőgem ki:	223
Nem lehet szebb dolog	236
Ne hadgy Ur Isten kérl:	379
Ne szállj pörben én	396
Oh szegény meg-romlott	4
Oh én kegyelmes Isten:	9
Oh én Istenem im mitört:	14
Oh Sz. Isten kit kedved:	18
Oh én édes hazám te	63
Oh ki későn futok lelk:	94
Oh kegyelmes Isten nézz	106
örök életnek szép idv:	112
Oh Uram Isten, melly	130
Oh szép drága zálog	297
Pusztában Sidókat vez:	30
T	2
Pal-	

V E G E.

Via Jacobæ,

az az :

JACOB PATRI-
ARKANAK.

olly úta.

Melly minden UTON - JARÓ
s. bűjdosó igaz Izraélitá-
kat, bátorságos és bődög
DEREK UGAR igaz-
gat,

Egynehány oktató Regu-
lák és Istenes Imádságok
által.

Terem. 48. 15. 16.

Amaz Isten, kinek előtte jártam,
az én Atyám, Abrahám és Izák,
amaz Isten, a' ki ráplált engem e-
lejtől fogva mind' é' máj naplan,
amaz: megát, ki meg-szabadított
engemet minden gonosztól,
áldgya meg az igaz
Uton-Járókat.

LÖTSEN, 1700.

Az igaz Úton Járók.

hoz.

Bóldogul akarszé házad-
ból útdra ki-menni, és
útaidból házadba visszont
meg-térni? Vegyed a' *Jácob*
Páltzáját és *Olajat*, és ély
ezekkel Jákob módgyára,
igy mehetz ki bóldogul há-
zadból útdra, és útdból há-
szonnal térhetz-meg házadba.
A' Jákob Páltzája gyanánt le-
gyenek e' néhány ide alább je-
gyzendő Regulák. A' Jákob
Olajja gyanánt ély az alább je-
gyzendő buzgóságos Imádsá-
gokkal.

I. REGULA.

Gondold-meg minket e-
glőte.útdra indulnál ho-
gy

ÚTON-JARÓK REG. 3
gy jövevény, bújdosó, s' úton-
járó vagy ebben e' világban,
Ter. 47. 9. Solt. 39. 13. E' Re-
gula mint egy támasz útdban
igy támasz a' kísértetekben:
Bújdosó vagy és úton járó,
azért ezeket el-ízenvedd.

II. REGULA.

Gondold-meg hogy nem
te rajtad kezdettett elsőben a'
bujdosás és úton-járás; ha-
nem a' te Attyáid-is bújdo-
fok, jövevények voltak, 1.
Chron. 29. 15. Solt. 39. 13.
és 1. 9. v. 19. Sid. 11. v. 13. 14.
Ez Regula így támogat: A' te
Attyáid e' jó úton mentenek-
el, azért menny utánok.

III. REGULA.

Gondold-meg minémű út
légyen a' mellyen meg-akarsz

4 UTON-JARÓK

indúlni : meg - vizsgálj hogy hamis Báám után el ne indulj Szám : 22. 12. Itt megnézd az Isten könyvét, ha azzal edgyez a' te útid, úgy indulj útadra, mint a' Jákob úta edgyezze Isten könyvével, mivel atyának s' anyjának engedelmekekből és tetteiből indúla meg útára, Ter: 28. 1. 2. &c. Ez Regula téged így támaszt útadban : Ne fély mert mivel Isten törvénye szerint való, úton jársz, meg-őriztet téged az ő Angyalival ebben a' te Istenes útadban, Solt. 91. 11.

IV. REGULA.

Jó végeket tégy fel minden útra indulásodban. I. Vég, az Isten ditsősége, holott az Isten mindeneket magáért terem-

tett,

REGULAI. 5.

tett, Péld : 16. 4. II. Végy felebarátodnak haszna. Ugyan-is nem kell csak magad hasznát keresni, hanem felebarátodét is, Phil: 24. Rom: 12. 10. Valamely úton látod, hogy felebarátod meg-tsalattatik, ne indulj el, mert meg-vagyon-irva, 1. Thef: 46. Senki meg ne nyomorítsa, se meg ne tsallja az ő felebaráttyát valami dologban, mert mind eze-kért bocsizú-álló az UR. III. Vég, magad idősséges és tisztességes életed; Mert mi haszna, ha edgy útadban hamissággal ez egész világot megnyerhedné is, ha lelked idősségét el-vesztet? Matth. 10. 26. Tisztességes életed; Ezt parantsolja Isten, Phil: 4. 8. A

T 5

mel

mellyek tisztességek azokról
gondolkodgyatok.

V. REGULA.

Jó társaságokkal legyen
útra indulásod: mert a' jók-
kal jól lélsz, Solt. 18. 26. 27.
Es a' jó Társaság székér gya-
nánt, vagyon az útban. A'
gonosz társaságot pedig el-
kerüld, Péld: 4. 14. és. 1. v. 10.
Mert ezeknek útok hasonló
az homályhoz nem tudgyák
miben útköznék, meg, Péld 4.
19. Jobb, edgyedül járnod,
hogy sem gonosz hamis tár-
saságokkal. Ha Jákob gonosz
társaságokhoz adta volna
magát, az ISTEN Fia néki
ötözör meg nem jelent volna.
De lásd melly jó úti társa
vált az UR JESUS, az edgyedül
bujdo-

bujdoso Jákobnak, melly
gyakran meg - jelent nékie.
Először, mikor Mesopotámi-
ába menne, Ter. 28. 12. Más-
fodszor: Mesopotámiából
mikor háza térne, Ter. 31. 11.
13. Harmadszor: A' Jákob
révénél, Ter. 32. v. 22. 23. 24.
& add: Negyedszer, Béthel-
ben, Ter. 35. v. 9. 10. 11. 12.
13. ötödik a' Bersabe puszt-
ájában, holott azt - is fogá-
da néki, hogy ő vele edgyütt
le-menne Egyiptumba, Ter.
45. 23. Ez ötödik Regula tá-
mogat téged, oh idegen hatá-
rokon, hegyeken völgyeken
edgyedül bujdoso izegény
Uton-járó. Edgyedül vagy?
Ne fély, veled az UR JESUS az
ő Sz. Angyalivas, én szintén
T 6 izúk

szükséged idején jelenik-meg
mint az egyedül bújdosó sze-
gény Jákobnak.

VI. REGULA.

Gondold - meg, hogy a'te
veled járo Isten hatalmas, sok
utakon módokon való meg-
szabadításra: Meg szabadit-
hat a' viz közepiből-is, mint
Jonást a'tenger mélységéből,
Jon. 2. A' három Iffiakat a' tűz
közepiből, Dan. 3. Danielt az
Oro ízlányok verméből. Dán.
6. Neha eszközöknélkül; Igy
minden eszköz nélkül az ISTE
N ō maga inté meg Lábant, hogy
Jákobnak ne ártana, Ter. 31.
v. 29. Neha penig eszközök
által; Igy Ezechiást edgy An-
gyal által Sennacheribellen,
Esa: 37. 36. Neha ember által,
mint

mint az Izraélitákat Moses és
Aron által, Solt. 77. 21. Ellen-
ségeddel-is szolgáltatt, Péld:
16. 7. Igy szolgáltatt Hámán-
nal Isten Mardochaeusnak,
Esth: 6. v. 11. Neha menydör-
gés által-is meg-rettenti el-
lenfégedet, mint régen, 1. Sam.
7. 10. Neha fa levél tsördülés,
Daru szó és egyéb effele alkal-
matlan eszközök által-is el-
lenfégedet read menő szándé-
kában meg-gátollya.

Hafzna e' Regulának; útad-
ban igy gondolkodgyál: Sok
út, s' mód vagyon az én Iste-
nemmel meg-szabadításra,
meg-szabadithat engemet ha
ő néki ditsőséges.

VII. REGULA.

Gondold meg nem tsak

10 UTON JAROK.

hatalmát a veled járó Istennek, hanem kegyelmes szép ígére-
t is, Ésa: 43. 2. Mikor a' vizen
átal menéndesz veled léfzék,
és a' vizek el nem buritnak té-
gedet: mikor a' tűzön járán-
dalz meg nem égesz, és a' láng
meg nem perfel téged; Mert
én vagyok a' te Urad Istened,
v. 5. Ne fély mert én te veled
vagyok, Ésa: 41. 13. En vagy-
ok a' te Urad Istened, ki a' te
job kezedet fogom, és azt
mondom néked: Ne fély.
Mit félnél? Ihol az ISTEN fog-
ta meg job kezedet, kitesoda-
vén ki az ő kezéből, János:
10 v. 29. Nézd meg Solt. 56.
v. 15, Híj segitsegű, &c.

Hafzna é Regulának; Tá-
malzkodgyál felelmes utad-
ba

REGULAI. III

ba veled járó Istenednek szép
ígéretihez: Mert ennek az ő
ígéreti meg-bánás nélkül va-
lók, Rom. 11. v. 29.

VIII. REGULA.

Könyörgésekkel segitsegül
híjad e' szép ígéretekkel té-
gedet biztató Istenedet: Ne
leheszen oíly siető útra indu-
lásod, hogy Istenednek segit-
segül való hívása nélkül meg
indulnál. Mert ugyan is,
oh! könyörgésre tunya, s' ké-
sedelmes ember! Gondold-
meg. I. Hogy héjában való
minden serényleged az imád-
ság nélkül. II. Hogy az i-
mádság és Istennek segitsegül
való hívása, ellenfeget győ-
ző s' kergető fegyver. Ezzel
győző Mofes az Amalekita-
kat,

12 UTON-JAROK.

kat, Ki-jövet: 17. III. Hogy fok ellenségek vadnak a' te útáidban, a' Sátán, úton álló tolvajok, Esau, Lában, &c. IV. Hogy fokban ki-mennek házokból, de vísz'za nem térnek, mint ama' Béthelben, óltár ellen jövendőlő, Orozlánytól utában meg-őleltetett iffiú. Prophéta, ki nem hogy házában mehetett volna, de meghólt testét sem engedte Isten. az Attya koporsójában temettetni. V. Hogy ha imádkozással mégy-ki házadból, ha mindenkor nem jobban-is, mind az által' soha roszszabbul nem térz' házadba annál, mint házadból ki mentedben voltál. Vaj ki fokban Jákóbbal edgy páltzával mennek ki az ő Attyok-

REGULAI. 13

tyoknak házokból útokra, de mivel Istent hitták segítségre, úgy meg-áldattak Istentől, hogy nagy gazdagsággal térnek házokhoz. Terem. 32. v. 10. Oh Ember! Ember, ne indully hát soha útra, mig nem imádkozásoddal segítségül hívod Istenedet. Imádkozzál azért útnak kezdetiben, közepiben, és végezetiben.

IX. REGULA.

Ne kérj Istentől seletéb való gazdagságot és nyerséget útnadban. Jákob Istentől csak azt kíváná, hogy az Isten legyen ő néki Istene, ételt, italt, ruházatot adgyon, és békével hordozza útában. Elégedgyél meg kérlek te-is ezzel, és ottan ottan így énekelly útadban:

14 UTON-JARÓK.

*Sit noster Dominus, sit tutor,
det modò vultem.*

*Det vestes, satis est: cetera
mundus habe.*

Az az:

Tsak az Isten legyen Urónk,
Utainkban mi Tűtorónk,
Eteit, italt, ruhát adónk,
Egyebeket másnak hagyónk.

A' bõlts Agurnak-is ez vólt
Kivánsága, Péld. 30. v. 89.
Pál Apostolnak-is szép tanás
adása, 1. Tim. 6. v. 6. 7. 8. 9.

X. REGULA.

Békeféles tórésszel ízenve-
désszel győzd-meg útban való
nyomorúságodat. Ezzel győzé
Jákob a' napnak hévességét, és
az éjjeli déreket és hidegége-
ket, Ter. 31. v. 40. Ezzel győz-
te ama' hűz esztendeig való
szolgálatnak súlyos terhét. Ezt
parants-

REGULAI. 15

parantsollya a' mi édes JE-
Sufunk-is, Luc. 21. 19. Hogy
békeféles tütés által tartsuk-
meg a' mi lelkeimet.

XI. REGULA.

Utaidban való bõldog sze-
rentsédnek semmit se tulaj-
donits, hanem mindent tsak
az Istennek ingyen való kő-
nyörülő irgalmasságának,
mint Jákob mondgya vala
amaz ő háza térő bõldog útá-
ban: Kissebb vagyok URAM
minden te irgalmasságidnál,
Ter. 32. 10. Az az: Oh én in-
gyenkőnyörülő Istenem! Tu-
dom nem az érdememért ál-
dottál így meg-útámban,
mert ha érdemre néztél vól-
na, én kissebbik irgalmassá-
godnak tsak morlatkáját
sem érdemlettem volna. Jus-

son eszedben itt Péter Apostol cselekedeti, kit hogy ISTEN ú-tában, s' munkájában meg-áldá, meg ismervén méltatlanságát, nem méltóztatta magát Urunk JEsussal egy hájóban lételre, okát adván, mert ő bűnös ember lévén semmi áldását nem érdemelhetette, Luk. 5. v. 8.

XII. REGULA.

Bóldogtalan forfodnak idején, az Istennek néhai régi, máfokkal, s' veled közlött irgalmasságiról meg-emlekezzél, és azokkal emlegetted el-tsüggedt szivedet: így tselekedék Jákob, mikor feles-mes állapottyában volna az Istennek Abrahámmal tött áldását emlegeti volna, mond-ván:

ván: Terem. 31. 9. 11. En Atyámnak Abrahámnak Istene, szabadits-meg engemet az én bátyámnak kezéből, az Esau-nak kezéből, mert felek, &c. Dávid-is mikor a' Goliáthra akarna menni, az Istennek véle tött néhai irgalmasságival biztatta magát, 1. Sam. 17. v. 37. Az Ur a' ki meg-szabadított engemet az Oroszlánytól, és medvétől, ugyan ő meg szabadit engemet a' Philisteus kezéből. Így imádkozik vala ama' vénségére jutott keresztyén Uton-járó-is:

*Qui me servasti puerum, juve-nemq; virumq;
Nunc serva miserum me quodq;
Christe senem.*

Christus, ki meg-tartál engem,
Gyermek ifjú s' emberfegyben;
Most -

18 UTON-JARÓK.

Most is tarts-meg inségemben,
S' ne hagy-el én vénségemben!

Ez vén Uton-Járó a' mit
vénsegéről énekel vala: Te
igy énekellyed Keresztyén
Utonjáró akar-kilégy, gyer-
mek, iffiú, &c.

Uram JESUS tarts-meg engem,
S' útraimban légy vezérem:
Ki meg-tartottál sok izben;
Most is ne hadgy-e' veszélyben.

XIII. REGULA.

Ha Uton-járó kereskedés-
ben, adásban, vévésben vagy
foglatatos, két Birákra vi-
gyázz: I. Vigyázz a' kis Bi-
róra, s' annak tanátsira az
adásban, vévésben; Ez nem
egyéb hanem lelked isméréti,
ez így dictál: Valamint ki-
válnád hogy az adásban,
vévésben mások veled tsele-
kedné-

REGULAI. 19

Kednének, te-is úgy tseleked-
gyél másokkal. Matth. 7. 12.
Luk. 6. 31. II. Vigyázz a'
nagy Biróra, annak mindent
látó fenyés szemeire, min-
dent halló füleire, mindent
jegyző kezeire és könyvére.
Oh ne fojts-meg lelked ismé-
retit, hogy az utólió napon
tégedet ne vádollyon azért:
Ne haragits-meg a' kemény
ítéletű Birót adásodban, vévé-
sedben. Ne vétkezzetek (sem
adásban, sem vévésben) a' Biró
az ajtó előtt áll, Jak. 5. v. 9.

XIV. REGULA.

Szabad tenéked fogadást-is
fogadnod Jákob módgyára:
I. Istent ditsóslegére. II. Sze-
gények segitségére. III. Te-
hetsegedhez és meg-telleye-
sítés-

20 UTON-JARÓK.

sítéfedhez képest. Így fogada Istennek fogadást Jákob, Terem. 28. 20. De nem szabad fogadnod így: I. Ha énnékem az Isten nagy gazdagságot ad, ezt s' tselekelezem, &c. II. Hogy Isten Törvénye ellen fogadgy, mint fogadtatnak sokakkal a' Pápisták, hogy Clastromban laknak, hogy meg nem házasodnak soha, hogy Pénteken húst nem esznek, mert ez az Istennek, és a' természetnek Törvényi ellen van. Meg-lásd azért, hogy te meg-fogadásodban is Jákob után járj. Így fogadgy azért fogadást Jákob módgyára: En Istenem, én tenéked fogadást tézek ha ételemet, italomat, ruházatomat ki-szolgáltatom, ha

REGULAI.

21

ha békével meg-víz z, vagy hó: z házamhoz, én tégedet imádlak és a' mit nekem adtz, abból a' szegényidnek sáfárkodnom.

XV. REGULA.

Hapenig az UR tenéked útaidban Istened lézen, ételeidet, italodat, ruházatomat ki-szolgáltatóván boldog állapotban, ideig engedtetett tziádhoz, házasodhoz háza viszen, oh ne felelkezzél el a' te útdabá tött fogadásodról, hanem add meg a' te fogadásodat. Erre int Salomon Præd: 5. v. 4. 5. 6. Jobb volna nem fogadnád, hogy sem fogadván meg nem adnod. Emekezzél meg azért fogadásodról, addig mig Isten mint egy Jákobot meg-intene,

U

ki el-

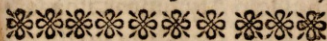
ki el feleltkezett vala fogadá-
sáról, Ter. 35. r.

Ezek a' néhány Regulák,
mint edgy Jákob páltzája le-
gyenek tenéked, (oh idegen
határokon bujdosó, szarán-
dok módgyára járó, s' kelő
keresztyén Izraelita) istápid:
Ezekkel támogasd útaidban
magadat, míg haza jutz ama'
te édes házában a' lelki Caná-
hánban, mellyben osztán nem
bujdó o, hané örök lakos lé-
szelz Jákob Atyákkal, Amem

Mivel-hogy penig úton járó A-
ryamfia, Jákob Pátriárának nem
csak páltzája, hanem olajja-is volt
útában, hogy meg ne fogyarkozal-
sz az Jákob olajja helyett ilyl im e'
Istenes, ide aláb következő

buzgóságos Imádá-
gokkal.

PRI

PRIMA
O R A T I O
VIATORUM,

In ingressu itineris dicenda.

Utadnak el kezdésében
igy, vagy hasonló-kép-
pen imádkozzál.

OH fenekegekben lako-
zó, annak mindenkre
vigyázó, minden igaz úton
járókat vezérő, s' reám-is
sáradhatatlan-képpen gon-
dot viselő édes jó Istenem!
En szegény Izrael házálól
el-tévelyedett bujdosó ju-
dod, meg-vallom te előtted,
hogy jövevény bujdosó va-
gyok, a' miképpen az én Atyám-is voltanak. Oh én
U 2 buj-

bujdosó Atyáimnak imádsá-
goknak meg-halगतó Istené!
halgasd-meg a' te bujdoso', s'
útra induló szolgád imádsá-
gát. Oh URAM! ki meg-áldod
az embernek házából való ki-
menetelét, és bé-menetelét,
áld-meg az én házamból úta-
mra való ki-meneteletemet. Oh
Izrael Pásztor! ki a' pusztaiban
bujdosó Izraelitákat ama' te-
kervényes kerengő úton el-
vezérltetted, vezérelly engemet-
is e' felvéjendő útamban. Te
Uram az Izraelitákat vezér-
léd nappal fenyves kőd öfzlo-
pában, éjjel pedig tűznek öfz-
lopában, így vezérelly Uram
engemet-is. Jól tudom oh U-
ram, hogy nintsen az ember
hatalmában az ő lábainak lépé-

fenek

fenek igazgatása. Te igazga-
sád azért az én lépésimet, hogy
a' kőben meg-ne üssém lábai-
mat. Te légy énnékem az el-
tévedésben igaz útra vezérő,
Kaláuzom; a' kedvetlen ho-
mályos időben fenyves napom;
esőben, hidegben, melegben,
bé-födőző hajlékom; szomo-
ruságomban nyugodalmom;
aluvásomban éretem vigyá-
zom; kár vallásomban remén-
ségem; kereskedésemben ny-
ereségem. Oh Uram JESUS!
ki amaz Emausban menő Ta-
nitványokkal bé-menél a'
vendég fogadóban, járj én ve-
lem minden útaimban, mikor
a' nap el-hagy, te világosíts;
engem a' fetét érfzakában. Oh
áldott Szent Lélek Isten, ki az

U 3; három

három Bőltseket vezérled ú-
tokban s' tsiliag által mind
Bethleming, vezérelly enge-
met-is a te vezérő kegyelmed
által mind addig a' meddig o-
da jutván- tenéked őriző, s'
vezérő Istenemnek hála-adás-
fal meg-köszönhessem. Oh U-
ram oltalmaz megemet go-
nosz igyekezettől, és gonosz
társaságról. Adgyad azért édes
jó Istenem, hogy e' világi fá-
radságos sok gondokkal tel-
lyes világi életem keresésébē
mikor fáradozok, még akkor-
is a' te disósséges orízógodat,
és a' teligasságodat kereshe-
sem, mindeneknek előtte. Bo-
tsásd-el mellém őriző Szent

An-

Angyalidat, kik által oltai-
maz megemet felelmes
útamhan Uram a' ki Mosest
vezérled Madián földében.
Jákobot Mesopotámiában, ve-
zérelly engemet-is e' felvőtt ú-
taimban, és adgyad hogy e' fel-
vőtt útamnak kimenetele ké-
gyen olyan bő dog mint az
Eleázernek, Mosefuek, és Já-
kobnak útának ki-menetelek
vőlt. Halgass meg engem ezek
ben oh bujdofoknak kegyel-
mes vezére, én a' te ne neved-
ben eredekek útamra, mennyen
és a' földön tiéd a' GLORIA.

II. ORATIO.

In progressu itineris.

Útnak közepin mon-
dandó Imádság.

U 4

Oh

Oh én bujdosó Atyáimnak, Abrahámnak, Isaáknak, Jakobnak, és minden igaz úton-járóknak őriző, s vezérő Istene! Nékem-is felesleges szél-vész útamban, kegyelmesen vezérő én édes Istenem; A' te nevedben vóttem vala fel ez el-kezdett útmát, a' te segítsége által mentem - elő eddig - is útaimban. Te vagy az én bujdosásomban velem edgyütt járó, vezérő Istenem. Oh Uram! te fogadtat, mikora' vizen által megyek, én velem vagy és a' vizek el nem boritnak, mikor a' tűzben járándasz a' láng meg nem perfel, mert te én Uram jelem vagy én velé; Oh én édes Istené! a' vizek szintén lelkemig érnek: Uram fogd meg az én kezei-

met, mert mint a' Péter Apostol merülő felben vagyok: Uram ki a' Jonást meg-tartád a' tengeri szélvészben, tartsmeg engemet is ez úti veszélyben. Oh Uram! Te az három Iffiakat meg-tartád a' tűz közepiben, tartsmeg engemet is e' nyomorúság kementzésében: Te Uram tsudálatos vagy a' meg-tartásban; régenten edgy szóddale' tengeri háborút le-tsendesített: Szólly Uram edgyet, és le-tsendfednek minden haboruink, Uram nem külföldben vagyondolgom, mint a' szegény bujdosó Jakobnak Esauval való feltében. El-akánta menni az Esau, hogy el-veszeffe Jakobot, de te Uram az ő szívét:

Ugy meg

meg-lágyítád, hogy irgalmas
szemmel nézné a' Jákobot. Oh
Uram! (zintén így vagy on én-
nékem dolgozom mint a' Jákob-
nak, mert noha edgy Atyánk
vagy te minékünk és e' végre
atyafias az egé z emberi nem-
zetség mind-az-által oh Uram!
sok Esauk vadnak, kik lefés-
kednek a' Jákob után; én-is i-
gen félek hogy el ne jöjenek
az Esauták, úton álló nyúz-
zó, fosztó emberek, én engemet
meg ne fosztanak minden
marháimtól, sőt még életem-
től-is. De tégedet kérek
Uram, ki Jákobot meg-ol-
talmazád az Esautól ol-
talmaz meg engemet-is az u-
tán am le eskedő gonosz em-
berek-től, Uram, ki a' Lábánt

meg-intéd értzakai álmában,
hogy ne ártson Jákobnak,
ints és rettens-meg az én el-
lenfegemet-is, hogy énné-
kem ne ártsanak: Uram, ki
menydörgő szóddal az Izrael
ellenfegit meg-rettentéd, ret-
tens-meg az én ellenfegi-
met-is. Te Uram régenten a'
szerderj-fáknak moogása ál-
tal, leveltsördülés által, sze-
kereknék lovaknak dobogá-
foknak hallatása által, dar-
vaknak szavok hallatásával
el-rémitéd, és kergetéd a' te
néped ellenfegit: Így mu-
tald meg az én ellenfegim-
nek el-üzésében nagy erődet.
Te Uram edgy Angyalod
által 185000 Embert lé-vá-
gatal, az Ezeekiás ellenfegit

közzül: Uram, botsájd-él An-
 gyalidat, és azokkal tal oltal-
 mazd benned bizó, s' bujdosó
 szolgádat. Oh Uram! az álnok
 és hamis emberéktől szaba-
 díts-meg engemet, ne adgy
 engemet a' gonosz ember ke-
 zében: ne tapodgyanak a' föl-
 dre a' kevélyeknek lábok, és a'
 hitetleneknek kezek ne nyó-
 morítsanak-meg. Oh ne ve-
 gyen én rajtam nagy győze-
 delmet az én ellenfegem ne
 mondgya, meg-győztem őtet,
 hól vagyon az ő Istene? Oltal-
 mazz meg engemet a' gonosz
 emberéknél kezektől, kik ar-
 ról gondolkodnak, hogy lá-
 bomról le-ejtsenek, kik meg-
 élefiteték az ő fegyvereket,
 kik olly mérgesek mint az A-
 spis

spis kígyók. Tört és hálót ve-
 tettek az én ösvényemre; De
 te, oh én meg-tartó omnak I-
 stene! ments meg engemet az
 ő veszedelmes Töröktől és há-
 lojoktól. Ne engedgyed édes
 Istenem, hogy a' mit a' gono-
 szok kívánnak abban menny-
 nek elő, és ne tölts-bé az ő én
 veszedelmem felől való go-
 nosz kívánságokat, hogy fel-
 ne fuvalkodgyanak. Minden
 ajtók s' utak bé-zároltattak,
 sohova sem szálladhatok: Urá,
 nyisd ajtót az én szabadulá-
 somra, és tarts-meg az éh O-
 roszlányok torkától; mert e-
 rősök hogy nem mind én U-
 ram ki el-rejtéd Dávidot a' bar-
 langban a' Saul előtt, rejtse-
 el engemet - is az te szárnyaid-
 nak

34 UTON-JARÓK.

nak árnyékában ellenségem előtt: Mivel penig e' ho'zízás útban igen meg-fáradtam, té-
kérlek, oh Uram JESUS! em-
lekezzél-meg ama' te fárad-
fágodról, mikor el-fáradván le-
ültél vala a' Sichár mellet való
Jákob forrásánál, s' arról meg-
emlekezvén erősíts és ujíts
meg el-fáradt tagaimban. Bots
áld hozzám az égből a' te meg-
élesztő lelkedet, és meg újul-
nak mindgyárast az én el-fá-
radt tetemim. Uram, lám
eddiglen engemet el nem
hattál gyermekfélegemtől fog-
ván, sok próbámban, nyava-
lyámban, s' féltelmes útaimban
velem voltál, ne hadgy-el U-
ram most is engemet. Mivel
penig a' Nap el-hanyatlik,
Uram.

IMADSAGI. 35

Uram, térj bé velem a' vendég
fogadóban ne hadgy-el enge-
met, hogy én-is el ne hadgya-
lak tégedet, és el ne szakadgyak
tőled. Oh én Atyámnak és Já-
kobnak Istene! fogadást fo-
gadok a' Jákóbbal én tené-
ked, ha énnékem Istenem lé-
szesz ez útban, ha ételt, italt,
ruházatot, egészséget adtz ha
békeségben házamhoz haza
visz: En a' te Oltárodon ál-
dozom tenéked, és a' Hálá-
dásnak Pohárát vévén, álda-
lak tégedet, és azokból a'
jókból, melyeket nekem a-
dándasz irgalmasfágot tsele-
kedem a' te szűkösködő sze-
gényiddel Halgass-meg ezek-
ben engemet, ok embe-
reknek őrzője, s' bujdo ok
vezére!

vezéte! Meny, föld, tenger, s^o
minden nevedet ditsirje.

III. ORATIO.

*In Egressu & Regressu
itineris dicenda.*

Útnak el végezésében,
és Utról való Haza té-
résben mondando
Imádság.

OH Izraelnek s^o Izrael há-
zából el-tévelyedet Ju-
doknak fel-kereső és igazgató
Pásztor! Nekem is cselelmes
útamban igazgató oltalmazó
Kegyelmes Pásztorom, mit
adgyak immár tenéked, hogy
fok próbákkal, kifirtetekkel,
nyomoruságokkal, tellyes, fe-
lélmes útamban, velem vóltál,
mikor az ellenség árviz ké-
pen

pen jó, vala reám, attól a^o vi-
zen jártam, még mikor a^o
vizen jártam meg mentettél
az elmerüléstől, mikor a^o ny-
omoruságoknak tűzében
vólnék, meg-oltalmaztál a^o
lángnak perfelésétől: mikor
az után tévelygettem a^o jó
lelkeddel igyenes ösvént mu-
tatal énnékem, oltalmaztál
lábaimat botlástól. Oh Uram
a melly úton sirlalmason men-
tem vala el, imé azon úton
vidám ortzával jövek - ki az
én Atyámnak házából és imé
te engem meg-áldottál! Oh
Uram! Kissebb vagyok min-
den te irgalmasságidnál ke-
gyelmességidnél, mellyeket
velem tselekedtél; nem vól-
tam

tam volna méltó tsak kiffeb-
 bik irgalmaslágodnak mor-
 falék jára is. Sokakat Uram
 kik én nálamnál jobbak vol-
 tak, így meg nem álgottál:
 Sokak éjet napot edgyé tész-
 nek, még- is háizontalan
 minden főradságok. Sokak
 ki-mennek házokból, de soha
 haza nem térhetnek; hanem
 némellyek a' vadaktól, mint
 amaz IffiuBéthelbéli Oltár el-
 len jövendőló Prophéta meg-
 őlettetnek, némellyek a' tol-
 vajoktól, mint amaz Jerusa-
 lemből Jerichóba menő em-
 ber, holt elevenen, minde-
 nektől meg-fosztaván, há-
 gyatattak némellyek vizben
 halnak, és sok ezer fele nyo-
 moru-

moruságos veszedelemben
 életektől meg-fosztatnak.
 Oh Uram! ha te engemet el-
 hadtál volna ez én félelmes
 útamban, mind ezek rajtam
 meg-eshettek volna. A' va-
 dak engemet el-szaggathat-
 tak volna, a' vizek el-borit-
 hattak volna, szegény feje-
 met az útnak rettenetes fá-
 radságos terhe, el-fogyat-
 hatta volna minden örömet,
 hiszem is édes Uram, hogy
 ha te nem segítetted volna
 el fárad tagaimat, az útnak
 keményége miatt eddig-is
 minden cröm el-szakad vol-
 na. El vettem te tőled az én
 útaimban az áldást, vedd el
 tőlem az halá-adást. Aldott
 légy

40. UTON-JARÓK.

legy azért oh én bujdosásim-
ban velem edgyütt járó, ve-
szedelmimben. oltalmazó
édes jó Istenem! Ditsirjenek
tégedet mennyégben. amaz
Oltár alatt nyűgovó lelkek,
a kiket-te ebben e' világban
vezérlettél, és igazgattál
mind addig, mi haza jut-
hatnak a' fenyés egekbe.
Aldgyon Ábrahám, Ilaák,
Jakob, kiknek igazgatójok
voltál e' bujdosáinak völ-
gyében. Uram segély, hogy
kőszönhessem-meg tenéked,
és adkassam-meg tenéked, és
adhassam-meg vig zivel fo-
gadásomat. Bujdosó éle-
temnek rövid hátra mara-
dott idejében-is ne hadgy-el
enge-

IMADSAGI. 41

engemet. A' te jó Lelkeddel
vezérelj engemet igyenes
ősvényen, amaz Oltár alatt
nyűgovó Szenteknek tárfa-
ságokba, kikkel tégedet
vég nélkül áldhassalak,
az fenyés egek-
ben,
Amen.

Autor ad Viatorem.

Esa. 30. 6. 21.

Hæc illa est via; Incedes
per eam.

1. Sam. 17. 6. 37.

Abi, & sit JEHOVA
tecum.

